SALLY TREVOR

Pentru liniștea ta

Traducerea și adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI

ALCRIS

Capitolul 1

– Le țin eu.

Cu ochii de culoarea ametistului măriți de uimire, Teslyn privi lung bărbatul a cărui prezență nu o remarcase până în momentul în care vorbise.

– Mulțumesc, dar mă descurc.

Ah, dac-ar fi avut cheia în mână, n-ar mai fi fost nevoită să jongleze cu pungile cu alimente cumpărate.

– Cutia cu lapte stă să cadă și ouăle par și ele dornice s-o urmeze.

Nu știu ce părere aveți dumneavoastră, dar eu, personal, aș prefera să nu trebuiască să curăț gălbenușul de ou de pe jos.

Era un străin și în mod normal ar fi trebuit să fie circumspectă, pentru că, în zona aceea, nici un necunoscut nu era dezirabil, dar privind figura aceea deschisă, cu trăsături aspre, Teslyn îi zâmbi involuntar.

– Bine, mulțumesc. Cheia trebuie să fie undeva la fundul genții și am aici proviziile pentru întreaga săptămână.

Două mâini puternice, sănătoase – după cum observă Teslyn, fără să vrea – îi luară din brațe punga încărcată.

– Gata, am găsit-o. Descuie ușa de la intrarea în clădire, puse din nou cheia în geantă și, întorcându-se spre bărbat, îi mulțumi, întinzând mâinile pentru a primi punga înapoi.

Acesta, fără să schițeze nici un gest de a i-l înapoia, păși în holul de la intrare.

– Cred că avem același drum.

Teslyn ridică ușor din umeri și o porni de-a lungul coridorului, gândindu-se că individul nu poate să-i facă nimic rău, chiar dacă ar încerca, un strigăt ar fi suficient ca locatarii ceilalți să iasă și să-i vină în ajutor.

– Nu locuiți aici, nu-i așa?

– Nu.

Pusese întrebarea doar așa, pentru a spune ceva, căci de la croiala impecabilă a hainelor până la atitudine, totul arăta că era vorba despre un individ bogat, așa că, deși nu-și cunoștea toți vecinii, Teslyn era convinsă că nu putea fi unul dintre aceștia.

Era foarte conștientă de prezența lui atât de aproape de ea; se mira de ce. Nu o mai interesa nici un bărbat – deocamdată – și poate niciodată de acum încolo. Simțea nevoia să înlăture această senzație neplăcută de apropiere fizică pe care o conștientiza în mod exagerat, prin conversație.

– Mergeți în vizită?

– Exact.

– Aici locuiesc eu, spuse ea când ajunseră în dreptul apartamentului ei. Mulțumesc încă o dată.

Întinse din nou mâinile pentru a prelua punga și, din nou, el nu schiță nici un gest pentru a i-l da, ci pur și simplu o privi– Dumnezeule, ce înalt era -– zâmbindu-i.

– Cred că în vizită la dumneavoastră.

– La mine?!

Pentru prima dată în viață, i se făcu frică. Până atunci, individul i se păruse o persoană cât se poate de respectabilă, dar acum îi trecu prin minte că individul o așteptase poate special, după ce o urmărise pe stradă. Chiar săptămâna trecută, o tânără fusese molestată și jefuită în apropiere.

– Nu, în nici un caz; vă înșelați.

De data aceasta, nu mai încercă să-i ia punga. Va deschide ușa și va intra repede, după care îi va închide ușa în nas. Punga voluminoasă pe care o ținea în brațe îi va îngreuna mișcările.

– V-am speriat, îmi cer scuze, spuse el ca și cum i-ar fi citit gândurile. Mă numesc Wayne North și am venit din partea lui Jim și Mary Morrison.

Cuvintele lui o făcură să se oprească, asaltată de un vârtej de gânduri, în timp ce inima începu să-i bată cu putere.

– Sunteți Teslyn Morrison, nu-i așa? întrebă el

– Da.

– Pot să intru?

– Da ... sigur.

Odată intrați, Teslyn profită de cele câteva produse perisabile pe care trebuia să le așeze în frigider, pentru a câștiga câteva

minute în care să-și adune gândurile. Individul acesta fusese trimis de Jim și Mary Morrison. De ce acum? De ce – după atât de mult timp de la moartea lui Alec – părinții lui hotărâseră să ia legătura cu ea?

– Locuiți aici de mult timp?

Nu-l auzise când venise lângă ea. Oricum, nu avusese decât câțiva pași de făcut, apartamentul fiind destul de mic și neexistând ușă între bucătărie și living.

– De puțin mai mult de un an.

Fără să vrea, se gândi că, în cei trei ani de căsnicie cu Alec, se mutaseră atât de des, încât nici nu mai era dispusă să-și amintească.

– Înseamnă că locuiați aici dinainte de moartea lui Alec.

– Da. Ca de fiecare dată, orice mențiune a morții lui Alec o făcea să se simtă vinovată și nesigură. Am locuit aici împreună trei luni.

– Suficient de mult ca să-i fi anunțat pe părinții lui Alec de noua adresă. Dar, să nu-i învinovățim pe cei ce nu mai sunt – Alec nu se mai poate apăra. Dar de ce nu i-ați anunțat dumneavoastră, doamnă Morrison?

– Am crezut că Alec ... Se opri, privindu-l nedumerită de acuzația ce i se aducea. Le-am telefonat.

– Când a murit Alec?

– Da. Le-am telefonat ... am vorbit cu ei.

– Presupun că doar i-ați anunțat că fiul lor a avut un accident de circulație ...

Câteva cuvinte incoerente.

Îl privea stingherită, fără să știe de ce, pe acest bărbat înalt, frumos, cu o expresie de politețe rece.

Incoerență? Știa că telefonase, dar nu-și mai amintea detaliile convorbirii. Mare parte din ziua aceea îngrozitoare i se șterse din minte, fapt pentru care era recunoscătoare. Își amintea, totuși, că fusese mai tristă ca oricând. Da, este posibil ca în acele condiții, să fi fost incoerentă.

– Îmi pare rău.

– Jim și Mary Morrison v-au înțeles durerea, deși ei înșiși erau îndurerați. Doreau să veniți la ei.

– Nu am știut.

– De unde să știți?! Ați spus repede ce-ați avut de spus, apoi ați închis telefonul fără să-l lăsați și pe Jim să vorbească.

– Nu m-am gândit ... altfel, aș fi ... Nu mi-am închipuit că nu aveau adresa noastră.

Teslyn își trecu mâna, într-un gest de neputință, prin părul blond strălucitor, îndepărtându-l ușor de ovalul feței. Privi, ușor speriată, în jurul ei în bucătărie, căutând în zadar, ca punct de susținere, ceva de făcut, orice care să-i abată privirea de la individul acela cu înfățișare atât de virilă, încât făcea spațiul din încăpere să pară și mai mic. Sigur, ar fi putut face un ceai, dar ceva în ea se răzvrătea împotriva acestei idei.

– Luați loc, mai bine, sugeră el sec în tăcerea care se instalase între ei.

Ar fi fost o copilărie din partea ei să refuze, așa că se așeză pe scaunul cel mai îndepărtat de el.

– A sunat ca un ordin.

– Oare?!

– Da. Chiar dacă locul acesta arată modest, este totuși casa mea.

– Aveți dreptate. Îmi pare rău.

Era un fel de-a spune, căci, după sclipirea ochilor lui căprui, Teslyn era convinsă că nu-i părea rău deloc. Părea un individ obișnuit să dea ordine și să fie ascultat. De la bun început, remarcase la el o aură de distincție și de autoritate. Alec fusese întotdeauna o persoană care se lăsa condusă, deși lui însuși îi displăcea acest fapt, fără însă a ști cum să-l schimbe. Wayne North era un conducător.

– Așadar, nu v-ați gândit să-i spuneți lui Jim Morrison adresa.

– Nu; repet, am crezut că o aveau ...

– Nu o aveau, nici pe aceasta, nici pe cele dinainte.

– Dac-aș fi știut!

– Spuneți-mi, doamnă Morrison, a existat vreun motiv pentru care soțul dumneavoastră nu vroia ca părinții lui să știe unde locuia?

A existat vreun motiv pentru tot ce-ai făcut, Alec? Credeam că m-ai rănit numai pe mine, că făceai totul doar să mă îndurerezi. Poate purtarea ta a fost doar o parte a caracterului pe care-l ascundeai de lume în spatele unui zâmbet copilăros și al unui chip frumos.

Își dădu seama că Wayne North o privea cu ochi pătrunzători, nedumerit de tăcerea ei.

– Nu știu de ce Alec n-a scris părinților lui. Poate a fost ocupat.

– Sau nepăsător.

Oh, da, Alec era nepăsător și crud, dar nu e necesar să știi asta, domnule North. Tot ce s-a întâmplat între mine și soțul meu are un caracter strict personal. Un tip atât de dur ca tine oricum n-ar avea nici un fel de înțelegere.

– Sau era un om pe care nu te puteai baza, adăugă el.

– Chiar dumneavoastră ați spus că nu trebuie să vorbim urât despre Alec.

– Adevărat.

Făcu o pauză, timp în care-i studie fața, după care expresia chipului lui se schimbă puțin.

– Indiferent de defectele lui, nici dumneavoastră nu sunteți o persoană de încredere?

De data aceasta, Teslyn se-nfurie. Dacă până atunci stătuse liniștită pe scaun, încă tulburată de această vizită neașteptată, acum sări pur și simplu în picioare, intrigată.

– Destul, domnule North! Mai am și alte lucruri de făcut. Vă voi conduce la ușă.

– Nu mi-am petrecut atâta timp ca să te găsesc doar ca să fiu condus la ușa pe care o văd perfect din locul în care stau. Așază-te, Teslyn. Zâmbi când îi pronunță numele, iar în ochii lui apărură sclipiri aurii. Știi că arăți ca o pisică furioasă gata de atac?

Inspiră adânc, atentă mai degrabă la zâmbetul, decât la cuvintele lui, apoi se așeză din nou.

– De ce ai venit?

– Să te iau la Pinevale.

– Acasă la părinții lui Alec? Nu înțeleg.

– E simplu. Socrii tăi vor să vii.

– Bine, dar nu pot.

– Ar fi vrut să te cheme când le-ai telefonat, dar ai închis imediat.

– Asta s-a întâmplat aproape cu un an în urmă.

– A durat cam mult până să te găsesc. Când ai putea fi gata?

Nu înțelegi că nu merg? *Nu vreau* să merg la părinții lui Alec, acasă la ei, în locul în care a locuit și el cândva. Viața noastră împreună a fost un iad de care nu vreau să-mi amintesc. Abia am început să mă împac cu gândul morții lui Alec și cu vina mea în nenorocirea aceea. Întâlnirea cu ei va deschide răni pe care prefer să le las închise. Cu voce tare spuse:

– Nu vin.

– Ar însemna foarte mult pentru Jim și Mary.

– Nu ne cunoaștem.

– Ai fost soția lui Alec. Se aplecă și-i prinse încheieturile mâinilor. Nu-ți dai seama că ești singura legătură cu fiul lor?

Pentru moment, nu-și dădea seama decât că tremura, parcă șocată de atingerea lui. Își trase mâinile cu brutalitate.

– Nu mă atinge!

– Te rog să mă ierți, nu m-am gândit că după atâta timp ... Doamnă Morrison ... Teslyn, aș vrea să te răzgândești.

– Nu. Te rog, spune-le părinților lui Alec că regret că nu m-am gândit să le dau adresa, dar că nu pot veni. Nici acum, nici altădată. Probabil că niciodată. Ca să nu-i mai vadă fața atrăgătoare, cu trăsături dure, își plecă privirea și se trezi uitându-se la picioarele lui lungi, acoperite de pantaloni strâmți, bine croiți.

Oare și picioarele erau la fel de bronzate ca fața și mâinile? Picioare musculoase, se gândi ea fără să vrea.

– Trebuie să pleci acum, domnule North, spuse ea ridicându-se, nemulțumită de gândurile care o asaltau.

– Jim și Mary au nevoie de tine.

O studia cu o expresie ciudată, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

– Te rog, pleacă.

Individul se ridică. Ce ușurare! În sfârșit, pleca. Simțea că nu mai suportă.

Numai că, în loc să se îndrepte spre ușă, se apropie de ea și-i puse mâinile pe umeri.

– Ce trebuie să fac ca să mă înțelegi? ți-am spus că Jim și Mary au nevoie de tine.

Era atât de aproape de ea, cum nu-și amintea să mai fi fost vreun bărbat de mult timp. Îl simțea mult mai aproape decât se simțise de Alec după primele trei luni de căsnicie. Wayne North era atât de înalt, încât stând lângă el, în picioare, nu-i vedea fața, ci doar cămașa de mătase, prin care răzbătea, umplându-i nările, un parfum profund bărbătesc.

– Dă-mi drumul, șopti ea, simțind că amețește.

– Nu înseamnă nimic pentru tine că au încercat atât de mult să te găsească? își continuă el ideea, ca și când n-ar fi auzit rugămintea ei, sau s-ar fi hotărât s-o ignore.

Dimpotrivă, gândi ea înseamnă foarte mult: e o amenințare. Dacă merg la Pinevale, n-am să mă eliberez niciodată de groaza trăită. Liniștea pe care am dobândit-o acum atât de greu, așa

fragilă cum e, riscă să fie iremediabil distrusă, Chiar în acest moment îmi distrugi liniștea stând atât de aproape de mine, atingându-mi corpul.

– Nu mă atinge! strigă ea.

Se gândise că, până în momentul acela, poate că Wayn North nu o privise ca pe o femeie, gestul lui fiind făcut sub impulsul momentului, în încercarea de a o convinge.

– Așadar, nu vrei să fii atinsă, spuse el ironic, fără a-i da drumul.

– Mă bucur că eu, cel puțin, m-am făcut înțeleasă.

– Ciudat pentru o femeie care a fost căsătorită și care a rămas de aproape un an fără bărbatul ei.

– Îl iubesc pe Alec, minți ea. Te rog să ieși din casa mea, domnule North.

– Te vei mai gândi la Jim și la Mary Morrison?

– Nu.

O strânse și mai tare de umeri, apoi o trase spre el, iar în momentul în care își aplecă hotărât capul, Teslyn intră în panică, așteptându-se la un sărut. Găsi puterea să-și ridice mâna, intenționând să-și acopere gura, când el o împinse la o parte.

– Ieși! porunci ea cu buzele tremurând.

– Plec. Aș vrea să pot spune că mi-a făcut plăcere.

Fața lui era ca o mască exprimând disprețul.

***

– Nu e hăinuța mea, Tessy, scânci micuțul.

Nu era prima dată când Andy Johnson, băiețelul în vârstă de trei ani, cu o claie de păr roșcat, făcea acea reclamație.

Revenind cu greu din punctul îndepărtat în care o purtase gândul, Teslyn își concentră privirea asupra băiatului care o privea cu reproș.

– Ai dreptate, Andy, dragă. Ei, spune și tu ce prostie a făcu Tessy! recunoscu ea, îmbrățișându-l și schimbându-i jacheta care aparținea unui alt copil cu a lui.

– E mai bine așa! spuse Andy, răsplătind-o cu un zâmbet mulțumit, înainte de a pleca acasă împreună cu mama sa.

– Te simți bine, Teslyn?

Era Linda, o altă educatoare.

– Da, sigur! Jachetele astea sunt toate la fel, se scuză ea, văzând că Linda continua s-o privească neîncrezătoare.

– Tuturor ni se întâmplă să greșim.

– Da ... Se pare, însă, că am întrecut măsura în ultimele zile ...

– Te frământă ceva?

Vrei să discutăm?

– Ah, nu e nimic important.

Începu să expună pe pereți picturile făcute de copii, pentru a le face o surpriză când aveau să vină în ziua următoare și pentru a mai amâna clipa în care trebuia să plece acasă.

– Până când termini de aranjat, ceaiul e gata.

– Nu renunți niciodată, se pare.

– În orice caz, nu când prietena mea începe să se poarte nefiresc. Ne vedem în cancelarie.

– Este pur și simplu o nebunie, povestea Teslyn puțin mai târziu. Bărbatul acesta dă buzna în viața mea și în următoarele trei zile abia dacă mă mai pot concentra asupra a ceea ce fac.

– Crezi că e o nebunie?

– Trebuie să fie așa! Ne-am întâlnit o dată, a stat mai puțin de o oră și n-am să-l mai uit niciodată.

– Câteodată este foarte importantă chiar și o oră.

Mai importantă decât îți poți da seama. M-a speriat, m-a șocat. A trezit în mine sentimente pe care le credeam moarte și pe care nu vreau să le mai trăiesc niciodată.

– Nu înțelegi că n-am nici un motiv să mă mai gândesc la acea întâlnire? Și-atunci. de ce nu fac nimic altceva?

– Ai spus că te-a rugat să mergi la părinții lui Alec. N-ar fi o idee chiar atât de rea să te gândești să faci această vizită în viitorul apropiat, mai ales că se apropie concediul.

Nici chiar Linda, cea mai bună prietenă a ei, nu cunoștea adevărul despre acea căsătorie. Teslyn păstrase aceleași aparențe ca și în timpul vieții lui Alec. Uneori simțea nevoia să discute despre ce se întâmplase, să se elibereze de vina, îndoiala și tema care-i făceau zilele nefericite și nopțile lungi de nesomn. Dar, pur și simplu, nu putea vorbi despre toate acestea, nici măcar cu Linda.

– Nu vreau să merg. Acea parte din viața mea ... căsătoria ... este un capitol încheiat.

– Poate fi vreodată complet încheiat?

– Da. Trebuie să fie. Încerc să-ncep o viață nouă. Îmi face plăcere să lucrez aici, la grădiniță. Întotdeauna mi-au plăcut

copiii. Intenționam să am vreo șase, dacă-ți poți imagina. Uneori, din unele vise nu se alege nimic.

– Asta e o prostie, draga mea. N-ai decât douăzeci și unu de ani. Ai tot timpul de-acum încolo să ai copii.

– În nici un caz. Nu intenționez să mă mai căsătoresc vreodată.

Se așternu o tăcere punctată doar de ticăitul ceasului și de foșnetul hamsterilor din cușca asupra căreia Teslyn își îndreptase privirea.

Din fericire, Linda nu mai continuă discuția, simțind exact când trebuie să se oprească.

– Te rog să nu te superi, spuse Teslyn în cele din urmă, străduindu-se să zâmbească. Știu că-mi vrei binele. În nici un caz nu meriți să-ți răspund cu asprime.

– N-ai răspuns deloc cu asprime, și n-ai nici un motiv să-ți ceri scuze.

Și, dacă ți-ai terminat de băut ceaiul, hai să alegem păpușile – i-am promis lui Nancy că până mâine sunt pregătite.

– Sunt mulțumită aici; îmi plac copiii și munca și, cu timpul, voi fi din nou fericită.

– Și cum este acest Wayne North ?

– Un autocrat; un individ care are pretenția că știe totul.

– Este clar că nu ți-a plăcut, dar este la fel de clar că a produs asupra ta un impact teribil.

Mai mult decât îți poți închipui; mai mult decât sunt dispusă să recunosc eu însămi.

– Da ... a fost ceva ... în special antipatie.

– Oare de ce am senzația că a încercat să ... depășească limitele?

– Da ... a-ncercat.

– Te-a deranjat?

– Enorm.

Nu e adevărat. Nu mi-a displăcut ... cel puțin, nu în totalitate. În ciuda furiei simțite, mi-a și plăcut. O parte din mine ar fi vrut să-l sărute. De asta îl urăsc. Urăsc senzațiile pe care mi le-a trezit. Nu, vreau să reacționez așa față de nici un bărbat – și nici nu pot! Nu după tot ce s-a întâmplat cu Alec.

– Să nu mai discutăm despre el, atunci. Cum să aranjăm păpușile?

***

Era o zi însorită în care contururile se desenau cu precizie pe fundalul unui cer senin și albastru, așa cum îi plăcea atât de mult lui Teslyn. Acum, însă, nici măcar asta n-o mai bucura și, după trei nopți de nesomn, abia aștepta să ajungă acasă. Sigur, discuția cu Linda o ajutase oarecum, deși ea personal nu spusese mare lucru, și, chiar să fi vrut, n-ar fi știut să exprime complexitatea de trăiri pe care individul acela i le declanșase.

În ciuda ostilității dintre ea și Alec, suferise la moartea lui așa cum ar fi suferit pentru oricene față de care ar fi fost cândva apropiată. În cazul acela, era vorba de ceva mai mult decât

apropiere, căci la început îl iubise. Sau să fi fost fericirea de la început mai mult autosugestie.?

Ceea ce nu regreta, era sfârșitul căsătoriei lor. După trei ani de degradare din ce în ce mai accentuată a relațiilor dintre ei, dacă moartea n-ar fi pus capăt acelei căsătorii, cu siguranță că diavolul ar fi făcut-o. De fapt, se declanșase o criză al cărei punct culminant fusese acel tragic deznodământ. Și-acum, Teslyn încă se înfiora; se-ntreba dacă-și va putea aduce aminte vreodată de acea noapte îngrozitoare cu calm, eliberată de îndoielile și mustrările de conștiință care încă o chinuiau.

Sperase mult când acceptase postul acela la grădiniță. Era diferit față de ce făcuse până atunci – mai puțini bani decât când lucrase la birou, mai multă răbdare de care trebuia să dea dovadă, dar și mai multe satisfacții.

Se opri pe drum doar ca să cumpere pâine și lapte, apoi merse direct acasă. Deși atât de modest, acel apartament era totuși căminul ei.

Schimbaseră de multe ori adresa. Nu e de mirare că părinții lui Alec nu știau unde locuiau ei; de multe ori i se părea că nici ea nu mai știe. Se mutau așa, din senin, adesea noaptea. Alec trebuia să fugă de creditori și de dușmani. Nu dădea niciodată detalii și nici ea nu cerea.

O singură dată obiectase: la plecarea dintr-o casă ale cărei ziduri erau mereu acoperite de flori. Și după ce Alec se oprise din mutatul mobilei atât cât să-i învinețească obrazul, învățase să nu i se mai opună niciodată – până atunci, ultima oară, cu acea consecință înfiorătoare.

Imediat după moartea lui, Teslyn credea că nici nu putea locui mai departe acolo. Nu numai că amintirile erau mult prea vii și dureroase, dar și acela fusese un loc în care se mutase fiind constrânsă.

Constată însă foarte repede că o schimbare era practic imposibil de realizat; în primul rând, n-ar fi putut muta singură mobila, chiar dacă era vorba doar de câteva piese și nu și-ar fi permis să apeleze la o companie specializată.

Cât despre cunoștințe, singurii bărbați cunoscuți erau amici de-ai lui Alec, indivizi dubioși care-și petreceau majotitatea timpului în baruri și pe care nu-și dorea să-i mai vadă vreodată. Și-apoi, nu știa dacă nu cumva ar fi învinuit-o pentru acel accident.

În plus, nici găsirea unei noi locuințe nu era un lucru chiar atât de simplu, iar chiriile în altă parte erau mai mari.

Surprinzător, când se resemnă cu ideea de-a fi nevoită să rămână acolo, acel apartament deveni cu adevărat căminul ei. Scoase vaza de cristal, serviciul de ceai din porțelan și alte câteva obiecte fragile rămase de la mama ei și pe care le ținuse ascunse cu grijă cât trăise Alec, reușind astfel să le salveze de la accesele lui de furie când era beat. De asemenea, umpluse fiecare colț de pe pervaz și, în măsura posibilului, din bucătărie, cu ghivece cu flori, astfel încât locuința se transformase într-un loc plăcut și intim; poate nu neapărat casa pe care și-o visase, dar, în orice caz, căminul ei.

Ajunsă acasă, Teslyn tocmai își pregătise un ceai cu pâine prăjită, când auzi o bătaie în ușă. Doamna Thomas,

proprietăreasa – se gândi ea, deși era cu o zi mai devreme decât cea stabilită pentru plata chiriei.

Când deschise ușa, însă, trebui să-și dea capul pe spate pentru a întâlni privirea individului ce stătea în prag.

– Ah, tu! mai mult gemu decât șopti ea, când Wayne North îi zâmbi. Nu, nu poți intra!

Instinctiv, încercă să închidă ușa, dar cu iuțeala fulgerului, bărbatul își strecură deja piciorul înăuntru, în spațiul mic lăsat de deschizătura ușii.

– Nu poți intra!

– Îmi pare rău, scumpo, dar asta intenționez să fac.

Capitolul 2

– Ți-am întrerupt prânzul, spuse el aruncând o privire spre masă.

– Ți-am spus că nu ești binevenit.

– Pâinea prăjită arată bine, iar brânza este chiar cea pe care o prefer.

– Ai obraz cam gros, domnule North.

– Iar tu, se pare că ți-ai pierdut manierele ... presupunând că ai avut vreodată.

Ah, să fi auzit mama ei, care punea atât de mult preț pe bunacreștere! Și, mai ales, s-o fi văzut! În casa părinților ei, nimeni – cunoscut sau necunoscut, invitat sau neinvitat – nu pleca fără a fi tratat cu ospitalitate.

– Chiar nu știi că nu ești binevenit?

– Spune-mi ceva nou. Hmm ... și ceaiul pare bun.

– Nu pare decât negru și ud.

Dacă e bun sau nu, n-ai cum să știi până nu-l guști.

Spunând acestea, Teslyn nu se putu abține să nu zâmbească.

– Ei, așa-i mai bine. Ar trebui să zâmbești mai des, Teslyn Morrison.

– Ia loc, avem suficient pentru amândoi, cedă ea cu un oftat forțat, când, de fapt, se simțea – fără nici un motiv – amețită.

Wayne se așeză imediat la masă; era elegant și totuși în elementul său în acel mediu pe care categoric nu era obișnuit să-l frecventeze. Teslyn îl privea ducând ceașca la buze, mirându-se de cât de bine se potrivea porțelanul fin cu mâinile lui cu degete lungi, delicate.

– Ceaiul este, într-adevăr, bun.

– Se pare că ai avut dreptate.

– De obicei, am.

– Asta trebuie să fie îngrozitor de enervant pentru cei cu care locuiești. Soția ta ...

– Nu sunt căsătorit, spuse el încet, apoi, fără să-i lase timp să conștientizeze prea bine ciudata senzație de mulțumire, admiră cestile de ceai din care bea. Sunt minunate. Nu te superi, dar nu se potrivesc cu restul decorului. Cred că nu le ai de la Alec.

– Au fost ale mamei.

– Înțeleg că părinții tăi nu mai sunt în viață.

– Au murit într-un accident de mașină, acum patru ani.

Tonul ei nu trăda nimic din durerea sfâșietoare pe care o trăise și din singurătatea atât de apăsătoare pentru umerii ei, încât, atunci când apăruse Alec, văzuse în el un prinț din poveste.

– Mai ai rude?

– Nu; n-am pe nimeni.

– În acest caz, mă-ntreb de ce te opui atât de mult să mergi la Pinevale, unde ai găsi o familie care te așteaptă deja.

Teslyn își plecă privirea. Totuși, observase la el ceva nou: căldura și blândețea din ochii lui căprui, ridurile fine din colțul buzelor, când râdea, vocea lui atât de plină de viață. Era doar o poză pentru a putea fi mai convingător?

– Nu vreau să discut despre asta.

– De ce nu?

– Pur și simplu nu vrea. Nu poți accepta acest fapt?

– Poate că dacă ți-aș cunoaște motivația, aș putea.

Dacă n-am putut eu să vorbesc cu Linda, cu tine, cu atât mai puțin, își spuse ea.

– Motivele nu te privesc.

– Mă rog, asta e părerea ta. În orice caz, mă privește soarta soților Morrison; de dragul lor trebuie să discut cu tine.

Așadar, acea aparență de atitudine prietenoasă avusese un scop precis. Constatarea nu-i făcu nici o plăcere lui Teslyn.

– Cred că ar trebui să pleci.

– După ce vom discuta. Nu crezi că le datorezi socrilor tăi o vizită?

Ca să-i aud vorbind într-una, cu dragoste, despre Alec. Aș fi în stare să-mi înfrânez resentimentele sau n-aș mai suporta și le-aș spune adevărul despre fiul lor? Și despre noaptea aceea ... Ah, Dumnezeule, noaptea aceea!

– Pleacă! Te rog, pleacă imediat!

Sub impulsul momentului, se ridică în picioare.

– Îmi repeți mereu același lucru.

– Aș dori să înțelegi.

Fără să-și dea prea bine seama ce face, Teslyn porni spre bucătărie, așa, doar ca să întrerupă acea conversație care devenise de nesuportat.

– Teslyn ...!

Wayne întinse mâna spre ea.

– Nu!

Nu-și dăduse seama c-o urmase până când nu se simți cuprinsă de talie și răsucită cu fața spre el. Încercă să se desprindă, dar nu reuși.

– Te rog, dă-mi drumul.

Nu mai avea altceva ce să facă decât să-l roage, cu ochii măriți de furie și de teamă.

– Nu asta îți dorești.

– Ba da.

Ochii lui aveau o expresie ciudată privind-o, ca și cum ar fi văzut ceva ce nu mai văzuse înainte și nu înțelegea ce.

– Cred că vrei să fii sărutată.

– Ah, nu! Te rog, nu!

Urăsc fie chiar și gândul acesta!

În ciuda furiei, îl simțea cu fiecare por. Poate că, dacă insista puțin, s-ar fi putut smulge din strânsoarea lui, dar o toropeală generală o făcea aproape neputincioasă, în stare doar să-și asculte, mirată, bătăile nebunești ale inimii.

– Te comporți ca o fată neprihănită – ca o virgină ... ceea ce nu e cazul ...

Mâna lui îi atinse pieptul și zăbovi acolo, senzual, câteva clipe, înainte să reușească s-o împingă la o parte, dar și așa, Teslyn simțea că se sufocă.

– De ce te porți așa? Doar ești obișnuită să faci dragoste!

Nu, nu sunt. Desigur, nu sunt virgină, deși am atât de puțină experiență. Câteodată mă gândesc că nici n-am știut ce-nseamnă adevărata dragoste.

Da, vroia s-o sărute, tot așa cum vroia să-i simtă pieptul strâns lipit de-al ei și mângâierile.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Wayne îi acoperi buzele cu un sărut lung și, pentru câtva timp, Teslyn nu mai știu de nimic decât bucuria neașteptată de a simți acea gură senzuală căreia, în mod inconștient, îi răspundea. Avea să se-ntrebe mai târziu de ce; deocamdată, trăia din plin acea încântare.

Abia în momentul în care Wayne își ridică puțin capul, Teslyn parcă se trezi dintr-un vis: Dumnezeule, cum de s-a putut întâmpla așa ceva? Cum a putut *ea* să facă așa ceva?

Își pierduse mințile! Îngăduise ca atracția fizică pentru acel bărbat plin de dinamism să pătrundă dincolo de acel zid gros de apărare pe care-l ridicase între ea și toți bărbații. Nu-nțelegea acea nebunie ce-o cuprinsese, dar știa că trebuie să lupte împotriva ei.

– Mă dezgusti! izbucni ea.

Wayne strânse din buze, iar ochii lui căpătară o strălucire metalică, rece. O împinse de la pieptul lui atât de brutal, încât, pentru o clipă, o dezechilibră. Complet dezorientată, Teslyn merse să se refugieze în camera ei și, simțind că se sufocă, deschise disperată fereastra.

Știa că nu-i va fi ușor, dacă nu chiar imposibil, să uite cele întâmplate. Luată prin surprindere, cedase, pradă unei vulnerabilități și nevoi pe care nu le conștientiza. Ar fi trebuit să i se împotrivească, doar era hotărâtă să nu se mai lase emoționată de vreun bărbat. "Emoționată" era un cuvânt destul de nepotrivit. Era ca și cum lumea pe care se chinuise atât de mult s-o creeze în jurul ei pentru a-i oferi siguranță, se prăbușise complet și, în plus, se temea că nici nu va mai putea s-o reclădească. Se mai temea, de asemenea, de noua dimensiune pe care și-o descoperise: o feminitate pe care n-ar fi bănuit-o niciodată, o feminitate în care dorințele, odată dezlănțuite, vor fi greu de stăpânit.

Cu Alec, nu simțise niciodată așa ceva, nici măcar la începutul căsniciei lor, în acele clipe pe care le considerase de dragoste; nici măcar atunci nu simțise că vibrează. Reușise, deși nu fusese plăcut, să ducă acea existență searbădă. Învățase să-și îndeplinească datoria de soție cu un automatism dincolo de care gândurile ei intime nu treceau niciodată, ca măsură de precauție împotriva cruzimii pedepselor lui Alec.

Absorbită de gânduri, nu auzise când se deschisese ușa. Se-ntoarse doar când Wayne, care înaintase până în mijlocul camerei, îi rosti numele cu blândețe. Părea senin, ca și cum ceea ce o tulburase pe ea atât de mult, pentru el nu însemnase nimic.

– N-am vrut să te supăr.

Îl privea cu ochii măriți, ca un animal rănit.

– Te rog să ieși din camera mea.

– Într-o clipă.

– Ai dat buzna în casa mea, în ...

Era să spună"în viața mea", dar se opri la timp. Cum îndrăznești acum să dai buzna și în dormitorul meu? continuă ea, cu voce tremurândă.

– Am bătut la ușă, dar nu cred că m-ai auzit.

– N-ar fi trebuit să intri.

– Vroiam să-mi cer scuze.

Nu era adevărat. Wayne North nu-și ceruse niciodată scuze pentru nimic și, dacă o făcea acum, însemna că vroia ceva de la ea.

– De ce m-ai sărutat?

– Pentru că păreai să ai mare nevoie de așa ceva. Și pentru că ... am dorit.

– A fost îngrozitor.

– De aceea m-ai sărutat și tu? O privi lung, părând satisfăcut de tulburarea ei. Cred că știi că m-ai sărutat și tu, Teslyn.

– Ieși afară!

– La timpul potrivit.

Ridică un scaun și înaintă furioasă spre el.

– Te-am prevenit!

Fără nici o greutate, Wayne îi luă scaunul din mână, electrizând-o cu atingerea lui.

– Ai grijă; nu face ceva ce-ai putea regreta mai târziu.

– De câte ori să-ți spun să ieși?

– O voi face imediat după ce discutăm.

– Noi doi nu avem nimic de discutat. Îmi ceri din nou să merg la soții Morrison, reveni ea după o scurtă pauză.

– Exact.

– Nu merg – credeam c-am spus-o deja destul de clar.

– Trebuie să știi ceva: Jim Morrison a suferit de curând un accident.

Teslyn rămase nemișcată, deși simțea că-i tremura fiecare fibră.

– Nu te cred.

– E adevărat. Să mergem în cealaltă cameră, Teslyn. Avem de discutat.

– Ai inventat toată această poveste, domnule North.

– Wayne – doar ne-am sărutat, nu-i așa? Și-apoi, dacă tot o să fim unul în compania celuilalt destul de mult în următoarele luni, e o prostie să ne formalizăm. Vorbea ca și cum nu avea nici o îndoială în privința vizitei ei la Pinevale.

– Wayne ... Rostise numele încet, ca și cum ar fi făcut o experiență: ce bine suna! Wayne, asta e o născocire de-a ta ca să mă impresionezi.

– Aș vrea să fie așa.

– N-ai spus nimic despre accident, când ai venit.

– S-a întâmplat ieri.

Refuza să-l creadă, dar ceva în tonul lui suna extrem de sincer.

– Și-atunci, de ce n-ai spus cum ai venit astăzi?

– Am avut motivele mele.

– Ai vrut mai întâi să te asiguri că mă poți săruta, folosind diferite tertipuri.

– N-am fost niciodată nevoit să recurg la tertipuri pentru a săruta o femeie; ba, mai mult, femeile pe care le-am sărutat au fost întotdeauna dornice să-mi răspundă pe măsură.

Cuvintele lui îi produseră o durere nejustificată.

– Și-atunci, de ce nu mi-ai spus de la început?

– Vroiam să vii la Pinevale fără a fi forțată de circumstanțe.

– Wayne ...

– Hai să mergem în living, să discutăm. Ar fi bine să mai faci un ceai. Îi dădea ordine așa cum făcea și Alec, numai că nu semăna deloc cu acesta. Avea o voce blândă, fără nimic amenințător și Teslyn constată că nu-i displăcea deloc.

Când intră cu tava, Wayne, care se așezase deja într-un fotoliu, se ridică imediat să i-o ia și s-o pună pe masă – un gest de politețe care nici nu i-ar fi trecut prin minte lui Alec.

– Povestește-mi despre Jim.

– S-a întâmplat ieri. Am înțeles că și-a prins mâna într-o mașinărie. Din fericire, unul din muncitorii de la fermă se afla prin apropiere și a fugit după ajutor.

– E la spital?

– Mary l-a dus cât a putut de repede.

– E ... foarte grav?

– După cum spune Mary – și e o femeie foarte rațională – nu este în stare critică. N-ar trebui să rămână prea mult la spital.

– Mă bucur.

– Jim va veni acasă, dar va mai trece timp până să fie în stare să muncească.

– Nu mai au pe nimeni să-i ajute?

– Fac ce pot.

Teslyn se gândi pentru prima dată că Wayne trebuie să fie un angajat al părinților lui Alec, deși părea mai degrabă obișnuit să

dea, decât să primească ordine și să aibă mulți bani. Dar aparențele puteau fi înșelătoare – doar avea experiența farmecului cu care Alec cucerea ușor pe oricine.

– Așadar, ești și tu la Pinevale.

– Situația este aceeași: e nevoie de tine acolo.

– Nu știu nimic despre ceea ce ar trebui să fac la o fermă.

– Vei învăța.

– Ești foarte sigur că voi veni.

– Și n-o să vii?

– Am viața mea aici, o slujbă. Sigur, îmi pare foarte rău pentru Jim.

– Lucrezi într-o grădiniță, nu-i așa?

– Nu pot să plec pur și simplu și să-i las.

– Poți fi înlocuită. Deocamdată e nevoie de tine la Pinevale

– Și aici e nevoie de mine.

– Ascultă-mă, Teslyn. Dacă Alec ar trăi, ar merge la Pinevale acum. Nu era un om pe care să te bazezi, dar cred că iubea mult plantația și-ar fi fost alături de părinții lui când aceștia ar fi avut nevoie de el.

– Poate ...

– A fost o vreme, draga mea, când Mary și Jim au dorit să vii la ei pentru că ai fost soția lui Alec; vroiau să te cunoască, să-ți aline suferința. Acum, din cauza acestui accident, motivul este altul: din moment ce Alec nu-i poate ajuta, trebuie să faci tu asta în locul lui. Cred că datorezi măcar atât socrilor tăi.

Teslyn nu-i răspunse, ci se ridică și se-ndreptă spre fereastră, de unde avea vedere spre parc – singura oază de verdeață în acel

cartier cenușiu. De-ar fi putut însă să nu mai tremure așa – un tremur pe care nu și-l putea stăpâni și care n-avea nici o legătură cu frigul din apartament. Sigur că o impresionase ceea ce i se întâmplase lui Jim, deși nu-l cunoștea. Chiar și Alec, așa ticălos cum era, trebuie să-și fi iubit părinții, măcar în copilărie.

– Alec ți-a vorbit despre părinții lui?

– Nu de multe ori. Dar îmi amintesc ...

Brusc se opri.

– Povestește.

– Eram la Vaal River și Alec pescuia. Mânuia undița foarte bine și, când l-am întrebat cine-l învățase, mi-a spus că tatăl său – a spus-o, însă, cu mândrie în glas.

– Jim este un om de care să fii într-adevăr mândru. Cât despre Mary, e o doamnă deosebită.

– Spunea că face papanași delicioși.

Propria ei încercare eșuase lamentabil. Alec gustase unul și, după un comentariu extrem de nepoliticos, aruncase disprețuitor întregul conținut al farfuriei.

– Papanașii făcuți de Mary sunt cei mai buni din lume!

Ceea ce tot nu-i dădea dreptul lui Alec să se poarte așa.

– Sunt sigur că Alec s-ar fi întors acasă la părinți.

Oare?! Aș vrea să pot fi și eu tot atât de sigură, Wayne North. Alec nu era deloc un altruist. Poate s-ar fi dus la Pinevale, poate nu. Pur și simplu nu știu.

– Nu crezi c-ar fi vrut să mergi tu acum, acolo, în locul lui?

– La naiba! Îmi exploatezi sentimentele!

– Sper să reușesc.

Da, da, reușești, mai mult decât îți imaginezi. Nu știi nimic din chinul meu de fiecare zi din cauza acelui sentiment de vinovăție ce mă apasă. Nu voi fi niciodată sigură dacă nu cumva eu l-am trimis pe Alec la moarte. Dumnezeu mi-e martor că tot ce-am spus în seara aceea era perfect justificat, dar, dacă asta a fost cauza morții lui, nu mă voi putea ierta niciodată.

– Vii?

Nu am de ales. Datorez acest lucru părinților lui Alec pentru că, dacă nu l-aș fi amenințat cu divorțul în seara aceea, poate ar mai fi în viață. Chiar dacă nu s-ar fi dus la ei, măcar ar mai fi trăit.

– Ei bine ...?

– Voi merge. Lasă-mă o zi sau două, să mă pregătesc.

***

– Pentru tine, Teslyn.

– Vai, Andy, mulțumesc. E minunat.

Toată dimineața, copiii îi făcuseră mici daruri: o scoică, o frunză din grădină, majoritatea desene de-ale lor, ca și Andy.

– Și eu am pentru tine un dar de plecare, spuse Linda când rămaseră singure.

– Vai, Linda, mulțumesc! Parfumul meu preferat. Am impresia că toți vă luați rămas-bun definitiv.

– Poate că asta și facem.

– Prostii!

Este adevărat că, pentru copii, câteva săptămâni pot părea o veșnicie, dar *tu, cel puțin,* știi bine că mă întorc.

– Nu sunt foarte sigură.

– Linda! Cum poți spune așa ceva?! Decât dacă nu mă mai vrei aici ...

– Acum, tu vorbești prostii! Știi că aici ești oricând binevenită. Dar, poate te hotărăști să rămâi în Lowveld.

– Ce nebunie! Jim se va face bine și Mary nu va avea nevoie de mine mereu.

– Dar Wayne North, poate că da.

Indignată, Teslyn sări în picioare, împrăștiind desenele pe jos.

– Doar știi bine ce simt pentru acest individ!

– Știu ceea ce spui că simți.

– Îl urăsc! Nici nu știu când am mai urât un bărbat atât de mult, cu excepția lui ... Se opri brusc.

– Iar eu nu-mi amintesc ca tu să fi reacționat atât de puternic față de cineva, spuse Linda cu un zâmbet maliții os. Vom fi toți încântați să te avem din nou alături de noi. Să-ți dai cu acest parfum – poate are un efect liniștitor asupra acelui monstru.

Era într-adevăr un monstru, după cum Teslyn avea să constate chiar în seara aceea.

– Nu merg cu mașina cu tine, îi spuse ea, după ce Wayne îi expuse planul de călătorie.

– Bine, și cum intenționezi să mergi? întrebă el politicos, dar pe un ton ușor amuzat.

– Cu trenul.

– Te-ai uitat pe o hartă?

Ce-o fi vrând să spună?!

– Intenționam s-o fac.

– Să ne uităm împreună. Am chiar la mine o hartă rutieră.

Teslyn îl privea desfășurând harta pe masă, neînțelegând de ce mișcările degetelor lui lungi, bronzate, o impresionau atât de mult.

– Uite, aici e Pinevale.

– Aș putea să iau trenul până la Nelsprint, găsi Teslyn soluția, localizând orășelul cel mai apropiat.

– Sigur că ai putea. Și de acolo?

Îl privi încurcată, simțind că îi va fi greu să iasă din cursa în care tocmai căzuse.

– Un alt tren ... Un autobuz ... Pentru Dumnezeu, Wayne, trebuie să existe o cale!

– Ar fi un traseu care ocolește foarte mult. Ar însemna să te ia cineva cu mașina de la Nelsprint. Adică, eu ...

– N-ar putea Mary?

– Mary are și-așa destule de făcut: să-l viziteze pe Jim la spital, să se ocupe de plantație ...

Atunci aștept câteva zile, până vii tu.

Wayne întinse mâna pe deasupra mesei și-i prinse bărbia.

– Ești tare încăpățânată!

Vino cu mine, Teslyn, din moment ce sunt cu mașina ... E mai simplu pentru toată lumea,

– Prefer să merg singură.

– Îți repugnă chiar atât de mult gândul de a călători împreună cu mine?

E îngrozitor; mă sperie și mă incită și ... nu mai înțeleg nimic.

– Nu, dar prefer să merg cu trenul.

– Acesta nu e un motiv.

– Nici măcar tu nu poți pretinde că ne înțelegem grozav.

– Discutabil ... Dar, dacă este așa, putem remedia situația.

– Aș vrea să merg cu trenul.

– Am impresia că nu prea ai bani de irosit și, momentan, nici Mary și Jim nu-ți pot da.

Îl privi convinsă că-l urăște din ce în ce mai mult.

– Uite, Teslyn: în cele din urmă, tot ajungi în mașina mea. Problema este pentru ce durată de timp.

– Ești îngrozitor de sigur pe tine. Ce-ar spune Jim și Mary de modul în care mă tratezi?!

– Plecăm poimâine. Să fii gata la ora șase.

Capitolul 3

– Ai fost vreodată în Lowveld?

Abia se lumina de ziuă și câmpia părea să se trezească din amorțeala nopții.

– Niciodată.

– Vei vedea că în partea de răsărit, Transvaal este cu totul diferit față de ceea ce este aici în sud. De fapt, Alec trebuie să-ți fi povestit.

– Puțin ...

Soțul ei nu-i povestise aproape nimic, dar în nici un caz n-avea de gând să-i mărturisească așa ceva lui Wayne.

– Uite, dacă vrei să urmărești traseul, ai harta aici.

Da, se va uita, pentru că vroia să știe unde se aflau acum; odată pornită la drum, se simțea ca înaintea unei aventuri.

Soarele strălucea acum sus pe cer poleind totul cu aur, când Wayne părăsi șoseaua principală pentru a urma un drum nisipos

de țară până la un eleșteu înconjurat de sălcii și acoperit cu nuferi.

– E timpul să ne oprim pentru micul dejun, răspunse el privirii ei întrebătoare. Îți place aici?

– E minunat, spuse ea cu ochii strălucind de bucurie, uitând de aversiunea față de Wayne.

– Mă bucur. Să coborâm. Răcoarea dimineții, intensificată de apropierea apei, o făcu să tremure și instantaneu simți cum brațul lui puternic îi înconjoară umerii. Pentru o clipă, rămase nemișcată, apoi încercă să se elibereze din strânsoarea lui, pradă din nou acelei amintiri obsedante.

– Ți-e frig.

– Nu.

– Tremuri, spuse el, strângând-o mai tare, făcând-o să-i simtă linia prelungă a trupului și duritatea mușchilor. Acum tremuri și mai mult.

– Am un pulover în mașină. Wayne, te rog ...

Reacția ei era lipsită de orice logică, se gândi ea disperată, înnebunită de acea intimitate.

– Îți este atât de teamă de mine?

Teamă? Sunt înspăimântată. Ești atât de puternic, viril și atrăgător, iar eu mă trezesc gândindu-mă la tine în tot felul de momente și ocazii. Pe de-o parte, vreau să mă săruți, iar pe de alta, nu vreau să simt ceea ce simt – nici pentru tine, Wayne și nici pentru altcineva.

Aruncă o privire spre fața lui: linia bine conturată a maxilarului, pomeții pronunțați sub pielea bronzată, ochii

inteligenți strălucitori. Privirea ușor amuzată cu care el îi răspunse o făcu să-și dea seama că era conștient de efectul pe care-l avea asupra ei.

– Sigur că nu mi-e teamă de tine; de ce mi-ar fi?

– Nu știu; aștept să-mi spui tu.

– Nu e nimic de spus. Dar, într-adevăr, îmi e frig. Lasă-mă să-mi iau puloverul.

Wayne îi dădu imediat drumul, lăsând în locul căldurii brațului lui o senzație de gol și pustiu.

Când se întoarse la el, primi o cafea fierbinte din termos și o gogoașă și, timidă, se așeză și ea pe pătură.

– Locul acesta nu se vede de pe șosea. Trebuie să fi știut de existența lui. Ai mai fost aici, nu-i așa?

– De câteva ori. E un loc ideal pentru un popas.

Oare în celelalte ocazii cu cine împărțise cafeaua și gogoșile? Cu o femeie mai dornică decât ea să-i răspundă la avansuri?

– Trebuie să fie încă și mai frumos când ceața se ridică.

– Într-adevăr, dar nu putem aștepta atât de mult. În Lowveld vei găsi o mulțime de astfel de locuri.

– Ești de mult acolo?

– De cinci ani.

Să lucreze de cinci ani la Pinevale ... Era ciudat. Wayne North – angajatul cuiva. Forța lui fizică și mentală, siguranța de sine, autoritatea, toate acestea îl făceau dificil de închipuit în acel rol.

– Se pare că te-nțelegi bine cu Jim și cu Mary.

– Sunt oameni minunați.

Te mulțumește să muncești pentru niște oameni minunați?

Aș fi crezut mai degrabă că vrei să ai propria fermă, că ai idei inovatoare, că vrei să pui în practică metode progresiste.

– Nu ți-ai dorit niciodată să ai propria ta fermă?

Ochii lui negri sclipiră ciudat și un vag zâmbet îi arcui abia perceptibil buzele.

– Ei, e timpul să plecăm, spuse el ridicându-se.

Își continuară drumul și Teslyn privea în jurul ei, fascinată de întinderea nesfârșită a stepei. De fapt, nu călătorise niciodată atât de departe.

– Cred că-ți va plăcea să locuiești la Pinevale.

– Nu voi rămâne atât de mult încât să ajungă să-mi placă.

Wayne strânse din buze și, atât cât Teslyn îl putea vedea din profil, chipul lui căpătase o expresie arogantă.

– Credeam că ne-am înțeles.

– Exact: voi ajuta până când Jim se va simți mai bine.

– Și apoi vei pleca?

Pentru o clipă, își întoarse spre ea privirea rece, disprețuitoare.

– Bineînțeles. Ce credeai?

– Prefer să-mi păstrez gândurile pentru mine. Totuși, speram să nu fii la fel de egoistă ca răposatul tău soț.

– Cum îndrăznești?

– Îndrăznesc, pentru că am văzut ce-a însemnat absența lui Alec pentru părinții lui. Nu a fost vorba doar de absența lui fizică – scuzabilă, de altfel, ci de lipsa lui de interes și de comunicare. Desigur, ei n-ar recunoaște niciodată cât de mult au suferit din această cauză.

Teslyn ar fi putut completa cu ușurință lista cu defectele lui Alec, dar n-ar fi fost corect din partea ei s-o facă. De fapt, nici nu vroia. Cu un an în urmă, înainte de accident, nu și-ar fi închipuit că-i va lua vreodată apărarea. Nici ea nu înțelegea prea bine ce-o determina să procedeze astfel.

-Alec n-a fost așa cum îl descrii.

– Nu?!

– Nu. Trebuia să-i ia apărarea, dar i-ar fi fost cu neputință să-l laude, să-nceapă să inventeze. Prefer să nu discut despre el.

– Nici eu nu vreau să discut despre el, ci despre văduva lui. Chiar nu ai sentimente, Teslyn?

– Ce vrei să spui?

– Jim și Mary au avut un fiu pe care l-au pierdut. Nu poți deveni fiica lor?

– Ah, nu!

– Nu înțeleg de ce.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Eu, însă, da. În mod neașteptat, luă mâna de pe volan pentru a i-o lua pe-a ei. De ce reacționezi atât de vehement, Teslyn?

Așadar, trebuie să fie și mai prudentă, doar se aștepta ca el să observe cele mai fine amănunte.

– Ți se pare. Atâta doar, că insiști asupra acestei povești.

Urmară câteva clipe de tăcere. Nu se mai auzea decât motorul – asta, în cazul în care nu cumva se auzeau și bătăile inimii ei.

– Acum câteva minute m-ai întrebat ce cred, continuă el cu o blândețe neașteptată. În ciuda a ceea ce-mi închipuiam, prima

impresia pe care mi-ai lăsat-o a fost de candoare, de inocență și ingenuitate la care nu m-am așteptat. M-am înșelat?

Deși era ridicol, cuvintele lui îi făceau plăcere. Trebuia, însă, să fie realistă: ele nu însemnau nimic. Wayne o flata, așa cum făcuse și Alec când se cunoscuseră. Dacă atunci fusese naivă, acum devenise mai înțeleaptă. În plus, părerea acestui om nu o interesa deloc.

– Categoric te-ai înșelat. Cum aș mai fi putut fi așa cum ți-am părut după trei ani de căsnicie?!

Doar nu era să-i spună că aproape nici nu știa ce înseamnă dragoste adevărată!

– Dacă acea puritate e doar o aparență în spatele căreia se ascunde o femeie versată, va fi mai ușor să facem dragoste.

Spunând acestea, Wayne începu să-i mângâie coapsele, din ce în ce mai îndrăzneț, până ce Teslyn reuși să-i împingă mâna la o parte.

– Cum îndrăznești?! izbucni ea, aproape sufocându-se de indignare.

– Nu mai are rost să joci teatru.

– Ai spus că niciodată nu insiști când o femeie nu te vrea.

– Nu e cazul tău, scumpa mea. Indiferent de ceea ce încerci să spui prin cuvinte sau gesturi, trupul te trădează.

– Se pare că uiți că sunt văduvă.

– Nu uit nimic. Pentru o tânără normală, sănătoasă – așa cum ești tu – ai ținut doliu destul.

– Wayne! ...

– Nu mai discutăm despre așa ceva.

De fapt, ne-am abătut de la subiect.

– Și care era acesta?

– Jim și Mary ar dori să te stabilești la Pinevale.

– Imposibil!

– De ce acest refuz categoric? Încă n-ai văzut locul.

– Nici nu e necesar. Mi-e de-ajuns să știu că și tu locuiești acolo. N-aș suporta să fiu atât de aproape de tine. Rămân doar atâta timp cât Jim și Mary au nevoie de mine, după care voi pleca.

Continuară drumul în tăcere, până când Wayne părăsi din nou șoseaua principală. La început, Teslyn se așteptă la un nou popas pentru prânz, apoi își dădu seama că era vorba despre altceva. Se abținu totuși să-l întrebe.

Wayne trecu dincolo de niște porți din fier forjat în dreptul cărora, pe un indicator din piatră albă, scria "T. Venter". Mai parcurseră aproximativ o milă și ajunseră la o fermă.

– Trebuie să discut ceva cu proprietarul, Tim Venter.

– Bine, răspunse ea cu răceală, remarcând însă privirea lui amuzată. Aștept în mașină.

– Nu, vii și tu.

– Un alt ordin? Să știi că nu sunt obligată să fac tot ce dorești.

– Dar chiar așa vei face, pentru că dorințele mele sunt și ale tale.

– Wayne, ești ...

– Arogant și obraznic, termină el propoziția în locul ei, izbucnind în râs. Acum, însă, nu avem timp să ne certăm. Auzi câinii lătrând? Familia Venter știe că am venit și probabil se-ntreabă de ce nu intrăm.

– Am spus că aștept în mașină.

– Tim și Marie sunt vechi prieteni de-ai mei. Te rog să fii prietenoasă cu ei.

Teslyn își dădu seama că mai pierduse încă o bătălie în fața lui Wayne.

– Sheba! Tungu! La picior! comandă bărbatul blond, cu barbă, câinilor săi, îndreptându-se călare spre Wayne și Teslyn. Wayne! Ce bine îmi pare că te văd! spuse el descălecând.

– Și eu mă bucur că te văd, Tim! Să vă fac cunoștință: ea este Teslyn Morrison.

– Încântat de cunoștință, domnișoară Morrison.

– "Doamnă", îl corectă Wayne. Și sunt sigur că Teslyn preferă să-i spui pe numele mic. Unde e Marie?

– Dacă îmi cunosc bine soția, în bucătărie. Intrați, vă rog. Teslyn, nu te teme de câini; acum, când știu că e vorba de prieteni, nu vă vor face nici un rău.

Ferma era o casă mare cu un aspect ușor dezordonat, dar cu o atmosferă extrem de primitoare. Marie veni imediat să-i întâmpine; ținea în brațe un copil, iar un altul puțin mai mare, o prinsese strâns de blugi. Și Marie împrumutase ceva din aerul dezordonat al casei; câteva șuvițe de păr i se desprinseseră din coadă, iar tricoul îi ieșise din blugi, dar zâmbetul ei prietenos, sincer, o cuceri imediat pe Teslyn.

– Mai întâi mâncăm, apoi, voi bărbații puteți merge afară și discuta despre utilaje, sugeră Marie. Ești de acord, Tim?

– Este perfect, iubito.

– Să te ajut, se oferi Teslyn.

– Mâncarea e aproape gata, dar azi a fost una din acele zile imposibile în care cei mici nu m-au lăsat să fac mare lucru; a trebuit să mă ocup numai de ei și încă n-am reușit să pun masa. Vrei tu, te rog, să faci asta?

– Sigur că da.

Arată-mi doar de unde să iau tot ce trebuie.

Teslyn termină în câteva minute, după care reveni în bucătărie.

– Pot să te mai ajut la ceva?

– Acum, nu; mulțumesc. Ia loc, și să discutăm.

Era o bucătărie mare, scăldată în soare, unde domnea aceeași dezordine ca și în restul casei, dar care era impregnată de o puternică atmosferă de familie.

– Ne așteptați, Marie?

– Sigur că da. Nu ți-a spus Wayne?

– Nu.

– Ia te uită! O fi uitat! Bărbații ăștia sunt niște scumpi.

În nici un caz epitetul nu i se potrivea lui Wayne, se gândi Teslyn, rămânând la părerea ei: insolent și arogant – cel mai arogant bărbat pe care-l întâlnise.

– Îmi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat soțului tău.

– Mulțumesc.

– Trebuie să fie îngrozitor pentru tine. Cred că aș înnebuni dacă i s-ar întâmpla ceva lui Tim. Totuși, ar trebui să fiu tare de dragul copiilor.

– Câți ani au? profită Teslyn de ocazie pentru a schimba subiectul.

Sentimentele ei legate de moartea lui Alec erau suficient de complexe pentru a fi nevoită să mimeze o durere pe care n-o simțea.

– Boetie are doi ani, iar Mikey, nouă luni. Și ... mai urmează unul – cred că programarea n-a fost prea bună! se plânse ea în glumă, deși, după expresia feței, era clar că perspectiva n-o descuraja deloc. Te bucuri că mergi la părinții soțului tău?

– Va fi o experiență nouă.

– Va fi și Wayne acolo. Poate că este prea devreme să vorbesc, dar am impresia că te place.

– Asta-i bună!

– Avea ceva deosebit în privire când se uita la tine.

Da, categoric: avertismentul "Ai grijă cum te porți dacă nu vrei să ai neplăceri".

– Te-nșeli.

– Poate că nu.

Până acum, femeile au alergat după el! Au fost chiar câteva care ar fi mers până la capătul pământului pentru el. E un bărbat foarte atrăgător. Ah! Aproape s-a ars mazărea!

Din fericire, discuția pe această temă luă sfârșit. Mâncarea a fost delicioasă, iar atmosfera destinsă, ca între prieteni buni, vechi. Pentru Teslyn, pe care o atrăseseră imediat în conversație, făcând-o să se simtă parte din grupul lor, era o binecuvântare față de atmosfera tensionată în care călătorise. Din când în când, ridicând privirea, surprindea ochii lui Wayne ațintiți asupra ei, fără a avea nimic special, sau vreo urmă de afecțiune, așa cum sugerase Marie.

La desert aveau plăcintă de dovleac, dar, când aduse tava la masă și dădu capacul la o parte, Marie nu-și putu înăbuși un strigăt de surprindere și dezamăgire: ceva se-ntâmplase, ori cu ingredientele, ori cu cuptorul, pentru că prăjitura arăta jalnic, ca și cum ar fi crescut normal, după care s-ar fi lăsat brusc. Tim se uită cu atenție și Teslyn, știind bine ce făcea Alec în astfel de situații, așteptă cu răsuflarea tăiată reacția lui.

– E foarte bună! râse el.

– Tim, uite în ce hal arată! Ce-or să spună Teslyn și Wayne?

– Or să spună că soția mea gătește excelent, spuse el cu aceeași bună dispoziție, îmbrățișând-o. Nu contează cum arată, ci gustul. Te asigur că musafirii noștri vor mai vrea o porție.

Așa a și fost. Și, pe lângă gustul prăjiturii, Teslyn rămase și cu gustul plăcut al acelei armonii dintre soți.

Nu putea uita o anumită seară: Alec invitase câțiva prieteni. Știind că îi place să impresioneze în astfel de ocazii, Teslyn cumpărase, din puținii bani pe care-i avea, carne de friptură. Totul era pregătit, numai că Alec și prietenii lui veniseră abia după trei ore, timp în care băuseră într-un local, adică exact când friptura devenise, din fragedă și zemoasă cum era, uscată și tare. "Soția mea e o leneșă. Nu face nimic toată ziua și nici măcar să-mi pregătească o cină decentă când vin seara acasă nu e-n stare", spusese el prietenilor lui, pe lângă alte jigniri pe care i le adusese față de ei.

Mai târziu, când rămăseseră singuri, o trântise pe pat și, dacă scăpase neviolată, în schimb ochiul învinețit cu un pumn dat cu toată furia o ținuse două zile în casă.

Acesta fusese doar unul din incidentele ce-i marcaseră căsnicia; mai avea și alte asemenea amintiri. Alec nu rata nici o ocazie de a o umili și răni.

Așadar, pentru ea a fost o adevărată revelație de a vedea o relație de cuplu bazată pe toleranță, simț al umorului, înțelegere și mai ales dragoste. Fără să vrea se uită spre Wayne; o privea. Nu avea cum să știe ce gândea, dar se temea ca nu cumva chipul ei să fi trădat ceva din groaza trăită.

După ce terminară de mâncat, bărbații ieșiră să discute despre o instalație, iar Teslyn și Marie strânseră masa, aceasta din urmă vorbind tot timpul despre subiectele dragi inimii ei – copiii, soțul, casa. Tocmai spălaseră vasele, când scâncetul lui Mikey, chinuit de dintele care se încăpățâna să iasă, o chemă urgent pe Marie.

– Ah, nu te superi, trebuie să stau cu el până se liniștește. Uită-te la niște reviste între timp.

– Aș prefera să mă plimb puțin pe câmp, se poate?

– Cum să nu! Am să-i spun lui Wayne unde să te caute.

– Și câinii?

– Fii liniștită; sunt cu Tim. Am să-i spun să-i țină în continuare lângă el.

Teslyn coborî treptele late din piatră și o porni pe câmpul dinspre apus. Mergea cu părul fluturând în vânt, trăind la maximum experiența contactului cu natura. În jurul ei era o liniște desăvârșită, iar înăuntrul ei, un dor nelămurit, ca o durere surdă: văzuse pentru prima dată ce-nseamnă dragostea mai presus de greutățile de fiecare zi.

Era dragostea pe care ea n-o cunoscuse și nici nu avea s-o trăiască vreodată.

Simți cum ochii i se împăienjenesc de lacrimi. Era ridicol; plângea, fără ca măcar să poată spune cu exactitate motivul. Intuia doar că și Alec și Wayne jucau un rol în ceea ce ea simțea acum. Și mai știa ceva: că i se dăduse pentru prima dată măsura a ceea ce lipsise căsniciei ei.

– Teslyn!

Își auzi numele rostit cu blândețe chiar în spatele ei. Nu putea să se-ntoarcă, pentru a nu i se vedea lacrimile.

– Teslyn! spuse Wayne din nou, apoi o întoarse cu fața spre el.

Capitolul 4

– Ai mers departe.

– Da?

Teslyn continua să-și țină ochii plecați.

– Marie mi-a spus c-ai luat-o în direcția asta. Am început să te caut și eram pe punctul să mă întorc. Chiar eram ... Teslyn, uită-te la mine.

– Cred că, fără să-mi dau seama, am mers prea departe.

– Uită-te la mine. Îi ridică bărbia, apoi îi cuprinse fața cu palmele. Ai plâns. Îl privi cu ochii ei mari, albaștri, încă strălucind de lacrimi, pe chipul ei fiind întipărită tristețea înăbușită atâta timp.

– Teslyn, ce s-a întâmplat?

Făcu doar semn cu capul, conștientă că orice încercare de a vorbi ar fi făcut-o să izbucnească din nou în lacrimi. În schimb, îi privi atentă fața încordată, ca și cum ar fi fost foarte important să-și întipărească în minte fiecare trăsătură a lui.

– S-a întâmplat ceva care te-a necăjit?

Teslyn dădu din nou din cap; nici nu putea, nici n-avea ce să-i spună tocmai lui.

– Atunci, ce este?

Când Wayne se apropie de ea cu încă un pas, Teslyn își dădu seama că îl dorește, că simte cu disperare nevoia de a-l simți cât mai aproape. "Doamne, nu mă lăsa să-l doresc pe Wayne!"

– Tremuri ... De ce?

Fără să mai aștepte răspunsul ei, buzele lui îi acoperiră gura într-un lung sărut plin de tandrețe și devenind din ce în ce mai pasional, ca și cum ar fi înțeles rugămintea mută a trupului ei.

"Să scap – trebuie să scap". Cuvintele răsunau asurzitor în mintea ei și, la porunca lor. Teslyn încercă să se elibereze din strânsoarea lui Wayne, dar, cum acesta se dovedi mai puternic decât ea, nu avu nici o șansă. Ba mai mult, bătăile inimii acoperiră orice avertisment și interdicție dictate de rațiune. Rămăsese doar bucuria de a-i simți brațele, buzele, mâinile răvășindu-i părul, corpul suplu.

Era o plăcere care pe măsură ce creștea în intensitate, cerea și mai mult.

Nu protestă nici când îl simți descheindu-i bluza, ci primi mângâierile lui senzuale, răspunzând la rândul ei fără reținere, până când, pe neașteptate, o îndepărtă de la pieptul lui. Teslyn era atât de nesigură pe picioare, încât Wayne o mai susținu puțin, să nu se prăbușească; ridică spre el ochii mirați, neînțelegând ce se-ntâmpla.

– Câinii. Îi auzi, Teslyn? Tim e prin apropiere; ne caută.

Vocea lui părea să vină de undeva de departe, iar cuvintele lui căpătau sens destul de greu în mintea ei. Ceea ce considera și mai grav era că *el* pusese capăt acelui episod, nu ea. Mai târziu, când va rămâne singură cu gândurile ei de vinovăție, va încerca să-și amintească să scape de el. Deocamdată, însă, tot ce știa era că fusese la un pas de a ceda și că nu avea nici un drept s-o facă.

Acum auzea și ea lătratul câinilor și vocea lui Tim. În definitiv, poate că providența îl trimisese chiar în acel moment.

– Te strigă Tim.

– Te simți bine?

Privirea lui exprima ceva cu totul nou și Teslyn simți că amețește iar. Nu, *categoric nu* putea continua așa.

– Sigur că mă simt bine. – Își îndreptă umerii și afișă o siguranță de sine și o nepăsare departe de a fi reale. Dumnezeule! Doar nu-ți imaginezi că e pentru prima dată când sunt sărutată.

– Departe de mine să cred așa ceva! Sărutată nu numai de soțul tău, presupun, comentă el strângând din buze, cu trăsăturile feței înăsprindu-se brusc.

– De ce nu mergi în întâmpinarea lui Tim? S-o fi întrebând ce facem.

– N-am nici o îndoială că va trage concluzia corectă.

Colțurile buzelor lui se ridicară într-un zâmbet ironic.

– Ești un ticălos, Wayne North!

– Știi că aș putea spune ceva asemănător și despre tine? Râse, văzând-o cum își ridică mâna amenințător spre el. Nu e cazul să fii atât de furioasă! Voi merge înainte. Încheie-ți bluza și vino și tu.

– N-aș mai veni deloc, dac-ar fi după mine, mormăi ea privindu-l cum se îndepărtează.

Oare ce-ar spune Wayne dacă le-ar povesti lui Tim și lui Marie ce s-a întâmplat și i-ar ruga s-o ducă la gară, să se poată întoarce în oraș? Nu, nu putea face așa ceva părinților lui Alec – le datora acea vizită.

Fără să mai privească înapoi, Wayne se depărtă cu pași mari, mersul lui trădând parcă o oarecare nepăsare. După ce nu se mai văzu, la o cotitură a drumului, Teslyn își aranjă puțin părul, mai răvășit decât credea, și se încheie la bluză. Da, părul ciufulit putea fi pus cu ușurință pe seama vântului, dar ce explicație putea da pentru obrajii îmbujorați și buzele învinețite?

"La naiba cu tine, Wayne! N-am vrut să se întâmple așa ceva, nici cu tine, nici cu altcineva. În orice caz, nu se va întâmpla!"

O porni spre fermă, în bătaia din ce în ce mai puternică a vântului, furioasă pe Wayne, dar mai mult pe ea însăși.

"Voi fi foarte prudentă cu tine, Wayne!" își promise ea. "Vom termina călătoria împreună, dar cum vom ajunge la Pinevale, le voi spune clar părinților lui Alec că nu vreau să am nimic de-a face cu acest individ pe perioada șederii mele acolo."

Se despărțiră de Tim și de Marie cu promisiunea de a răspunde invitației lor insistente de a reveni.

Imediat ce plecară, zâmbetul pieri de pe fața lui Teslyn. Știa că ea nu-și va putea respecta promisiunea, pentru că acela avea să fie primul și ultimul drum făcut împreună cu Wayne: era unul din puținele lucruri de care era sigură pe lumea aceasta.

– Povestește-mi despre Alec.

Acestea erau primele cuvinte rostite de Wayne după mai bine de o jumătate de oră de mers.

– Nu-mi vine să cred că mă-ntrebi despre căsnicia mea.

– Întotdeauna ești atât de țepoasă? Te-am întrebat despre Alec.

– Ce pot să-ți spun? Doar l-ai cunoscut.

– Nu ne-am cunoscut.

– Nu înțeleg ...

– Simplu; când eu am venit la Lowveld, Alec deja plecase.

– Vorbeai de parcă l-ai fi cunoscut. Ai spus chiar la un moment dat că ...

– Că știu ce efect a avut atitudinea lui asupra părinților. Am fost martorul dezamăgirii acelor doi oameni cumsecade.

– Așadar, nu v-ați cunoascut ...

Fără să-și dea seama de ce, Teslyn simți o ușurare. Cel puțin, nu trebuia să suporte mila lui.

– Povestește-mi despre el.

– Ah, Alec era minunat ... foate amuzant ... râdeam adesea împreună. Era adevărat, într-o oarecare măsură; cât timp îi făcuse curte, da, se distraseră împreună. Era înalt, blond, foarte frumos.

– Un bun amant?

– Cel mai bun – foarte pasional.

Nici ea nu înțelegea de ce proceda așa.

– Astfel încât, comparativ cu el nu-ți place nici un alt bărbat?

– Da.

Urmă o tăcere atât de lungă, încât Teslyn chiar se întreba dacă Wayne avea să mai vorbească din nou.

– Trebuie să te eliberez de această idee.

– Nu mă vei mai atinge nici măcar cu un deget, niciodată!

– Niciodată e cam mult. Râsul lui gutural începea să-i devină familiar lui Teslyn. Nu știi că trebuie să fii foarte sigură înainte de a face un angajament pe termen atât de lung?

– Din puncul meu de vedere, e un termen prea scurt.

Spunând acestea, Teslyn își întoarse privirea spre fereastră, hotărâtă să nu-i mai răspundă.

Și totuși, *ea* întrerupse tăcerea după câtva timp, când tot privind pe fereastră, conștientiză treptat că Wayne părăsise din nou autostrada. Luă repede harta și primi confirmarea.

– Nu e drumul care trebuie!

– Mergem unde ne duce mașina.

– Știi că acesta nu e drumul direct spre Pinevale.

– Nu este.

– Vreau să merg la Pinevale.

– Acolo vei și ajunge.

– Direct!

– Îmi amintesc că nu erai atât de nerăbdătoare.

– Încetează, Wayne! Nu înțelegi că nu vreau să petrec nici măcar câteva ore în plus în compania ta?

– În acest caz, va trebui să te resemnezi cu gândul că vei petrece cu mine încă o zi, cel puțin.

– Doar nu vrei să spui că nu ajungem azi la fermă?

– Ba da.

– Îți cer să-ntorci imediat!

– Nu cred că ai dreptul să-mi ceri ceva, doamnă Morrison!

– Jim și Mary se vor înfuria.

– Vor fi foarte bucuroși că te aduc.

– Cu un popas de o noapte?

– Nu cred că le trece prin minte că nora lor s-ar putea afla în pericol.

Dar eu sunt, Wayne. Nu știu cum să mă apăr nici de tine, nici de mine însămi. Poate că undeva, în cine știe ce ungher al subconștientului, nu vreau să mă apăr.

– Sigur că nu mă aflu în nici un pericol. Aș fi ca o fiară dacă ai încerca să mă atingi cu un deget. În plus, știm amândoi care este atitudinea ta față de femeile care nu-ți cedează de bunăvoie.

– Ți-a spus vreodată Alec cât ești de sexy când te înfurii?

– De ce m-ai mințit? întrebă Teslyn, ignorând provocarea lui.

– Nu te-am mințit. Adu-ți aminte că n-am discutat niciodată durata călătoriei.

– N-ai spus nimic de vreun ocol. M-ai indus în eroare în mod deliberat.

– Poate că da.

– Nu te-ai gândit că îmi datorezi adevărul?

– Ai mai fi venit dacă ți-aș fi spus?

– Sigur că nu.

– Așadar, ai răspunsul. M-am gândit că această călătorie ne dă prilejul să ne cunoaștem mai bine.

– Te-ai înșelat.

– Se poate. Încetini până când mașina aproape se opri, iar Wayne zăbovi cu privirea asupra ochilor ei, apoi asupra gurii, coborând, în mod deliberat, spre piept. Poate că m-am înțelat

crezându-te femeie în toată puterea cuvântului, când de fapt ești o fată lipsită de maturitate.

Alec spusese lucruri mult mai grave la adresa ei, aruncase cu tot felul de insulte nemeritate și totuși, cuvintele lui Wayne o dureră mai mult.

– Nu e drept să vorbești așa. Nu este deloc lipsit de rațiune ca o femeie să dorească să-și aleagă persoana în compania căreia să se afle.

– Dar este cu totul lipsit de rațiune să reacționezi atât de violent, spuse Wayne, pornind din nou și îndreptându-și privirea către șosea. De când ne-am cunoscut, reacțiile tale sunt exagerate.

Avea dreptate. În aceleași condiții, dar cu un alt bărbat, comportamentul ei ar fi fost diferit. Faptul că în călătorie era inclusă și o ședere pe timpul nopții nu însemna mare lucru. Nu numai că fusese căsătorită, dar era sfârșitul secolului al douăzecilea și ... urma să aibă camere separate. Și-atunci, cum avea Wayne puterea de a o afecta atât de mult?

– Chiar ești înspăimântată! observă el la un moment dat.

– Nu te flata!

Teslyn răspunse indiferent, continuând să privească pe fereastră, dar în sinea ei rămase impresionată de finețea observației, de exactitatea cu care îi intuia aproape fiecare trăire.

Satul în care opriră era mai mult un cătun cu o poștă, o gară, un magazin universal și un hotel: Highveld Hotel.

Instalată în camera ei, Teslyn privi în jur. Patul era acoperit cu o cuvertură în dungi – verde cu galben– pe podea era un covor

subțire, iar pe pereți, două postere, unul înfățișând o girafă, iar celălalt, un leu. Totul era curat și ordonat, dar deprimant de neatrăgător, lăsând perspectiva unei cumplite plictiseli. Tocmai vroia să iasă din cameră, în speranța găsirii unor reviste în holul hotelului, când auzi o bătaie ușoară în ușă.

Probabil că Wayne făcuse duș, pentru că arăta foarte proaspăt. Purta pantaloni maro-închis și un pulover cu o croială sport elegantă, iar Teslyn își dădu seama, spre disperarea ei, că, de câteva secunde, de când îi deschisese ușa, nu făcea decât să-i admire umerii lați și linia senzuală a gurii și maxilarului, și asta la numai aproximativ o oră de când își promisese să nu se mai lase impresionată sub nici o formă de el.

– Ce este? îl întâmpină ea destul de tăioasă, furioasă pe ea însăși.

– Mă duc să fac o plimbare. Vrei să vii și tu?

– Mulțumesc, nu.

– Cum dorești.

Teslyn închise ușa în urma lui și, așezându-se pe pat, privi din nou în jur; nu mai avea parcă nici un chef să caute reviste și, ciudat, simțea că încăperea devenise deodată prea mică, sufocantă.

Se duse la fereastră și, în clipa în care apăru silueta înaltă, îndreptându-se spre câmp, luă repede un pulover și, fără să se mai gândească, ieși alergând din cameră.

– În cele din urmă, m-am hotărât să vin și eu la plimbare, anunță ea, gâfâind puțin, când îl ajunse din urmă.

– Mă bucur.

Strălucirea ochilor lui căprui confirma aceasta, spre fericirea ei, total nejustificată.

Aerul era proaspăt și încărcat de o mireasmă pe care avea s-o asocieze pentru totdeauna cu regiunea Lowveld: un amestec greu de definit de pământ fertil și rod. În fața lor, câmpurile cu plantații de tutun păreau să se întindă la nesfârșit, iar Wayne găsi imediat singura potecă pe care se putea merge.

– Și aici ai mai fost ...

– De multe ori.

Continuară să meargă în tăcere, dar de data aceasta nu mai era nimic din tensiunea din timpul călătoriei cu mașina.

– Privește! spuse Wayne, arătându-i o pasăre zburând în cercuri largi deasupra capetelor lor. Un vultur – aceștia se hrănesc cu pui de animale ...

Privindu-l, deși era în profil, Teslyn nu putu să nu observe umbra de tristețe care-i întunecă brusc chipul. Îi pasă și suferă, se gândi ea mirată; soarta micilor ființe neajutorate nu-l lasă indiferent. Poate că nu este chiar atât de lipsit de sensibilitate, în cele din urmă.

– Fum de foc de lemne, anunță Wayne după încă o porțiune de drum, exact când Teslyn adulmeca în aer mirosul, întrebându-se ce poate fi.

Aceasta nici nu se mai miră; începuse să se obișnuiască deja cu faptul că Wayne îi citea gândurile – cel puțin, reacționa întotdeauna ca și cum ar fi făcut-o.

Ajunseră la un luminiș și, de acolo, la un *kraal*, locul tradițional unde locuiau membri tribului: o structură circulară,

din trei rânduri de locuințe cu pereți de lut și acoperiș din stuf, în mijlocul căreia ardea un foc – era chiar ora când femeile pregăteau masa de seară.

Dincolo de kraal, apăru, ca o nouă surpriză pentru Teslyn, un râu – o adevărată încântare într-un ținut în care apa era ceva rar și cu atât mai prețios.

– Minunat! exclamă entuziasmată Teslyn, aplecându-se și răsfirându-și degetele în apă.

Râdea fericită, uitând că trebuia să-l considere pe Wayne un adversar. Își dădu seama că și el o privea, iar în privirea lui era acel ceva pe care, în ritmul nebunesc al bătăilor inimii, îl recunoscu imediat.

– Wayne?!

– Vino, Teslyn. Să mergem până nu se-ntunecă.

Îl urmă, mirată de ceea ce simțea: l-ar fi urmat oriunde, mereu.

Avea tot timpul, mai târziu, în camera sumbră de hotel, pentru a se întreba de ce se lăsase din nou stăpânită de emoții. Deocamdată, însă, era învăluită într-o vrajă din care nu exista nici o scăpare. Și, de fapt, nu exista nici dorință de scăpare.

Capitolul 5

Wayne se opri în locul în care râul făcea un cot și Teslyn văzu imediat de ce: un băiețel de opt sau nouă ani, un membru al kraal-ului, desigur, pescuia de pe malul stâncos. După cum era de concentrat și după cât de întins era firul undiței, era foarte posibil să fi prins ceva.

Teslyn se apropie câțiva pași, pentru a vedea mai bine și, deși se mișcase încet și cu grijă, o piatră se rostogoli sub picioarele ei. Când, fără să vrea, Teslyn scoase un strigăt înăbușit, băiatul se întoarse spre ea. A fost doar o fracțiune de secundă, dar suficient pentru ca peștele să-i fi smucit undița din mână. Dezolată, Teslyn rămase locului, neștiind cum să-și repare greșeala. Din fericire, Wayne acționă imediat. Într-o clipă, a fost lângă băiat și, când acesta făcea eforturi mari de a redresa undița, își așeză mâinile peste ale lui și, într-o încordare comună, reușiră amândoi să scoată peștele.

Strigătului de bucurie al băiatului îi urmară imediat aplauzele entuziasmate ale lui Teslyn.

– Fantastic!

Cum stătea pe stânca aceea, în lumina apusului de soare, Wayne îi părea un zeu păgân. Nu, nici un bărbat n-avea dreptul să fie atât de frumos!

– Mulțumesc, spuse el râzând – acel râs gutural care o făcea să simtă că pierduse orice punct de sprijin în jurul ei. De fapt, micul nostru prieten l-a prins.

– Da, dar tu i l-ai redat. M-aș fi simțit îngrozitor dacă l-ar fi pierdut din cauza mea.

– Uite că nu s-a întâmplat așa. Și ce pește mare! Familia lui va avea o masă grozavă.

Cu siguranță, pentru el acest episod nu putea însemna mare lucru. Pentru ea, însă, căpătase o importanță aparte: îi dezvăluise latura lui caldă, sensibilă.

Absorbită de gânduri, făcu din nou un pas greșit care, de data aceasta, o trimise fulgerător la pământ. Încă mai stătea pe stâncă, privind cu ochii mari de mirare, când Wayne veni repede lângă ea, întinzându-i mâna să se ridice.

– Ai pățit ceva?

– Nu, dar ar fi mai bine să ne întoarcem înainte să fac o a treia prostie în această după-amiază.

Acceptă ajutorul lui, deși s-ar fi descurcat și fără, dar Wayne nu-i dădu drumul nici după ce o ridică.

Se-ntoarseră, ținându-se de mână, la hotel. Magia acelei atingeri era ceva ce nu putea fi nici descris în cuvinte, nici

analizat; era ceva ce o făcea pe Teslyn să se simtă extrem de feminină, mai fericită ca niciodată, conștientă de forța acelor elemente primordiale ce dădeau, de la începuturile lumii, sens vieții.

Abia când intrară în hotelul cenușiu, vraja se destrămă și, revenind la realitate, Teslyn își desprinse mâna.

– Domnule North! îl strigă recepționera, Sally – o fată foarte drăguță care, zâmbindu-i, privindu-l cu ochi strălucitori și flirtând fără reținere, îl anunță că în seara aceea venea la hotel o orchestră aflată în turneu prin mai multe sate, prilej cu care se organiza o petrecere.

După cum îi zâmbea și el, Teslyn constată că nu era chiar imun la farmecele fetei și se baricadă, preventiv, în spatele lozincii "Mie nu-mi pasă". Se bucură când ajunseră în dreptul ușii ei – avea nevoie de câtva timp pentru a fi singură, pentru a pune ordine în senzațiile și emoțiile care o copleșeau.

– Ne vedem la cină, presupun, spuse ea scoțând cheia.

– Da.

– Bine ... atunci ... continuă ea, fără nici un sens, nesigură pe sine. Wayne o cuprinse de umeri și o întoarse cu fața spre el.

– Ești fericită că ai venit?

– Că am venit ...?! repetă ea prostește.

– Că ai venit cu mine în această călătorie, când ar fi durat câteva ore cu trenul. Ești fericită?

Fericită? Nu știu. Știu doar că nu m-am simțit niciodată atât de plină de viață și atât de conștientă de feminitatea mea. Dacă asta înseamnă fericire, atunci da, sunt fericită.

– Da, răspunse ea.

– Mă bucur. M-am gândit eu că este o idee bună să facem această călătorie; speram să avem astfel ocazia să ne cunoaștem.

Își aplecase capul spre ea, atât de aproape încât Teslyn îi vedea doar buzele, când cuvintele lui atinseră acea parte încă rațională a minții ei. Așadar, încercase să atingă un scop. Dar care și de ce? Se va gândi mai târziu la asta. Acum știa doar că toate gesturile lui care o făcuseră să-și piardă controlul aproape și să-i dorească sărutările cu disperare, fuseseră calculate. Se îndepărtă brutal de el.

– Teslyn!?

– Te rog să mă lași, Wayne.

– De ce această schimbare bruscă?

– Nu mă cunoști deloc!

– Așa s-ar părea. Și probabil nici tu nu mă cunoști. Bucură-te în liniște de singurătatea camerei tale.

Plecă, fără a mai rosti un alt cuvânt.

Se anunță, printr-o bătaie de gong, ora cinci. Va trece Wayne pe la ea s-o ia la masă? Dacă da, îl va lăsa să plece singur; nu va sta la masă cu el, sau dacă va sta, nu va mânca deloc.

Wayne n-a venit și în cele din urmă, foamea a învins: coborî ea la masă.

Îl văzu imediat pe Wayne, așezat la o masă pentru două persoane. Ar fi fost caraghios din partea ei să nu ia loc lângă el..

După ce se servi cina, orchestra începu să cânte: mai întâi ritmurile atât de îndrăgite de toți ale melodiilor populare ale Africii de Sud, apoi acorduri lente, visătoare.

– Teslyn, hai să dansăm.

– Nu, mulțumesc.

– Nu vrei să dansezi?

Îi vedea ochii strălucind în lumina lumânărilor, conturul feței, colțurile buzelor ... Tâmplele începură să-i pulseze.

Ba da, vreau să dansez. Sigur că vreau să fiu în brațele tale, aproape de tine, cu obrazul lipit de pieptul tău, simțindu-ți buzele în păr și coapsele lângă coapsele mele. Tocmai ăsta e necazul: doresc mult prea mult.

– Nu, nu vreau să dansez.

– Dacă soțul tău te-a iubit, ar fi vrut să fii fericită și să te distrezi.

– Ești groaznic!

– Uită-te la mine, Teslyn. Îi prinse bărbia cu degetele și ridicându-i capul, o forță să-l privească în ochi. De ce nu vrei să dansezi? Adevăratul motiv!

– Nu e clar? Nu suport gândul de a fi în brațele tale.

O umbră trecu rapid pe fața lui, apoi un zâmbet ironic îi luă locul.

– Cum dorești!

Ridicând din umeri într-un gest nepăsător, Wayne merse la o masă apropiată la care stătea Sally.

Durerea de a-i vedea dansând – Sally cu brațul în jurul gâtului lui și cu obrazul lipit de pieptul lui când el o strânse în brațe – o găsi total nepregătită pe Teslyn. Fără să-i mai pese de cum avea să fie interpretat comportamentul ei, se ridică și ieși în grădină. Era prea întuneric pentru a se depărta, așa că se așeză pe o bancă,

lăsându-și capul pe braț. Îi ardeau obrajii și durerea încă îi apăsa fruntea și pieptul.

Gelozie! Deși nu mai simțise niciodată așa ceva, recunoscu imediat acel oribil sentiment. Nu-nțelegea ce se întâmpla cu ea. Căsnicia îi dăduse destule ocazii de a fi geloasă, iar Alec mersese mult mai departe decât de a dansa cu fete frumoase. Avusese nenumărăte legături extraconjugale și nu numai că nu păstra discreția în privința lor, dar se și lăuda cu ele, umilind-o, spunând că în sfârșit găsea ceea ce nu-i putea oferi ea. Fusese furioasă, atunci când încă îi mai păsa oarecum, dar niciodată geloasă. De ce o afecta atât de mult gândul unei posibile relații intime între Sally și Wayne! Doar nu-l iubea! Nici măcar nu-i plăcea de el!

Cel puțin când va ajunge la Pinevale, va fi atât de ocupată cu indiferent ce-o aștepta de făcut, încât va sta tot timpul la distanță de Wayne.

A doua zi părăsiră hotelul în zori. Din fericire, Sally nu era la recepție pentru a-și lua rămas-bun, iar Wayne nu făcu nici un comentariu în legătură cu ieșirea ei bruscă.

Se opriră la un han să ia micul dejun. Wayne arăta proaspăt și vioi ca după un somn bun, sănătos, netulburat de nimic din petrecerea de noaptea trecută, pe când ea rămăsese trează mult timp după ce muzica încetase.

– Ajungem azi la Pinevale? întrebă ea, evitând să-l privească direct, de teamă să nu rămâneăatât de indiferentă pe cât își propusese.

– Nu.

– N-ai putea să încerci?

– Doar dacă mi-aș lăsa anumite treburi nerezolvate. Îmi dau seama că nu-ți face plăcere compania mea, dar din moment ce faci tot posibilul pentru a o evita – făcu deliberat o scurtă pauză, pentru a da cuvintelor efectul scontat – încă o zi nu te va deranja prea mult.

– Mă bucur că înțelegi ce simt pentru tine.

Ziua se desfășură după modelul celei dinainte, cu vizite la câteva ferme și abia târziu după-amiază ajunseră la hotelul la care urmau să petreacă noaptea.

De data aceasta, parcarea era plină de mașini și camioane, iar Teslyn aștepta în mașină cât Wayne se ocupă de formalitățile de cazare.

Când reveni cu o expresie destul de ciudată pe față, Wayne îi deschise portiera, îi luă valiza, apoi intrară împreună în hotel și se opriră în fața unei camere ce purta numărul 24. Teslyn întinse mâna după cheie, dar descuie el ușa și aștepta ca ea să intre. Pe chipul lui, Teslyn recunoscu aceeași expresie ca aceea din momentul venirii lui s-o ia de la mașină. Nu știa exact la ce să se aștepte, dar avea o oarecare teamă.

– Bine, mulțumesc. Mă descurc singură.

– Duc eu bagajul înăuntru, spuse el fără să dea drumul valizei din mână și fără să schițeze vreun gest că vrea să plece.

– Nu e necesar. Nu vreau să intri în camera mea, nici măcar pentru câteva clipe.

– E camera noastră, Teslyn.

– Ești nebun!

– Deloc, iubito. Intră, te rog, să putem discuta.

– În nici un caz!

– Puțin îmi pasă dacă ne aud și ceilalți; s-ar putea, însă să nu-ți placă ție.

Sufocându-se de furie, Teslyn intră. Încercă să închidă ușa repede, astfel încât el să rămână afară, dar anticipându-i intenția, Wayne era deja cu vârful pantofului înăuntru, forțând intrarea.

– Te comporți prostește.

– Refuz să stau în aceeași cameră cu tine.

– Calmează-te. Mă tem că n-ai de ales. Dacă, încercând să se amăgească, Teslyn tot sperase că era vorba de o glumă, acum își dădea bine seama că Wayne vorbea cât se poate de serios. Făcu doi pași înapoi și se rezemă de perete, tocmai în momentul în care simțea că picioarele n-o mai susțineau.

– N-am făcut-o intenționat, explică el cu blândețe.

– Mi-e greu să cred. Te înțeleg, dar este adevărat. Chipul lui căpătă o expresie blândă, plină de înțelegere. Umezindu-și buzele, Teslyn își mută privirea, neputincioasă, de la bărbatul cu trăsături puternice, emanând virilitate prin toți porii, la patul dublu.

– Nu putem ... Nu pot ...

– Cred că am dormi foarte confortabil. Și-ar fi și foarte plăcut ... adăugă el, plimbându-și privirea încet de la buze la curbele delicate ale corpului ei.

– Nu! Trebuie să știi că este imposibil!

– Hotelul este plin; se pare că este un târg undeva în apropiere, de-asta e atât de aglomerat.

A fost singura cameră liberă ... și a trebuit să insist foarte mult până mi s-a dat.

– Ai putea dormi în mașină.

– Nu aici; se face frig pe timpul nopții și nu sunt echipat pentru așa ceva.

Făcu un pas spre Teslyn, iar ea se lipi, instinctiv, și mai mult de perete. Observându-i reacția, Wayne strânse nemulțumit din buze, apoi continuă să vorbească ușor indiferent, ușor amuzat.

– Resemnează-te. Vei supraviețui și ... s-ar putea chiar să-ți placă.

– Ar fi ceva ce pur și simplu aș urî. Dacă încerci să faci ceva, Wayne, voi reacționa fără scrupule!

– O lovitură de picior bine țintită? râse el scurt. Nu va fi necesar. Calmează-te. Mergem să ne plimbăm?

Tentată imediat să accepte invitația, amintindu-și cât de minunată fusese plimbarea prin câmpurile de tutun din seara dinainte, Teslyn se gândi apoi că asta ar însemna să-i cedeze, sau cel puțin să capituleze.

– Nu, mulțumesc. Rămasă singură, regretă imediat, dar considera în continuare că în condițiile date, era cel mai bine să procedeze așa. Putea însă profita de absența destul de îndelungată a lui Wayne, pentru a face o baie.

După atâtea ore de mers cu mașina și în căldura acelei camere, o baie o va reface la fel de mult ca o plimbare.

Umplu cada cu apă și cu spumă de baie, apoi se întinse, cu capul rezemat de perete și, închizând ochii, se lăsă copleșită de senzația minunată de plutire.

– Nu ți s-a spus niciodată că nu e bine să dormi în cadă?

Teslyn deschise ochii, speriată. Wayne se afla chiar lângă ea.

Capitolul 6

Nu avea nimic altceva pe el decât un șort alb. Cu toată spaima, Teslyn nu-și putu desprinde privirea, câteva clipe, de trupul lui musculos și bronzat. Înalt, cu umeri lați, talia îngustă a cărei linie se îngusta și mai mult coborând spre șolduri, Wayne era chintesența frumosului masculin.

– Nu dormeam, reuși ea să spună, înghițind cu greu. Cum ai intrat?

– O adevărată nimfă a apei, comentă el seducător, ignorând întrebarea ei. Privirea lui se plimbă în lungul căzii cu o expresie plină de înțeles și, deși Teslyn știa că nu se vedea nimic dincolo de stratul de spumă, tot roși.

– Cum ai intrat?

– Ușa era deschisă.

Da, își amintea că nu considerase necesar să încuie ușa când intrase în baie.

– Nu aveai nici un drept să intri.

– N-am bănuit că te găsesc aici. Camera era goală și am crezut că te-ai dus și tu la plimbare.

– Te-ai întors repede.

– Am venit să-mi iau pipa. Ajuns aici, m-am gândit să fac un duș. Îngenunghe lângă cadă. Lasă-mă să te văd, Teslyn.

– Nu! vocea ei era gâtuită de panică. Wayne, nu!

– Ba da, iubito.

Se aplecă asupra ei și, mângâindu-i umerii, îi sărută buzele, ochii, gâtul. Teslyn intenționase să-l respingă violent, să-l împingă departe de ea, dar bătăile inimii acoperiseră orice imperativ rațional.

– Tot nu te văd.

Ea, însă, era conștientă de fiecare mușchi ce tresărea în umerii lui bronzați, de fiecare fir de păr ce-i acoperea pieptul lat; dorea să-l simtă aproape și să-l atingă, dorea cu o intensitate ce anula orice alt gând.

Își dădu seama că Wayne scosese dopul de la cadă abia când apa și spuma, în retragerea lor îi conturau tot mai vizibil trupul. Dacă, înainte cu o jumătate de oră, îndrăzneala lui ar fi revoltat-o, acum nu mai conta nimic pentru ea decât acea dorință complet nouă. Când ultima picătură de apă se scurse, urmară câteva clipe de liniște totală, în care nici propria lor respirație nu se mai auzea.

– Dumnezeule, Teslyn, ce frumoasă ești!

O luă n brațe și rămaseră acolo, în picioare, pe podeaua băii, atât de strâns înlănțuiți încât păreau o singură ființă, el din ce în

ce mai dornic s-o sărute, cu cât o săruta mai mult, ea răspunzându-i cu o pasiune de care nici nu bănuise că era capabilă.

– Vino! spuse Wayne și, luând-o din nou în brațe, o duse în dormitor.

Teslyn nu făcu nici un gest de a-l opri, la fel de dornică și ea.

O așeză pe pat, apoi merse să dea la o parte valiza ei care rămasese acolo. Cu privirea tulbure, Teslyn înregistră vag gestul lui, dar, în momentul în care Wayne închise valiza și-o ridică, se produse parcă un declic în mintea ei: valiza cumpărată de Alec în timpul căsătoriei lor.

Alec?! Când se gândise ultima oară la el? În nici un caz de când, deschizând ochii, îl văzuse pe Wayne lângă ea în baie. Și nici cu cine știe câte ore înainte de aceasta.

Odată ce valiza nu-i mai incomoda, Wayne îngenunche în pat lângă ea, așteptând continuarea firească a ceea ce începuse atât de minunat.

Nu, Teslyn nu putea. Atâta timp cât accidentul acela oribil al lui Alec îi tortura gândurile și zilele, nu se va putea abandona minunii dragostei cu acel bărbat – era pedeapsa la care se osândise ea însăși pentru vina pe care presupunea c-o avea în moartea soțului ei.

– Wayne, nu!

– Bine, dar de ce?

– Nu pot.

– Nu înțeleg; dorești să faci dragoste, amândoi dorim.

Încercă să-l îndepărteze puțin.

Îl dorea atât de mult, dar trebuia să-l respingă acum, cât încă mai avea cât de cât puterea de a-i rezista.

– Nu pot. Te rog, Wayne!

– Doar nu ți-e frică ... ești tânără, dar nu virgină; ai fost măritată.

– Tocmai asta e.

– Alec?

– Da.

– Teslyn, iubito, nu poți să-l jelești toată viața. Nici el nu și-ar dori așa ceva. Ah, dacă nu i-ar mai spune "iubito" poate c-ar fi mai puțin chinuitor. Ba da, Alec ar vrea ca ea să stea pentru totdeauna departe de orice bărbat; aceasta era pedeapsa pe care ar fi ales-o pentru ea.

– Nu pot să continuu.

Își simțea gâtul atât de uscat, încât o durea când vorbea. Și mângâierile lui care-i făceau hotărârea atât de greu de suportat ... Trupul o trăda și nu putea face nimic.

– Mă dorești, rosti el atât de blând, încât cuvintele însele păreau mângâieri. Cum poți tăgădui?

Teslyn își întoarse capul, astfel încât Wayne să nu-i poată vedea fața.

– Te doresc, dar asta nu înseamnă nimic. E doar din cauză că suntem amândoi aici, atât de aproape unul de celălalt.

Nu era deloc adevărat! Îl dorise și înainte, deși nu-i venise prea ușor s-o recunoască.

– Chiar dacă la atât se reduce totul, de ce nu-ți îngădui această plăcere?

– Din cauza lui Alec.

– Încă îl iubești atât de mult încât nu poți să faci dragoste cu un alt bărbat?

Nu l-am iubit niciodată. Doar am crezut că era vorba de dragoste, dar chiar și-acea iluzie a durat foarte puțin.

– Acesta e motivul? insistă el.

Motivul este că l-am ucis. Cel puțin, cred că sunt răspunzătoare pentru moartea lui. Nu voi ști sigur.

Până când voi avea o certitudine, ceea ce este posibil să nu se întâmple niciodată, nu voi face dragoste cu un alt bărbat. Asta este pedeapsa mea.

Cum ar reacționa Wayne dacă i-aș spune exact acest lucru? S-ar retrage, dezgustat, sau ar înțelege tot chinul vieții mele alături de Alec și condițiile care au condus la ceea ce s-a întâmplat? Ar înțelege disperarea cu care mă-ntreb în fiecare zi dacă nu cumva Alec ar mai trăi dacă nu l-aș fi amenințat că-l părăsesc?

– Da ... L-am iubit pe Alec; încă îl mai iubesc. De-asta ... Wayne, te rog, încearcă să înțelegi.

Wayne îi răspunse abia după câteva clipe de tăcere, iar vocea lui căpătase un ton dur.

– Se pare că n-am de ales. Voi cere două scaune și voi dormi pe ele.

– Vei putea să te odihnești cât de cât comod?

– Probabil că nu, dar e preferabil decât să împart patul cu o femeie sexy și plină de căldură, care nu înțelege dorințele propriului trup. Se ridică și-ncepu să se îmbrace. Sunt un bărbat

normal, Teslyn și, categoric, există anumite limite în ceea ce privește puterea de a rezista și de a mă controla.

***

Ajunseră la Pinevale a doua zi la prânz.. Alec îi vorbise atât de rar despre casa și familia lui, încât Teslyn nu știa aproape nimic. De aceea, privea totul în jur cu mare interes.

Pinevale era o plantație – relativ mică, după cum spunea Wayne – de arbori al căror lemn era folosit în construcții. De-o parte și de cealaltă, șoseaua era mărginită de pini înalți și drepți, iar din loc în loc cu bușteni strânși laolaltă. Lowveld era un ținut muntos unde copacii creșteau din abundență.

Când mașina se opri chiar în fața treptelor din piatră care duceau la casa mare din cărămidă, Mary Morrison se grăbi să le iasă în întâmpinare.

– Teslyn, draga mea! Bine ai venit la Pinevale. Mă bucur atât de mult că ai venit.

Mary era o femeie scundă și slabă, dar plină de energie, cu pielea ridată de soare și ochii blânzi – cu totul altfel decât și-o închipuise Teslyn pe mama lui Alec.

– Cum se simte Jim? întrebă imediat Wayne.

Intraseră deja în livingul spațios înveselit de plante și covorașe colorate. Era evident că Mary își iubea casa și-i acorda multă atenție.

– Nu e bine, răspunse ea și ochii ei triști deveniră și mai triști, iar zâmbetul îi pieri de pe buze.

– Are dureri?

– Da, mari. Teslyn, ia loc. Servesc masa în câteva minute. Da, Wayne, mă tem că e rău de tot.

– Cum s-a întâmplat?

– Oh, știi cum e el ... Experimenta ceva nou – soțului meu întotdeauna îi place să încerce tot ce e nou, explică ea lui Teslyn – o mașină de tăiat. S-a întâmplat rapid: cât ai număra până la trei, i-a alunecat brațul, sau o fi fost mașina de vină, nu știu, în orice caz, când m-au chemat, Jim zăcea fără cunoștință.

– Dar se va face bine, nu-i așa? întrebă Teslyn, sincer îngrijorată.

– Sperăm. Va trebui să suporte o operație care, cu ajutorul lui Dumnezeu, îl va ajuta foarte mult. Lui Jim i-a părut atât de rău că n-a fost și el aici să te primească! Ar fi dorit ca venirea ta acasă să fi fost altfel.

Acasă. Oare Mary chiar își închipuia că această vizită însemna venirea ei acasă?

Nu avu timp să reflecteze prea mult asupra acestei întrebări, surprinsă fiind de ceea ce Mary îi spunea lui Wayne:

– Sper că rămâi cu noi la masă.

Din moment ce Wayne lucra la Pinevale, nu mânca tot acolo?

Se așezară în jurul unei mese rotunde în bucătărie: o încăpere uriașă și însorită, ușor desuetă, cu oale vechi, mari din cupru agățate deasupra aragazului, cu două legături de coceni de porumb agățați la uscat și o cană din lut cu narcise.

– Ați călătorit bine? întrebă Mary cum începuseră să mănânce.

– Au fost câteva momente interesante, spuse Wayne, privind-o pe Teslyn semnificativ.

Ar fi interesant ca soacra ei să afle câte ceva despre comportamentul acelui angajat! Privind-o, însă, Teslyn își dădu seama că nu era momentul să mai adauge și ea la supărările femeii.

– Sper că nu te-ai plictisit, draga mea.

– Nu am avut timp să mă plictisesc.

Era acum rândul ei să-l privească plină de înțeles, cu ochi strălucitori.

Continuară să discute despre diverse lucruri și, după ce terminară desertul, Mary îi mulțumi încă o dată lui Wayne că o adusese pe Teslyn.

– Acum, presupun că pleci la Tinarua.

– După ce-mi voi bea cafeaua.

– Tinarua?! repetă Teslyn, mirată.

– Plantația de arbori pentru construcție a lui Wayne.

– Credeam ...

Tăcu și-l privi; părea amuzat, ceea ce evident o enerva.

– Presupun că Wayne ți-a povestit despre plantația lui.

– Am avut altele de discutat, spuse Wayne, direcționându-și ironia abil către ea. Mulțumesc pentru masă, Mary. Nu vreau să par nepoliticos, dar trebuie să plec pentru că am multe de făcut acasă. Transmite-i lui Jim că sper să se însănătoșească repede și că voi veni să-i fac o vizită.

– Mulțumesc pentru tot.

– Știi bine că nu trebuie să-mi mulțumești.

Nu pentru prima oară, Teslyn rămase surprinsă de tonul lui blând și cald. Da, așa cum dovedise și-n alte ocazii, putea fi bun și sensibil – dar numai față de alții; niciodată cu ea.

– Ne mai vedem, se adresă apoi ei.

– Nu miza pe asta. Abia după ce văzu figura mirată a Maryei, își dădu seama că nu trebuia să fi rostit acele cuvinte. Vreau să spun că voi fi probabil ocupată.

– Wayne s-a oferit să-ți arate împrejurimile, interveni Mary, încruntându-se ușor, ca și cum i-ar fi scăpat ceva.

– După cum ți-am spus, ne vom vedea în curând.

După plecarea lui Wayne, cele două femei rămaseră să mai discute puțin.

– E departe de aici plantația lui Wayne?

– La câteva mile. Trebuie neapărat să vezi Tinarua, draga mea.

– Poate, n-am nici o grabă.

Deodată, în ochii stinși ai femeii se aprinse o scânteie, ca și cum un sens subtil ar fi fost descifrat.

– S-a întâmplat ceva între voi doi?

E impertinent și arogant și, în același timp, cel mai seducător bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Am fost la un pas să fac dragoste cu el.

– Absolut nimic.

– Și totuși, mi se pare că nu-ți place.

– Nu e genul meu.

– Înțeleg perfect; e atât de diferit de Alec.

Ah, Mary nu-l amesteca pe Alec.

Nu-i compara, căci Alec va avea numai de pierut.

– Dar Waine este un om deosebit, continuă Mary. Un om extraordinar. Nu-i place să-i mulțumim, cu toate că nu-l vom putea răsplăti niciodată pentru ajutorul pe care ni-l dă.

Ajutor pe care ar fi trebuit să-l dea Alec. De fapt, pentru asta se afla ea acolo. Nu, nu mai vroia să audă nimic despre Wayne; trebuia să schimbe subiectul, sau cel puțin să-l aducă la un nivel impersonal.

– Parcă ai spus că și Tinarua este tot plantație de arbori pentru lemn de construcție.

– Cea mai bună din regiune. Când Wayne a venit aici, acum cinci ani, plantația nu era nici pe departe așa cum este astăzi. Desigur, promitea, altfel n-ar fi cumpărat-o. Dar ceea ce a reușit totuși să facă acest om într-un timp atât de scurt este incredibil.

Ba da, cum să nu fie de crezut. De la bun început, îi fusese greu să și-l închipuie lucrând pentru cineva. O fi el arogant, dar în aceeași măsură este și exigent, nu numai cu alții, dar și cu el însuși.

– Să te conduc în camera ta. Merseră de-a lungul unui coridor lung și se opriră în fața unei uși închise. Ți-am pregătit camera lui Alec; m-am gândit că-ți va face plăcere.

Teslyn se înfioră când trebui s-o urmeze pe Mary înăuntru. Camera lui Alec; patul lui. Vor reveni coșmarurile care abia se mai răriseră în ultimul timp?

Intrând, se mai liniști: era vorba de camera unui băiat care locuise acolo până la vârsta adolescenței târzii, fără a avea încă nici o legătură cu Alec, cel pe care-l știa ea. Pretutindeni de

păstraseră intacte comorile copilăriei și adolescenței: o bibliotecă plină cu cărți cu benzi desenate și de aventuri, mașini și vaporașe asamblate de el, o suliță tribală ascuțită, o pușcă și capetele a două antilope în chip de trofee.

– Ce mult îi plăcea să vâneze, spuse Mary, urmărind privirea lui Teslyn. Eram bolnavă de grijă ca nu cumva să se rănească.

Nu te-ai gândit niciodată la păsările și animalele ucise de Alec? Știai că lui Alec întotdeauna i-a făcut plăcere să chinuie pe cei mai slabi decât el, pe cei lipsiți de apărare?

– O adevărată cameră de băiat, comentă Mary, înduioșată.

O cameră a unui băiat în care nu se întrevedea bărbatul ce avea să devină, cu excepția puștii și-a celor două capete de animale. Cel puțin, Teslyn știa că acea cameră nu avea să-i mai adauge noi coșmaruri, fiind oarecum impersonală – nici un indiciu despre bărbatul în care acel băiat se transformase.

– E o cameră minunată, spuse Teslyn cu blândețe.

– Uneori mă gândesc că nu mai are nici un rost să păstrez aceste lucruri. Jim spune că sunt sentimentală și cred că are dreptate. Își șterse repede o lacrimă. Teslyn, draga mea, cred că vrei să faci un duș și să te schimbi. Dacă ai nevoie de mine, sunt pe verandă.

Teslyn începu să-și scoată hainele din valiză, copleșită de gânduri. Nu-l înțelesese niciodată pe Alec; poate că nu se străduise suficient? Oare relația lor ar fi fost cu totul alta dacă ar fi venit la Pinevale și i-ar fi cunoscut părinții cât timp a fost în viață? Până acum, nimic n-o ajutase să înțeleagă lucrurile mai bine, ci, dimpotrivă, crease mai multă confuzie în mintea ei. Mary

nu părea deloc mama unui bărbat cu înclinări sadice. Pe Jim nu-l cunoștea încă, dar Wayne vorbise despre el cu mult respect, iar ea avea încredere deplină, trebuia să recunoască, în discernământul lui.

"Gata încetează cu psihanaliza", își spuse ea. "Ia Pinevale așa cum este și încearcă să te ferești din calea lui Wayne".

Când ieși pe verandă, după o jumătate de oră, Mary cosea un nasture la o bluză de pijama.

– Faci o mulțime de lucruri când ești obligat. Pijamaua asta e fără nasturi de foarte mult timp, dar pe Jim nu-l deranja. Acum, pentru că trebuie să i-o duc la spital, îmi fac o mulțime de probleme în legătură cu ce vor spune asistentele.

– Dă-mi și mie ceva de cârpit.

– Nu refuz niciodată o mână de ajutor. Ador să fac prăjituri, călcatul este o adevărată terapie pentru o minte obosită, dar țesutul ... asta e ceva de care mă pot dispensa bucuroasă. Uite, mi se pare că această cămașă are mare nevoie de ajutor. Știi ... am vorbit despre orice altceva, dar nu și despre Alec. De fapt, am vrut să aștept să fim singure și liniștite.

Poate că Mary era liniștită, dar Teslyn era încordată ca un arc. Ce putea să-i spună care să n-o rănească? Sigur, trebuia să mintă, dar oare acea femeie cu un simț atât de fin al observației nu-și va da seama?

– Trebuie să știu ... a suferit?

– Nu. Mașina s-a lovit de un stâlp. Alec a murit instantaneu, fără să simtă nimic; medicii m-au asigurat că așa a fost.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că n-a mai fost rănit și altcineva.

Îi plăcea să conducă repede.

Așadar, părinții lui puseseră accidentul pe seama pasiunii lui Alec pentru viteză. Până la un punct, aveau dreptate, după cum o dovediseră urmele cauciucurilor pe șosea. Dar, deși conducea nebunește, ceea ce o înspăimânta ori de câte ori mergea cu el, reacțiile lui erau extrem de rapide, iar mișcările precise. Accidentul trebuie să se fi produs din cauza furiei și a disperării lui față de ceea ce el numea lipsa ei de sensibilitate.

– Ați fost fericiți împreună?

Parcă scăpat de sub control, acul îi intră în deget, dând imediat la iveală o pată mică de sânge rămasă în urma lui. Într-un fel, aceasta îi dăduse motiv lui Teslyn de a-și ține privirea în jos, îndreptată asupra degetului.

– Am fost căsătoriți trei ani.

N-ar fi putut spune: "Da, am fost fericiți" nici măcar pentru a-i face plăcere mamei lui Alec.

– Ne-am bucurat atât de mult când Alec ne-a anunțat că s-a căsătorit!

– Adevărat?

– Da. Am fost triști că nu ne-a invitat și pe noi, dar așa era Alec – impulsiv. Probabil, cum te-a cunoscut, a și vrut să vă căsătoriți.

Așa se și întâmplase. Cât despre ea, cedase fericită insistențelor lui. Părinții ei nu mai trăiau, el nu părea deloc atașat de ai lui, așa că nu se gândise c-ar exista ... vreun motiv de a amâna căsătoria.

– Îmi pare rău, spuse ea încet.

– Nu trebuie. Ți-am spus, eu și Jim ne-am bucurat.

– De ce?

Pentru prima dată, Mary ezită.

– Alec nu a fost un copil comod – cu toate acestea, desigur, l-am iubit. Adăugă aceste cuvinte repede, parcă încercând să se apere. L-am iubit foarte mult. Dar el era mereu agitat, mereu în căutare de ceva, nemulțumit că nu găsea niciodată ce vroia. Nu credeam că se va așeza vreodată la casa lui.

Da, în descrierea asta îl recunoștea și ea pe Alec: agitat, fără astâmpăr, fără răbdare, atras repede de a face mereu altceva și de a cunoaște alți oameni, plictisindu-se încă și mai repede.

– Nu ne plăcea anturajul lui, continuă mama sa – băieții și fetele cu care se-ntâlnea în oraș. Când a spus că s-a căsătorit, sigur că eram curioși cum ești tu.

– Sunt cum v-ați imaginat?

– Deloc. Tonul Maryei exprima mirare. Celelalte fete cu care a avut legături erau atât de diferite ... nestatornice, lipsite de răbdare ... la fel ca el.

Și dispuse oricând să aibă o aventură cu el. Tocmai asta l-a intrigat de la bun început – faptul că eu nu eram dispusă să fac dragoste cu el. Ce să fac, principiile învățate de la părinți aveau rădăcini adânci în conștiința mea.Probabil însă, că era pentru prima dată când i se întâmpla să fie refuzat de o fată. Sigur că, dacă i-ar fi cedat, s-ar fi plictisit de ea înainte de a se angaja într-o relație din care nu se putea elibera prea ușor.

– Tu ești foarte blândă, Teslyn. Atât de diferită de toate celelalte ... E ușor de înțeles de ce te-a iubit Alec.

Ah, nu mai continua!

Nu știi ce s-a întâmplat, altminteri ai fi de partea lui Alec, căci, indiferent cum era, era fiul tău.

Trebuia să pună capăt acelui subiect. Sub pretextul că vrea să se uite la o acuarelă de pe peretele opus, Teslyn se ridică și se îndreptă într-acolo. Rămase câteva clipe în fața tabloului, aproape fără să-l vadă, apoi, întorcându-se, o fotografie de pe raftul bibliotecii îi atrase atenția.

– Alec?! întrebă ea, neputându-și ascunde îndoiala și mirarea.

– Fotografia a fost făcută când a împlinit șaisprezece ani.

Adică în urmă cu unsprezece ani și totuși, transformarea era atât de mare. Ochii erau aceiași, părul de culoarea nisipului ... și cam atât. Între timp, Alec își lăsase barbă și mustață și expresia feței era complet schimbată. Alec, așa cum îl știa ea, nu avea nimic în comun cu băiatul din fotografie.

– Nu aveți una mai recentă?

– Din păcate, nu. Nu ne descurcam bine cu aparatul de fotografiat. Acum ...

Oare când îl văzuseră părinții lui ultima dată? Știau cum arăta ca bărbat, sau rămăseseră în minte cu imaginea lui de adolescent?

Își aminti că adusese ea o fotografie. Aproape pornise s-o aducă din valiză, când se răzgândi: le-o va da amândurora, când va veni și Jim acasă.

Teslyn își reluă locul, să continue cârpitul lenjeriei, iar Mary schimbă subiectul

– Probabil că ești curioasă să vezi întreaga proprietate Pinevale.

– Am văzut ceva când am venit.

– Mai sunt o mulțime de lucruri de văzut: hambarele, joagărele, grajdurile. Eu am artrită și nu te pot conduce, dar Wayne ...

– Mă descurc singură.

– Îți va fi greu, draga mea, cel puțin prima dată. În afară de asta, e totul aranjat și Wayne e bucuros să facă asta.

De ce? Pentru că avea impresia că numai așa va putea ea cunoaște Pinevale cel mai bine? Sau, pentru că bănuia că ei nu-i face deloc plăcere?

Nu-i putea spune lui Mary motivul real pentru care nu vroia compania lui. Cum să-i spună mamei lui Alec că, în prezența lui Wayne, își pierdea controlul?

– Va veni aici mâine dimineață, pe la zece.

– Voi fi gata, spuse Teslyn, resemnată.

Capitolul 7

Deși plouase în timpul nopții și vântul devenise atât de puternic încât Teslyn sperase ca plimbarea cu Wayne să se amâne, zorii promiteau o zi caldă și liniștită.

Așadar, se părea că nu avea de ales și începu să se pregătească. Nici măcar nu știa cum să se îmbrace și, de fapt, nici nu avea prea multe haine. Ce altceva să-și pună decât blugii vechi și o cămașă potrivită pentru lucru! Era logic, din moment ce venise să muncească.

Logic sau nu, când Wayne bătu la ușă, Teslyn purta o rochie albastră minunată care-i punea în evidență talia subțire. De altfel, privirea lui care, deși rapidă, părea să treacă în revistă fiecare detaliu, îi confirma alegerea făcută.

– Bună, Wayne, îl salută ea rece.

– Bună, Teslyn. Arăți superb în albastru, dar mă tem că nu poți rămâne îmbrăcată așa.

Nu înțelegea de ce Wayne profita de orice ocazie ca s-o provoace.

– N-a fost ideea mea să ies cu tine astăzi. Rămân așa cum sunt.

– Nu, iubito, nu cred că se poate. Bună, Mary.

Aceasta palidă și îngrijorată, tocmai apăru pe verandă.

– Wayne, nu te-am auzit când ai venit.

– Cum se simte Jim?

– Nu e deloc bine azi; tocmai am vorbit cu el la telefon. Mă duc să-l văd. Îmi pare bine că ești aici ca să-i poți arăta lui Teslyn împrejurimile.

– Tocmai îi spuneam că trebuie să se schimbe. Blugi, Teslyn. Sau, poate ai tu, Mary o pereche de pantaloni de călărie în plus.

– Ah, am fost atât de preocupată de problemele mele, încât nici nu m-am gândit!

Sigur că da, doar mergeți călare.

Teslyn renunță să mai protesteze; ar fi fost o copilărie să refuze în continuare să se schimbe. De fapt, pantalonii i se potriveau perfect.

– Ești la fel de minunată în pantaloni, ca și în rochie, comentă Wayne. Și foarte sexy ...

– Ești incorigibil! încercă să pară furioasă, dar, fără să vrea, zâmbi.

– Știu. Mergem?

– Unde e Mary?

– Telefonează din nou.

– S-o așteptăm.

– Știe că plecăm. Hai, Teslyn, nu mai ai pretexte.

Apropo, știi să călărești? mai întrebă el după ce porniseră deja pe cărarea de lângă casă.

– Nu, așa că ...

– Te învăț eu. Aș vrea să te învăț o mulțime de lucruri.

– Te-aș reține din drumul tău.

– Nu, iubito. Numai tu te reții – și asta de fiecare dată. Și de fiecare dată pierzi.

– Nu pot să merg cu tine.

– Prostii!

– Ascultă-mă, Wayne! Nu vreau să merg.

– De ce nu?

Se-ntoarse spre ea, cuprinzându-i fața cu mâinile.

Gestul lui plin de o infinită tandrețe , făcea să se năruie orice zid al rezistenței sale.

– La tine, totul se reduce la a face sex.

– Sex?! se pretinse el surprins. Vorbeam despre cai, parcă. Degetele lui se jucau în părul ei și se apropiase atât de mult de ea, încât o făcea să-i simtă căldura trupului prin haine. Bucură-te de această zi, Teslyn; o meriți.

– Wayne ...

– Uite, acolo, în spatele copacilor, sunt grajdurile.

Armăsarul pe care călărise Wayne până la Pinevale rămăsese în țarc, iar acum, acesta înșeuă calul pe care avea să călărească ea. Indiferent ce făcea, gesturile lui trădau aceeași siguranță de sine.

Deși era prima oară când făcea acest lucru, Teslyn încălecă fără ajutorul lui și, în scurt timp, descoperi plăcerea de a călări, mai ales că Toby, căluțul ei sur, era blând și ascultător. Dacă și-ar

putea distrage atenția de la trăsăturile înnebunitor de virile ale lui Wayne, s-ar bucura pe deplin de frumusețea acelui peisaj. Desigur, îl văzuse și din mașină, dar era altceva să cutreiere acele păduri și să se lase învăluită în verdele lor repetat de fiecare copac în nuanțe diferite. Cât despre mireasma ce persista în aer, acel amestec de flori sălbatice, ace de pin și pământ reavăn, Teslyn avea s-o asocieze întotdeauna cu acele păduri.

– Suntem la o altitudine atât de mare ... remarcă ea când Wayne se întoarse în șa.

– Nu mai mult decât Johannesburg, doar orașul e la două mii de metri deasupra nivelului mării.

– Acolo nu conștientizam acest lucru, pe când aici, la munte, da. Uite, de exemplu, panta asta pare să se oprească în străfundul lumii.

– Se oprește când ajunge în vale, râse el, lăsând să se vadă ridurile fine din jurul ochilor și buzelor.

Teslyn se amuză și ea, dându-și seama că-i venea din ce în ce mai greu să se supere pe el.

– Îți place, Teslyn?

Felul cum îi rostea numele era parcă o mângâiere. Acolo sus în munți, cu aerul acela proaspăt răcorindu-i obrajii, cu nările pline de mireasma acelor de pin și un bărbat ca nimeni altul călărind lângă ea, îi venea greu să se mai gândească la Alec.

– Da! N-am bănuit că poate fi atât de frumos, îi răspunse ea, cu ochii albaștri luminoși larg deschiși, ca pentru a cuprinde în privirea lor întreagă acea minunăție

– Mai e mult de văzut!

– Vreau să văd tot.

– Vreau să vezi Tinarua.

– Nu! Parcă odată cu strigătul acela i se scursese tot sângele din obraji. Voi fi ocupată aici, la Pinevale, adăugă ea, dându-și seama cât de ciudată trebuie să fi părut reacția ei.

– Înțeleg. Wayne îi examină fața câteva clipe, apoi, strângând din buze, apoi dădu pinteni calului. – E timpul să ne continuăm drumul.

Parte din bucuria acelui început de călătorie părea să se fi risipit. Tăcerea dintre ei era întreruptă doar când Wayne îi arăta diferite repere și-i dădea explicații.

La joagăr, descălecară. Erau acolo câțiva oameni care tăiau bușteni. Văzându-l pe Wayne, fețele lor de luminară și unul din ei, probabil purtătorul lor de cuvânt, veni să discute cu el. După câteva clipe de gândire, Wayne îi răspunse fără grabă, sigur de sine, după care bărbatul se îndepărtă, cu o expresie mulțumită. Fără nici un motiv, reacția muncitorilor o umplu pe Teslyn de mândrie.

După ce termină cu ei, Wayne începu să-i dea lui Teslyn explicații. Desigur, erau operații pe care n-avea să le facă ea niciodată, dar, pentru a putea fi de folos, era important să cunoască în amănunt cum funcționa plantația.

În timp ce Wayne îi vorbea, gândul lui Teslyn zbură spre Alec. Nu-nțelegea de ce acesta întorsese pur și simplu spatele acelui loc minunat. Aș fi fericită aici, se gândi ea.

După nici măcar o zi întreagă petrecută acolo, știa că în momentul întoarcerii acasă, se va despărți cu greu de tot. Cum

putuse Alec să urască atât de mult casa lui natală încât să nu-i povestească niciodată, nimic despre ea?! E adevărat, și mama lui spusese, Alec părea întotdeauna nemulțumit, întotdeauna în căutarea a ceva. Ea însăți, deși îl văzuse de nenumărate ori manifestându-se expansiv și strident, afișând o veselie zgomotoasă, nu-și amintea să-l fi văzut vreodată cu adevărat fericit.

– Nu ești atentă, observă Wayne, privind-o.

– Te rog să mă scuzi.

– Erai departe.

– Mă gândeam la Alec.

– Se pare că te gândești mereu la el.

– Da. Da, Wayne, așa e. Își continuară drumul în tăcere. Lui Teslyn îi venea din ce în ce mai greu să și-l alunge pe Wayne din minte. Se comporta absurd, aproape ca și cum l-ar fi iubit. Bineînțeles că *nu-l iubea,* cum ar fi fost cu putință așa ceva?!

Absorbită de gânduri se trezi deodată în fața unei case. Privi mirată, prima impresie fiind că ajunseseră înapoi la fermă; uitându-se mai atent, văzu că era vorba despre o casă similară, ca și cum ar fi fost proiectată de aceeași persoană, dar cu aspect cam neglijent, părând nelocuită.

– Două case?!

– Pari nedumerită.

– Chiar sunt.

– Alec trebuie să-ți fi spus ...

Privirea lui era rece și, nu pentru prima dată, Teslyn se văzu nevoită să-i ia apărarea.

– Sigur că da.

– Atunci, de ce această mirare în ochii tăi frumoși albaștri?

– Sunt lucruri pe care le-am uitat – e normal.

– Atunci, să-ți reîmproapătez memoria: Pinevale este proprietatea a două familii. La moartea sa, André Morrison a lăsat ferma celor doi fii ai săi: Jim și Marius. Aceasta este casa în care a locuit Marius.

– Nu l-am cunoscut.

– A murit acum câțiva ani, lăsând partea sa de moștenire fiului său, Joshua.

– Da?! Așadar, asta e casa lui Joshua? Nu avea rost să pretindă că știuse cândva toate acestea, dar că uitase

– Da.

Acum, el este în Europa, mai precis la Paris, unde trăiește din profitul pe care-l trimite unchiul lui. Jim și Mary administrează singuri proprietatea Pinevale de câtva timp.

– Pari supărat.

– Chiar sunt: n-am timp pentru paraziți.

– Alec nu se pricepea să fie fermier și, poate că, tot așa, nici Joshua.

– Vărul tău prin alianță se pricepe, însă, foarte bine, să se bucure de avantajele acestei moșteniri ... Tot așa cum ar fi făcut și soțul tău.

– Nu-l judeca pe Alec.

– Bine, să-l lăsăm pe el deoparte.

Dar tu. Teslyn?

– Eu?

Cu o mișcare rapidă, Wayne își apropie calul de al ei, astfel încât Teslyn nu mai avu timp să-și retragă mâna înainte ca el să i-o acopere cu a lui.

– Stăpânești la perfecție arta de a părea inocentă.

– Nu înțeleg ...

– Nu se poate să nu te fi întrebat, măcar o dată, ce se va întâmpla cu Pinevale acum când unicul fiu al lui Jim și Mary nu mai este în viață.

– Nu m-am gândit niciodată, șopti ea.

– Din nou inocentă ... Aș vrea să pot crede în naivitatea ta, Teslyn, pentru că are farmecul său.

– Nu mă interesează să te farmec.

– După cum mi-am dat seama ... Ei bine, cui crezi tu că-i vor lăsa Jim și Mary proprietatea Pinevale?

– În nici un caz mie!

Având în vedere tot ce se întâmplase, gândul acesta era îngrozitor. Wayne se înșela – categoric. Nici nu se putea spune că ea și părinții lui Alec se cunoșteau.

Pe Jim nici măcar nu-l văzuse, iar cu Mary discutase și stătuse mai puțin de o zi. O fi fost ea văduva lui Alec, dar asta nu-nsemna nimic. Wayne spunea toate acestea doar pentru că era furios că Alec își neglijase părinții, iar acum își îndrepta furia spre ea.

– Această conversație îmi displace, continuă ea pe un ton rece.

Dacă mai am ceva de văzut, să mergem mai departe. Dacă nu, aș vrea să mă întorc la fermă.

***

Mary îi aștepta, palidă și cu ochii roșii de plâns.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Teslyn, îngrijorată.

– Jim – nu se simte bine deloc.

– S-a înrăutățit starea lui? se interesă și Wayne.

– Se pare că da. Au telefonat de la spital: vor să-l opereze din nou, chiar în această după-amiază, dacă se poate.

– Vin și eu cu tine la spital, se oferi Teslyn.

– Mulțumesc, scumpa mea, dar ai fi de mai mare ajutor aici – sigur, dacă nu te superi.

– Bineînțeles; nu vreau decât să te ajut.

– Ah! Dumnezeu să te binecuvânteze. Wayne, i-ai arătat ferma?

– Atât cât s-a putut într-o zi, în orice caz, ceea ce mi s-a părut mai important. Dar, dacă are nevoie de mine, îi stau oricând la dispoziție pentru orice vrea să întrebe.

– Ai fost atât de bun cu noi, Wayne. Nu știu ce ne-am fi făcut fără ajutorul tău în aceste ultime luni. Vor să rămân la spital la noapte, poate și mai mult.

– Nu-ți face griji. Avem noi grijă de tot ce trebuie aici.

– Este, totuși, o problemă: Teslyn nu poate sta aici singură.

– Ba da, cum să nu, o liniști ea repede.

– Va dormi la Tinarua.

– Prefer să rămân aici.

– Nu, copila mea, nu.

– Dar ...

Teslyn se opri când telefonul sună din nou și soacra ei merse repede să răspundă.

– Vei veni cu mine, spuse Wayne.

Părea să emane prin toți porii putere și virilitate, astfel încât, doar privindu-l, Teslyn simți cum sângele îi pulsează cu putere, avertizând-o iar asupra imposibilității de a fi stăpână pe sine în prezența lui.

– Nu, protestă ea cu voce tremurată, nesigură. Știi bine ce simt pentru tine.

– Cred că tocmai asta te înspăimântă: ceea ce simți pentru mine. Poate ai vrea să dormi în patul meu la Tinarua?

Adevărul rostit de el o făcu să-l privească lung câteva clipe, incapabilă de a vorbi. Chiar dorea să fie în patul lui. Dumnezeule, cât de mult își dorea!

– Ești cel mai arogant om pe care îl cunosc! Tonul ferm pe care îi vorbise o surprinse pe ea însăși. Mă întreb ce-ar spune Mary dac-ar ști cum te porți cu mine.

– Sper să aștepți un moment mai potrivit pentru a afla.

– Nu sunt lipsită de sensibilitate. Dar nu merg la Tinarua.

– Ba da, vei veni.

Hotărârea lui o făcu se se-nfioare.

– Nu!

– Dacă refuzi, înseamnă s-o împiedici pe Mary să fie lângă soțul ei când acesta are cel mai mult nevoie de ea.

– Ți-am spus că mă descurc aici, la Pinevale.

– Nu poți rămâne singură; Mary n-ar îngădui sub nicio formă.

– Dar ...

– Ar putea fi periculos.

E mult mai periculos la Tinarua. Am crezut că pot rezista la asaltul asupra simțurilor și emoțiilor mele, dar se pare că nu mă cunosc deloc.

– Mary are și-așa destule griji. Nu-i mai adăuga și tu altele noi.

Avea dreptate; ar fi fost nedrept s-o împovăreze pe Mary cu propriile ei probleme. Dar mai târziu, după ce aceasta va pleca la spital, va face exact cum vrea, fără teamă că se poartă fără scrupule față de Wayne.

– Se pare că nu am de ales.

Revenirea lui Mary opri orice comentariu din partea lui.

– Era unul din fermierii vecini care se interesa de Jim.

– Firesc. Toată lumea îl apreciază. Am stabilit, Mary: Teslyn va dormi la Tinarua. Am s-o aduc aici dimineața, apoi seara am să vin s-o iau din nou.

– Minunat! Mi-ai luat o mare grijă de pe suflet.

– Nu te mai gândi acum decât la Jim.

Se face târziu. Ar fi bine să pleci acum, ca să ajungi la spital înainte de a se întuneca.

***

Era abia ora patru când Wayne apăru în prag.

Ca de fiecare dată când îl vedea, Teslyn simțea cum inima începea să-i bată nebunește și, ca de fiecare dată, reacția ei o făcea să se înfurie pe ea însăși.

– Ești gata?

– Gata?!

– Să mergem la Tinarua.

– Credeam c-ai înțeles: nu merg.

– Ce naiba pui la cale?

– Nimic; știai foarte bine că nu intenționez să vin.

– Lui Mary i-ai spus altceva.

– Doar am fost de acord că nu e cazul să mai adaug și eu grijilor ei.

– De ce-ai mințit?

– Este ciudat că tocmai tu pui o astfel de întrebare.

Wayne înaintă spre ea; suplu, cu ochi strălucitori, imprevizibil, parcă era o panteră.

– Ai zece secunde să te ridici din fotoliu, nu mai mult.

– Nu!

– Să nu spui că nu te-am prevenit. O ridică în brațe ca pe o păpușă și porni cu ea pe culoarul care ducea spre dormitoare.

Teslyn începu să se zbată și să-i lovească pieptul cu pumnii, apoi, când îi simți mirosul tipic bărbătesc, vehemența și violența cu care i se opunea făcură loc unei plăcute amețeli; nu mai era decât dorința de a-i simți cât mai aproape de obraz pieptul musculos; își lipi buzele de pielea pe care nasturele deschis al cămășii o lăsa liberă, într-un gest sfios, sperând că atingerea va fi atât de ușoară încât el nici n-o va simți.

Abia când ajunseră în camera ei, Wayne îi dădu drumul.

– Fă-ți bagajul cu ce-ți trebuie pentru seara asta.

Înainte de a-i executa ordinul, Teslyn îl privi pe furiș, să fie sigură; într-adevăr, putea respira ușurată – nimic pe figura lui nu trăda că și-ar fi dat seama de gestul ei.

– Îți place să arăți că ești bărbatul autoritar, nu-i așa?

În mod neașteptat, Wayne râse, dinții lui albi accentuând și mai mult bronzul feței.

– Am impresia că, indiferent de ceea ce spui, îți plac bărbații autoritari. Începi să faci bgajul, Teslyn.

Da, era nu numai autoritar, ci și arogant și îngâmfat și ar fi trebuit să fie furioasă pentru modul în care o trata, dar cu toate acestea, Teslyn nu-și putu împiedica un ușor zâmbet. Se-ntoarse repede cu fața spre dulap, pentru a nu-i da această satisfacție nemeritată.

După o jumătate de oră, intrau deja în ținutul acoperit de păduri al proprietății Tinarua. În vârful unei pante, Wayne opri mașina și-i făcu semn să coboare, după care făcură împreună câțiva pași până la marginea drumului. Lui Teslyn i se tăie respirația privind în jos, atât de sus se aflau, iar povârnișul ajungea într-o vale îngustă înainte ca linia abruptă a unui alt munte să se ridice în forță.

– Este atât de frumos! spuse ea, întorcându-se spre Wayne.

Expresia feței lui arăta clar că omul acela iubea pământul cu o pasiune imposibil de redat în cuvinte.

– Mary mi-a spus că Tinarua este cea mai frumoasă plantație din regiune.

– Îmi place să cred asta.

Era încredere în cuvintele lui, însă nici urmă de îngâmfare.

– A spus, de asemenea, că tu ai făcut-o să fie astfel.

– Fostul proprietar putea foarte ușor să facă același lucru. Nu voi înțelege niciodată de ce a lăsat-o să se degradeze așa.

Eu, însă, înțeleg. Dacă Pinevale ar fi ajuns pe mâna lui Alec, ar fi avut aceeași soartă tristă. Sau, cel mult, ar fi fost interesat doar de latura comercială, fără a investi nici un sentiment.

– Iubești mult acest pământ.

– Foarte mult

– N-ai mai dorit niciodată nimic altceva?

Wayne o privi atent, privirea lui zăbovind mult asupra gurii și ochilor ei înainte de a-i răspunde.

– Acum doresc și altceva.

– Da ... toți ne dorim câte ceva.

– Câteodată ne dorim același lucru.

Stătea foarte aproape de ea, fără a schița însă nici un gest de a o atinge, iar ochii lui aveau o expresie de nepătruns.

– Mă-ndoiesc.

Cum vocea începuse să-i tremure, simți nevoia să schimbe subiectul.

– Ești aici de cinci ani?

– Da. Tinarua nu este singura mea proprietate.

– Mai ai și altă plantație?

– Am cotă parte în industria minieră și hotelieră. Supraveghez aceste afaceri, dar am angajat manageri care se ocupă efectiv de ele. Tinarua este căminul meu.

Nu-mi imaginez că aș putea trăi în altă parte.

Văzându-l acolo, printre copacii înalți și puternici, la fel ca el, nici ea nu-și putea imagina altfel. Dar acea pantă acoperită de copaci nu era decât o parte din Tinarua. Și, deși venise acolo împotriva voinței ei, acum Teslyn era nerăbdătoare să vadă și restul. Căminul lui Wayne putea să dezvăluie o mulțime de lucruri despre el și, brusc, Teslyn simți nevoia să afle cât mai multe. De data aceasta, nici sentimentul ei permanent de vinovăție față de Alec nu reuși să-i înfrâneze această dorință.

Continuară drumul cu mașina. Deja Teslyn recunoștea indiciile acelorași activități ca la Pinevale.

– Am ajuns, anunță Wayne.

– Aici locuiești? întrebă ea când își recăpătă vocea.

– Da.

Era mândrie în vocea lui, dar fără ostentație.

Pe fundalul unui munte, casa, o construcție din lemn cu ferestre uriașe care păreau să capteze toată lumina soarelui, dădea senzația de putere și de suplețe, întocmai ca proprietarul ei. În spatele casei erau copaci înalți, iar în față, o grădină duperbă.

Pentru o fracțiune de secundă, Teslyn se văzu pe ea însăși alături de Wayne pe veranda casei lui, în cea mai casnică și idilică scenă de sfârșit de zi. Nu! Așa ceva era imposibil. Trebuia să-și alunge din minte pentru totdeauna acea imagine.

De pe verandă, se intra prin niște uși-ferestre în living – o încăpere mare, mobilată cu un gust desăvârșit, în care fiecare nuanță și linie se îmbinau perfect într-un stil modern și elegant,

subtil sofisticat, în care rafinamentul detaliilor arăta că nimic nu era întâmplător.

– Îți place?

Era ceva în tonul lui care-i spunea, împotriva oricărei logici, că părerea ei conta pentru el.

– Foarte mult.

– Mă bucur.

Teslyn îl crezu din toată inima, deși era o prostie din partea ei să-și închipuie că însemna ceva pentru el. Fusese până acum doar ținta disprețului lui, poate pentru ceea ce făcuse Alec părinților lui, iar gesturile lui pasionale nu erau decât reacția normală a oricărui bărbat atras fizic de o femeie. Și, prin absurd, chiar dacă Wayne avea o oarecare afecțiune pentru ea, rămâneau Alec și vina ei față de el, pedeapsă pe care trebuia s-o ispășească până la sfârșitul vieții.

– Cred că e gata cina. Bagajul îți va fi dus în camera ta. Ți-o arăt mai târziu.

– Ai o bucătăreasă excelentă, comentă Teslyn la terminarea cinei.

– Așa este.

– Și manageri buni; altfel, nu ți-ai lăsa afacerile pe mâna lor.

– Întotdeauna am căutat să mă-nconjor de cei mai buni oameni. Banii îți aduc, de obicei ce este mai bun. Este adevărat, însă că sunt lucruri pe care nu le poți cumpăra, oricâți bani ai avea.

– Ce vrei să spui?

– Cred că știi. Îi luă mâna. Vreau să fii aici.

– Bine, dar sunt aici.

– Nu vorbesc de o vizită temporară, Teslyn.

Îl privi lung, incapabilă de a vorbi. Apoi, un strop de rațiune își făcu loc în fericirea care-o copleșise.

– Încă vrei să mă faci să ajung în patul tău. Nu voi fi iubita ta, Wayne.

– Vorbeam de căsătorie. Căsătorește-te cu mine, Teslyn.

Capitolul 8

Teslyn simțea că se sufocă. Se îndeplinise în mod miraculos un vis la care, de fapt, nici nu îndrăznise să viseze. Avea tot timpul mai târziu să se gândească la faptul că Wayne nu pomenise nimic despre dragoste. Deocamdată, îl privea cu ochi mari, strălucitori.

– Ei bine?! Teslyn, draga mea, nu vrei să te căsătorești cu mine?

Sigur că vreau! Nu cred să-mi doresc altceva mai mult pe lume. Poate că asta mi-am dorit de la bun început.

– De ce nu-mi răspunzi? Ai ținut doliu destul timp. Dar, dacă vrei să mai aștepți câteva luni, sunt de acord. Pentru Dumnezeu, Teslyn, această reținere este din cauza lui Alec? Dacă te-a iubit, și el ar vrea să fii fericită. Nu m-a iubit; m-a urât. Îi făcea plăcere să mă rănească pentru că mă ura. Asta, însă, nu mă absolvă de vină și nu schimbă cu nimic faptul că era îngrozitor de furios când i-am spus că-l părăsesc.

– Doar nu te simți vinovată pentru că te recăsătorești ...

Chiar sunt vinovată: dacă n-aș fi insistat să divorțez, Alec poate n-ar fi murit.

– Nu mă cunoști, încercă ea să câștige timp.

– Ba, cred că da.

– O săptămână – mult prea puțin timp ca să cunoști pe cineva.

– Am fost împreună aproape tot timpul. Simt că te cunosc foarte bine.

– La început m-ai disprețuit.

– Îmi pare rău, sper să mă ierți. Te-am învinuit pentru neglijența lui Alec; am greșit. Teslyn, iubito, ești curajoasă și inteligentă. Când privești pământul, văd în ochii tăi aceeași venerație pe care o simt eu însumi.

Teslyn scutură din cap, sperând să-l facă să tacă.

– Ești plină de căldură, de asemenea, am văzut cum te porți cu Mary. Iubito, am avea o viață bună împreună. Îți pot oferi atât de mult!

Nu vreau de la tine decât iubire și pedeapsa mea este să n-o pot accepta.

– Te rog, nu mai continua.

– Mă voi opri când vei spune "da".

– Nu pot, spuse ea foarte încet.

– Iar eu nu pot accepta așa ceva.

– Va trebui. Îl privi cu ochi disperați. Te rog, încearcă să înțelegi. O privi fără să mai spună nimic, atât de intens, însă, încât Teslyn începu să tremure din tot corpul. Apoi, îi dădu drumul la mână.

– N-ai văzut casa, spuse el brusc.

– Da, mi-ar plăcea s-o văd.

În clipa aceea, n-o mai interesa deloc nici ce camere mai erau, nici cum arătau, dar era un bun pretext de a se ridica de acolo și de a întrerupe conversația.

Restul casei era la fel de minunat ca partea pe care o văzuse deja: biroul, o sală de joc, apoi dormitoarele. Teslyn se simți încordată când se apropiară de această aripă a clădirii.

– Asta e camera ta.

Wayne doar deschise ușa și-i așeză valiza pe pat, sugerând că turul casei nu e terminat.

– Mai bine aș începe să despachetez.

– Nu-ți ia mai mult de cinci minute să despachetezi valiza asta mică. Mai ai încă multe de văzut.

Da, dormitorul lui, numai că nu vroia să-l vadă. Ba da, dorea, și încă foarte mult. Acea parte a minții pe care nu putea s-o țină sub control, oricât se străduia, vroia să vadă fiecare detaliu al dormitorului lui, să atingă patul în care ea n-avea să doarmă niciodată. "Nu te duce!" îi tot repeta vocea prudenței.

– Cred, totuși, că ar trebui să despachetez, încercă ea să pară foarte hotărâtă de data aceasta.

Imediat, Wayne o prinse de încheietura mâinii.

– Întotdeauna știu când cauți pretexte. Vino!

Mai erau încă trei dormitoare până la al lui Wayne.

– Acestea sunt deocamdată camere de oaspeți, dar sper că, în cele din urmă, vor fi totuși ale copiilor noștri,

Așadar, nu intenționa să renunțe ușor.

Teslyn nu-i răspunse și, după expresia de pe figura lui, Wayne nici nu se aștepata la vreun răspuns din partea ei.

Când Wayne deschise în cele din urmă ușa camerei lui, Teslyn rămase rigidă în prag, incapabilă să se miște. Făcu totuși câțiva pași înăuntru când Wayne, încă ținând-o de încheietura mâinii, o trase.

Era o cameră frumoasă, în nuanțe de cafeniu și bej – tonuri calde ce dădeau o notă în aceeași măsură intimă și elegantă; o cameră cu amprentă masculină, dar în care s-ar fi simțit bine și o femeie. *Ea* de exemplu, ar fi fericită acolo.

Teslyn privi repede fiecare detaliu, apoi reveni asupra patului dublu.

– Este foarte confortabil, spuse Wayne pe un ton seducător.

– Sunt convinsă.

– Ai vrea să-l încerci?

O-ntrebase indiferent, ca și cum i-ar fi oferit ceva de băut; numai că, privindu-l, văzu că expresia feței lui nu era deloc indiferentă. Prima ei reacție a fost să fugă spre ușă, uitând însă că Wayne o ținea în continuare strâns de încheietura mâinii.

– Tot nu înțelegi, nu-i așa?! izbucni ea, furioasă.

– Ba da, De aceea te-am adus aici.

A fost o greșeală să-l lase s-o aducă acolo – știu acest lucru imediat ce Wayne îi dădu drumul mâinii și o cuprinse în brațe.

– Nu! protestă ea, încercând să se ferească.

– Ba da, draga mea.

Apoi sărutul lui îi transformă protestul într-n geamăt înăbușit de plăcere. Ar fi putut să se zbată în continuare, să-și spună că

atracția fizică nu are nici o importanță, dar orice astfel de intenție dispăru odată cu prima lui atingere.

– Relaxează-te, draga mea și lasă-te în voia simțurilor.

Îndemnul șoptit de Wayne cu buzele abia ridicate de pe ale ei era complet inutil acum când, abandonând orice rațiune, nu făcea decât să răspundă nevoilor celor mai adânc reprimate. Teslyn trăia bucuria nebună de a-l descoperi și de a se lăsa descoperită.

– Ești atât de frumoasă! șopti Wayne pe măsură ce hainele ei cădeau la pământ, una câte una, sub degetele lui dornice. Teslyn, iubito, dezbracă-mă și tu.

Era exact ceea ce-și dorea și ea și o făcu fără nici o reținere, cu dorința firească a oricărei femei de a deveni o singură ființă cu bărbatul iubit. Îl iubea pe Wayne, dar acum avea puterea de a recunoaște acest fapt și față de ea însăși, știind că era cea mai frumoasă experiență din viața ei.

Apoi, Wayne o așeză ușor în pat și îngenunche lângă ea, fiecare sărut și mângâiere fiind un act de adorație, o mărturie a dorinței lui la fel de mare ca a ei.

– Și tu vrei, șopti el.

Teslyn nu răspunse, rămânând cu buzele în părul lui.

– Și tu mă dorești.

Teslyn încuviință din cap.

– A trebuit să te aduc aici, în această cameră. La masă n-am putut ajunge până la tine.

– N-ai putut ajunge ...? repetă ea, mirată.

– Suntem făcuți unul pentru celălalt.

– Wayne ...

Își amintea acum și știa că trebuie să-l oprească.

– Așa va fi când vom fi căsătoriți. Teslyn încercă să se ridice, dar, aplecându-se deasupra ei, îi zădărnici mișcarea. Ești o femeie plină de dragoste și de căldură, draga mea. Vom avea o viață minunată împreună.

– Ți-am spus că nu mă pot căsători cu tine, rosti ea cu greutate, cu gâtul dureros de uscat.

"Doamne cum m-am putut lăsa din nou trădată de simțuri, de data asta până aproape în punctul de-a face dragoste cu el?"

– Lasă-mă să plec ...

Prinzând-o de umeri, o reținu în continuare.

– Relaxează-te.

– Nu!

– Nu știu ce e toată povestea asta, dar îți dorești dragostea mea.

– Nu înțelegi.

În genele ei tremurau deja lacrimi.

– Categoric, nu. Ceea ce spui este una – de fapt, se pare că propoziția ta preferată este: "Wayne, nu!" – iar ceea ce spune corpul tău este cu totul altceva. Îmi răspunzi cu atât de multă pasiune de câte ori te ating. Ce te reține, pentru numele lui Dumnezeu?

– Alec.

– Nu poți continua așa.

– Trebuie.

– Nu! Ești o femeie sănătoasă, cu nevoi și dorințe firești.

Mângâierile lui, în timp ce vorbea, primeau încă o dată confirmarea.

Nici ea nu mai putea nega. Wayne avea dreptate: reacționa cu fiecare fibră din corpul ei dincolo de orice încercare de a se stăpâni.

– Te doresc, șopti ea printre lacrimi, dar încă nu sunt pregătită.

– Și când vei fi?

Probabil niciodată. Te doresc atât de mult, încât pur și simplu mă doare. Și totuși, nu te pot avea.

– Nu știu.

Se aplecă s-o sărute și, doar cu un efort de voință, Teslyn își înfrână arcuirea spre el și nu-i răspunse la sărut.

– Nu e firesc! comentă Wayne, retrăgându-se.

– Este singura modalitate.

– Ești atât de tânără, Teslyn! Nu poți avea mai mult de douăzeci și unu de ani. Nu poți să continui așa, la nesfârșit.

– Poate că nu va fi la nesfârșit, minți ea.

– Acest Alec trebuie să fi fost un bărbat grozav, mormăi el cu dinții încleștați.

– Așa e!

– Înțeleg că l-ai iubit, că te-a iubit – Dumnezeule, ești atât de minunată, încât orice bărbat te-ar iubi. Dar a fost oare atât de deosebită relația voastră încât să nu mai poți iubi niciodată?

N-am știut niciodată ce înseamnă să iubești un bărbat până când te-am întâlnit pe tine. N– am știut că poate fi atât de minunat.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, reuși Teslyn să spună cu greu.

Wayne tăcu și-i privi atent fața, ca și cum ar fi încercat să descifreze misterul cuvintelor rămase nerostite.

– Îți voi da timp, spuse el în cele din urmă. Nu poți ține doliu mereu și nici nu o vei face. Îți voi da timp.

Se ridică și merse la baie să se îmbrace.

***

Următoarele zile trecură, lăsându-i un gust dulce-amar. În fiecare dimineață, Wayne o aducea înapoi la Pinevale. Sigur, ar fi putut face drumul cu mașina, dar Teslyn prefera să meargă călare prin pădure, să simtă roua pe care crengile o scuturau pe brațul ei, razele soarelui mângâindu-i fața și vântul jucându-se în părul ei. Ajunsă la Pinevale, încerca să facă munca de birou și să țină evidența la zi. Din când în când, mergea la joagăre și, dacă muncitorii aveau probleme, i le spuneau ei. O impresiona încrederea pe care aceștia i-o arătau, acum, când Mary și Jim lipseau. Nu avea cum să aibă soluțiile, dar pentru situațiile urgente îi telefona lui Wayne, iar pentru problemele de rutină, aștepta până acesta venea s-o ia după-amiaza pentru a-i cere sfatul.

La Tinarua, mergeau amândoi să se plimbe și întotdeauna era minunat, căci Wayne cunoștea cele mai nemaipomenite locuri și

priveliști: cărări de munte unde parfumul florilor sălbatice te amețea, stânci abrupte, cascade, văi. Și, când credea că nu mai e nimic nou de văzut, o surprindea cu încă un colțișor din acel ținut, a cărui frumusețe îi tăia respirația.

Teslyn știa că niciodată nu fusese mai fericită decât în acele zile când lucra dimineața la Pinevale și petrecea timpul liber alături de bărbatul pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume.

Cu toate acestea, nu putea să nu fie și umbra unei tristeți: fiecare minut care trecea apropia în mod inevitabil sfârșitul. Mary telefonase de la spital și anunțase că operația reușise, așa că, în scurt timp, avea să se întoarcă la Pinevale cu Jim. Mai devreme sau mai târziu, și ea trebuia să plece de-acolo.

Nu putea rămâne acolo definitiv, așa cum vroiau socrii ei. Acolo, alături de ei, în fosta lui cameră, amintirea lui Alec ar fi fost și mai vie, și mai dureroasă ca de obicei. Apoi, era Wayne. Îl iubea și avea să-l iubească totdeauna, tocmai de-aceea era atât de chinuitor să se afle în apropierea lui. Nu-i era îngăduit decât să ia cu ea câteva amintiri pe care să le păstreze toată viața: Wayne călare, stăpânindu-și calul cu măiestrie; Wayne în lumina aurie a apusului; Wayne râzând de ceva ce spusese ea ... apoi amintirea clipelor lor de intimitate.

În ziua când Mary se-ntoarse la Pinevale, Wayne o aduse pe Teslyn cu mașina. La mică distanță de fermă, Wayne încetini și-i luă mâna:

Nu înseamnă că ne despărțim.

– Sigur că nu, îi zâmbi ea.

– Și nici nu înseamnă plecarea ta definitivă de la Tinarua.

– Nu renunți ușor.

– Când îmi doresc ceva foarte mult, nu. Te doresc, iubito.

– Wayne ...

– Am spus că-ți dau timp. – Îi dădu drumul mâinii și se concentră din nou asupra drumului. Îți las oricât de mult timp.

Dacă s-ar putea căsători cu Wayne! Nimic n-ar fi mai minunat decât viața alături de el.

Mary coborî treptele în întâmpinarea lor – ca prima dată când venise. Și totuși, deși trecuse atât de puțin de-atunci, ceva se schimbase: Pinevale devenise un fel de cămin pentru ea, iar pe Mary o plăcea foarte mult.

– Cum se simte Jim? întrebă și Teslyn și Wayne în același timp și toți trei izbucniră în râs.

Acum, când Mary arăta atât de fericită, puteau râde.

– E bine. Arde de nerăbdare să se-ntoarcă acasă și să se apuce de treabă. Cred că asta este tipic pentru toți bărbații: nu așteptați să vă însănătoșiți complet și vreți să reluați munca.

– Teslyn a făcut treabă bună în lipsa ta.

– Știu, m-am uitat în registre. Draga mea, ne-ai luat o mare grijă de pe umeri. Jim abia așteaptă să te cunoască.

Wayne refuză invitația lui Mary de a rămâne la masă și, privindu-l plecând, Teslyn avu senzația că se încheie un capitol din viața ei.

Apoi, își spuse că oricum, trebuia să fie pregătită pentru ziua în care va pleca definitiv de acolo, pentru săptămânile și lunile în care va trebui să găsească modalitatea de a trăi fără Wayne. Așadar, încercă să facă atunci începutul și o urmă pe Mary în

bucătărie alungând tristețea, bucuroasă că, fiind atât de multe de discutat, putea să uite, fie și pentru câteva clipe, ceea ce-o frământa.

– Ai spus că Jim vine acasă vineri?

– Da, tocmai bine ca, până atunci, să fie gata prăjitura preferată.

– Mary, știi că ești cu totul alta decât acum o săptămână?

– Da, draga mea, așa e. Dar, știindu-l pe Jim atât de bolnav, nici nu puteam gândi bine.

– Îl iubești foarte mult, spuse Teslyn încet, gândindu-se cum poate fi să trăiești timp de treizeci de ani alături de bărbatul pe care-l iubești.

– Foarte mult. De aceea ... Tăcu puțin, apoi continuă, dusă pe gânduri. Sigur, am avut și noi momentele noastre mai bune și mai rele, ca toată lumea: momente de mare fericire, dar și de mare tristețe. Dar a fost o căsnicie bună; făcând un bilanț, a fost o căsnicie bună.

Cum a fost posibil ca Alec să fie rezultatul acestei căsnicii? Asta era ceva ce Teslyn nu putea înțelege. De fapt, nici nu intenționa să intre în amănunte și să cerceteze – cine știe ce experiențe trăite în copilărie lăsaseră urme permanente asupra sensibilității băiatului!

– Va fi o săptămână plină de evenimente.

– Da?!

– Nepotul nostru se întoarce la Pinevale.

– Joshua?

– Ți-a povestic Alec despre el?

Nici un cuvânt. Tot așa cum n-a spus nimic despre mama lui minunată sau despre plantația unde s-a născut și a crescut.

– Când am mers călare cu Wayne, am trecut pe lângă casa lui.

– Știi cum e cu proprietatea?

– Da, răspunse Teslyn după o scurtă ezitare. Tatăl lui Joshua și Jim au fost frați și au moștenit plantația împreună.

– Așa este.

Mary păru că intenționa să spună mai mult, dar se răzgândi.

– Wayne spunea că Joshua e la Paris.

– Da, studiază artele. Este un tânăr talentat, cu toate că nu știu la ce-i vor folosi artele aici, la Pinevale. Important este că se-ntoarce acasă.

– A aflat de Jim?

– I-am telefonat. A înțeles cât de greu ne este, chiar și cu ajutorul tău. Mă bucur că-l voi vedea din nou.

– Când vine?

– Luni. Joshua este o persoană deosebită. Cred că-ți va plăcea.

Începură să facă prăjiturile chiar din acea zi – nu numai preferata lui Jim, ci și alte câteva feluri, încât Teslyn se-ntreba cine avea să mănânce acea cantitate uriașă. Nici nu mai conta, atâta timp cât se simțea în elementul ei.

Wayne veni după două zile să discute cu Mary câteva chestiuni profesionale, dar au existat și câteva minute în care rămase singur cu Teslyn.

– Ești palidă și ai un aer obosit, observă el, privindu-i lung fața.

– Foarte măgulitor! glumi ea.

– Te simți bine? o întrebă, mângâindu-i obrazul.

Ar fi putut să-i spună adevărul: că dormise foarte puțin de când plecase de la Tinarua, că, atunci când dormea, îl visa numai pe el, că-i va fi imposibil să-l uite și că era dureros să-și dea seama de acest lucru. În loc de toate acestea, îi zâmbi.

– Am făcut prăjituri împreună cu Mary. Nu-i deloc ușor!

Wayne nu păru deloc convins, dar nu mai insistă.

– Tinarua pare pustie de când ai plecat.

– Știi cu adevărat să flatezi o femeie.

– Nu, iubito. Sunt doar un bărbat care se simte îngrozitor de frustrat.

– Wayne ...

– Wayne, Wayne, repetă el în ironie. Te rog, Wayne! Nu, Wayne. Vreau să mă căsătoresc, cu tine Teslyn.

– Știi bine care e poziția mea.

– Mai curând sau mai târziu.

– Nu pot; știi bine.

– Preferabil mai curând.

– Ești imposibil! râse ea, deși nu-și mai putu stăpâni lacrimile.

– Iar tu, ambiguă: mă dorești tot atât de mult cât te doresc și eu, Teslyn. Dar, nu știu din ce motiv, ai hotărât să te reții.

– Cunoști motivul.

– Știu doar ce-mi spui tu. Îți respect sentimentele, Teslyn, dar nu voi renunța. Ți-am promis timp, draga mea, dar nu o veșnicie.

Capitolul 9

Teslyn o însoți pe Mary la spital. În hol erau câțiva bărbați, dar, încă înainte de a vedea brațul bandajat, știu dintr-o privire care dintre ei era Jim. Înalt și robust. Jim avea același fel de a-și ține capul ca Alec, aceeași formă a nasului și a gurii. Aici se oprea însă asemănarea dintre cei doi, se gândi ea în timp ce Mary făcea prezentările.

Dacă Alec fusese un bărbat sofisticat, un adevărat om de lume, căruia îi plăcea să epateze și să farmece, tatăl său, chiar dacă era îmbrăcat în costum, rămânea un om de la țară – un fermier. În plus, încă de la prima vedere, dădea impresia de om pe care te puteai baza la nevoie.

– Așadar, ea e Teslyn a noastră, spuse el încet, privind-o îndelung, gânditor, înainte de a o strânge cu putere în brațe.

– Mă bucur că te simți mai bine, spuse ea zâmbind, impresionată de căldura gestului și a cuvintelor sale.

– Într-adevăr, acum e mult mai bine; de altfel, nu cred că va dura mai mult de câteva săptămâni până ce brațul va fi complet vindecat și-mi voi putea relua munca. Privi câteva clipe bandajul, apoi spre soția sa. E chiar mai drăguță decât ai spus, Mary. Fiul nostru avea gust.

– Stai să vezi cum s-a descurcat la fermă în lipsa noastră! Și-acum, să plecăm odată de-aici și să mergem acasă.

Pe drum, Teslyn îi asculta discutând, necontenind a se mira de afecțiunea dintre cei doi – o afecțiune în care o incluseseră și pe ea, deși aveau suficiente motive de a fi cel puțin reținuți față de ea. În definitiv, vorbise o singură dată cu ei la telefon, după moartea lui Alec, fără să se gândească să le dea adresa; și totuși, o acceptaseră, ba mai mult, o plăceau. Pentru simplul fapt că fusese soția lui Alec, revărsau asupra ei, în mod necondiționat, o căldură și o afecțiune la care ea nu se așteptase. Probabil că ar urî-o dac-ar ști adevărul.

Nici ea nu știa exact ce se întâmplase în noaptea aceea și nu va ști niciodată, dar nu putea exista o altă explicație pentru acel dezastru.

Lui Alec îi plăcuse întotdeauna să conducă mașina cu viteză nebunească, dar avea reacții rapide și un simț al supraviețuirii foarte dezvoltat, așa că, în condiții normale, n-ar fi intrat cu mașina într-un stâlp.

– Așadar, îți place Pinevale? îl auzi, la un moment dat, pe Jim întrebând-o.

– Foarte mult.

– Este așa cum Alec a descris acest loc?

Nu putea spune acestor doi oameni că fiul lor nu pomenise nici un cuvânt de casa lui natală.

– Da, sigur, numai că e și mai frumos decât în descrierile lui.

– Așa este; aici locuim de când ne-am căsătorit și niciodată n-am avut nici cea mai mică dorință de a pleca în altă parte.

Jim era fericit să se întoarcă acasă; se vedea pe chipul lui, i se citea în privirea cu care părea să recunoască fiecare copac ca pe un prieten drag. Bărbatul acesta își iubea pământul cu o pasiune pe care unii o rezervau doar relațiilor cu femeile. Mai văzuse aceeași expresie pe chipul lui Wayne, când călărea pe potecile din Tinarua. Își simțea inima grea sub povara dulce a acestei amintiri.

Wayne era invitat la ceai. Plăcerea lui de a-l revedea pe Jim era evidentă, dar, din păcate, nu putu rămâne decât cât să guste prăjiturile făcute de Mary și de Teslyn și să le decreteze ca fiind excelente, apoi trebui să plece. De data aceasta. Teslyn nu mai avu ocazia să rămână singură cu el nici măcar pentru câteva clipe, fapt ce o făcea să se simtă atât ușurată, cât și tristă. Fiecare clipă petrecută alături de Wayne era prețioasă, dar trebuia să se obișnuiască, totuși, cu ideea că foarte curând avea să-l părăsească pe bărbatul iubit.

– După cum ți-am spus. Joshua vine luni, zise Jim după ce Wayne plecă, apoi schimbă o privire semnificativă cu Mary.

– Teslyn, draga mea, vrem să-ți vorbim, spuse aceasta. În legătură cu Pinevale: știi că Jim și fratele lui, Marius, au moștenit plantația. Acum, Joshua a moștenit partea tatălui său. Bineînțeles, Alec ar fi moștenit partea noastră. Acum, pentru că fiul nostru nu mai este, o vei moșteni tu.

Teslyn se uită lung la Mary, apoi la Jim. Probabil că glumea. Își aminti că și Wayne încercase s-o provoace pe această temă, dar Mary și Jim păreau serioși. Brusc, i se făcu frig; era ca și cum s-ar fi aflat într-o cușcă. Înghiți cu mari eforturi, apoi scutură din cap.

– Nu pot să accept.

– Nu poți să accepți?! De ce nu, draga noastră? întrebă Jim, nu numai nedumerit, dar și puțin jignit.

Teslyn nu voia să-l jignească nici pe el, nici pe Mary, dar ce propuneau ei era pur și simplu imposibil.

– Bine, dar nici nu mă cunoașteți.

– Ba, cred că da, spuse Mary. Uneori nu-ți trebuie mult timp ca să cunoști pe cineva: ești o fată cu suflet bun, sensibilă, dar și rațională.

– Bine, dar trebuie să mai fie și altcineva, vreo rudă ...

– Nimeni. Nu era decât Alec, iar tu ai fost soția lui.

– Nu înțeleg, spuse Jim. De dimineață spuneai că-ți place Pinevale foarte mult.

– Îmi place, într-adevăr. Dar nu cunoșteam intențiile voastre.

– Nu erau evidente?

– Nu! Niciodată nu m-am gândit ... Și, de ce ați vrut să discutăm chiar în seara aceasta? Abia te-ai întors acasă, Jim.

– Pentru că vine Joshua, îi explică Mary. Având în vedere întoarcerea lui, ne-am gândit că trebuie să știi.

Parc-ar fi vrut să spună "să fii pregătită". Pregătită pentru ce?! Teslyn nu înțelegea. Nu știa decât că nu putea sub nici o formă să devină proprietara plantației care a fost, cândva, locul în care se născuse și crescuse Alec.

– Înțelegi, nu-i așa? întrebă Jim, îngrijorat.

– Acum, las-o să plece, interveni Mary. A fost un adevărat șoc pentru ea. Are nevoie de timp de gândire.

***

După două zile, când Joshua trebuia să sosească, Teslyn încă se mai gândea. De fapt, se simțea purtată de un vârtej de gânduri, tot așa cum, fizic, se simțea prinsă într-o capcană din care trebuia să iasă fără să-i rănească pe Jim și pe Mary.

Mary intenționase să meargă ea însăși la gară să-l aducă pe nepotul său, dar se oferise un vecin să facă acest serviciu, pentru că tot mergea în direcția aceea.

Joshua sosi puțin înainte de prânz și, când coborî din mașină și se-ndreptă spre verandă, Teslyn avu încă un șoc – de data aceasta, mult mai îngrozitor decât vestea că jumătate din Pinevale avea să-i aparțină într-o bună zi. Pentru o clipă – o clipă înfiorătoare – avu impresia că Alec se-ntorcea la ea. Apoi, își dădu seama că nu era Alec, ci un bărbat care semăna cu acela de parcă i-ar fi fost frate geamăn: aceeași statură robustă, îndesată, aceeași culoare de păr, aceeași față încadrată de barbă.

Palidă, când Mary și Jim terminară să se îmbrățișeze și i-l prezentară, Teslyn abia reuși să schițeze un zâmbet.

Înainte de prânzul festiv pregătit de Mary în cinstea întoarcerii lui, Joshua se apropie de Teslyn cu un pahar de vin în mână.

– Îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Alec.

– Mulțumesc.

– De cât timp erați căsătoriți? De doi ani?

– De trei.

– Ați avut copii?

– Nu. Probabil că ai crescut împreună cu Alec, încercă ea să devieze puțin discuția concentrată prea mult asupra ei.

– Da; el era puțin mai mare, dar ne petreceam mult timp împreună, când Alec nu era cu prietenii de vârsta lui. Dar ne distram de minune. Îmi amintesc, de exemplu, când ne-a urmărit acel taur furios ... A fost vina noastră, nu trebuia să ne aventurăm până acolo ... Dar, desigur, cunoști întâmplarea.

Nu știa absolut nimic.

– Mai povestește-mi o dată.

– Eram în căutare de distracții și ideea de a ne apropia de acel taur ni s-a părut palpitantă ...

Vocea lui Alec, se miră ea încă o dată în timp ce el povestea. Zâmbetul lui Alec ... Desigur, erau deosebiri – sau, cel puțin trebuia să existe – dar asemănările erau mult mai izbitoare. Ce ironie a sorții! Era ca și cum dublura lui Alec venise special s-o chinuie.

– Nu știam că voi găsi o companie atât de încântătoare aici, la Pinevale, îl auzi la un moment dat pe Joshua spunând, în timp ce o privea atent.

– Nu voi mai rămâne mult timp aici.

În încăpere se făcu brusc liniște și, văzând că Jim și Mary își ațintiseră privirea asupra ei, Teslyn își dădu seama c-o auziseră.

– Vrem să rămâi, spuse Mary.

– Știu, dar am serviciu, o casă ...

– Speram ca aceasta să devină casa ta acum, Teslyn, spuse Jim blajin. Știi asta.

Nu vroia pentru nimic în lume să-i supere pe părinții lui Alec. Pe de altă parte, se simțea din ce în ce mai sufocată și îngrădită. Poate că, dacă nu s-ar fi menționat acea moștenire, lucrurile ar fi decurs firesc.

– Îmi place mult aici la Pinevale și nici nu mă gândesc să plec atâta timp cât aveți nevoie de mine. Totuși, am un serviciu ...

Înțeleg ce vrea Teslyn să spună, zise Mary. Și-a abandonat brusc gospodăria și munca, în sfârșit, tot ce-nsemna viața ei acolo, pentru a veni aici, lăsând probabil tot felul de obligații neîmplinite.

– Aha, vrei să lași totul în ordine, trase Jim concluzia și se însenină la față.

Nu avea nici un rost să insiste în acel moment, se gândi Teslyn hotărâtă să reia discuția doar când Jim avea să fie complet restabilit. Până atunci, va rămâne alături de ei – simțea că le datorează măcar atât. Între timp însă, trebuia să-i facă să înțeleagă că nu putea accepta acea moștenire.

Răsuflă ușurată când, părăsind terasa și mergând în sufragerie la masă, conversația se concentră asupra ședерii lui Joshua la Paris timp de doi ani.

La fel ca Jim și Mary, Teslyn asculta plină de interes povestirile acestuia, mai ales că erau spuse cu mult simț al umorului și într-un stil foarte captivant.

După ce termină de mâncat, în timp Joshua și Jim ieșiră să discute pe verandă, Teslyn o ajută pe Mary la bucătărie, apoi, sub semnul unei neliniști ciudate, se îndreptă, aproape fără să-și dea seama, spre grajduri și, sub impulsul momentului, încălecă pe Toby și porni spre pădure. Era o senzație minunată: vântul îi răcorea obrajii și se juca în părul ei, dându-i impresia de libertate totală.

Ajunsă la o bifurcație a potecii, își aduse aminte că un drum ducea înapoi la grajduri, iar celălalt, la Tinarua. Nu ezită decât o clipă, apoi se hotărî imediat.

Wayne era la joagăre și, cum lucrătorii plecaseră, discuta cu șeful lor. Zgomotul copitelor calului îl făcu să se-ntoarcă și, după ce o privi o clipă mirat pe Teslyn, pe chip îi apăru o expresie de încântare.

– Ce plăcere! o întâmpină el.

– Nu te superi?

– Ce întrebare prostească! Nu coborî, Teslyn; tocmai plecam și eu spre casă. Ce te aduce?

– Mă plimbam în direcția asta și m-am gândit să trec să te salut.

– Ce dezamăgire! Credeam că vii să-mi spui că te-ai răzgândit și că vrei să te măriți cu mine.

– Nu ... nu ăsta e motivul.

– Păcat. Sper, totuși, că într-o zi, va fi acesta. A venit Joshua?

– Da.

– Și ... n-ar trebui să fii la Pinevale? Întoarcerea nepotului rătăcitor trebuie să fie un eveniment deosebit.

– Chiar este ...

– Spune-mi, de ce ai venit?

– Vroiam ... să fiu puțin singură.

– Te-a supărat Joshua?

Îngrozitor. De câte ori îl priveam, simțeam că s-a întors Alec să mă pedepsească.

– Nu, sigur că nu ... Wayne, trebuie să-ți vorbesc.

O privi atent la expresia tulburată a chipului ei, apoi dădu pinteni calului.

– E mai ușor să discutăm acasă.

Ajunși la fermă, Teslyn rămase pe verandă până când Wayne aduse ceva de băut. Soarele de după-amiază poleia vârfurile copacilor cu un auriu translucid – era o priveliște cu care se obișnuise deja în scurta ei ședere la Tinarua și care-i devenise foarte dragă. Acum, revăzând-o, era ca o întoarcere acasă. Visul trebuia înlocuit repede cu luciditate: pentru ea, Tinarua nu avea să însemne niciodată "acasă"!

– Sunt gata să te-ascult, spuse Wayne.

– Jim și Mary vor să-mi lase mie partea lor de fermă.

– Aha!

– Știai ...

– Pesemne că și tu.

– Ai făcut mai de mult o aluzie, dar nu te-am crezut.

– Nu ți-ai imaginat că se va întâmpla așa?

– Nu, Wayne, chiar ai putut să crezi asta?

O privi ca și cum ar fi încercat să citească în adâncul sufletului ei, apoi o sclipire caldă îi jucă în ochi.

– Atunci, mi se părea evident; acum îmi dau seama că m-am înșelat.

– Oare ți-ai putut închipui c-am venit la Pinevale pentru că vânam moștenirea?

– Ei bine, n-ar fi fost unicul caz.

– Nu sunt așa! Furioasă, se ridică. Dacă nu înțelegi acest lucru, înseamnă că nu mă înțelegi deloc.

– Ba da, te înțeleg.

– Atunci, în prima zi, când mi-ai arătat casa lui Joshua, ai fost atât de dur!

– Te-am pus la încercare.

– Chiar era nevoie să faci asta? Trebuia să-ți fi dat seama de caracterul meu.

– Așa este; te rog să mă ierți.

Wayne își cerea scuze?! Tulburată, Teslyn vru să se îndepărteze de el, dar el o prinse imediat de mână și o trase înapoi.

– Nu pleca. Nu încă.

– Trebuie.

Încercă să-i reziste, dar ca de fiecare dată, nu reuși.

– Ai vrut să discutăm, zise el, forțând-o să se așeze în brațele lui. Și eu vreau să-ți vorbesc. La început, am crezut că ești egoistă și nepăsătoare. Alec își ignorase părinții, iar după moartea lui, cu excepția acelui telefon, te-ai purtat de parcă nici n-ar fi existat.

– Știu, dar ...

– Lasă-mă să termin, iubito. Asta se-ntâmpla înainte să încep să te cunosc. Acum însă, te cunosc. Indiferent ce idei

preconcepute am avut la început, ele nu mai contează pentru mine de mult timp. Ești plină de căldură și de blândețe. De ce crezi că vreau să fii soția mea?

Speram că mă iubești. Dacă nu vrei decât pe cineva cald și blând, o mulțime de fete ar putea îndeplini aceste condiții. În orice caz, nu pot fi soția ta, așa că nu e nici o nenorocire că nu mă iubești.

– De fapt, n-ai venit aici să discuți despre căsătorie cu mine, ci vroiai să-mi spui ceva legat de Pinevale.

– Așa este; nu vreau acea parte de moștenire.

– De ce nu?

– Așa ceva nu-i pentru mine, Wayne. Mi-am organizat viața în oraș.

– Nu prea îmi vine să cred.

– Nu pot sta aici, în Lowveld!

Protestul ei era exagerat de vehement.

– Le-ai spus asta lui Jim și Mary?

– Da.

– Și cum au reacționat?

– Jim s-a întristat, iar Mary a pus pe seama șocului pe care l-am avut la vestea primirii moștenirii, și a spus că am nevoie de timp să mă gândesc.

– A fost un șoc?

– Da.

– De ce, Teslyn, de ce?

Nu-i putea spune, pentru că asta ar fi însemnat să-i povestească despre căsătoria ei, ceea ce nu putea face.

– N-ai înțelege.

Wayne tăcu o clipă înainte de a-i răspunde.

– Poate că aș înțelege, dacă m-ai lăsa. Am impresia că Alec are un rol în toată această poveste. Uite, te-am simțit înfiorându-te.

– Nu mai vreau să discutăm despre asta.

Închizând ochii, Teslyn își îngropă fața la pieptul lui, iar el o cuprinse cu amândouă brațele. Încerca să-și spună că n-ar trebui să se lase învăluită de vraja acelui moment, dar, în același timp, și-ar fi dorit să rămână pentru totdeauna acolo, la pieptul lui, ca și cum clipa aceea unică putea fi suspendată în eternitate.

În cele din urmă, Wayne o îndepărtă puțin, atât cât s-o poată privi în ochi și-i cuprinse fața cu palmele.

– Nu înțeleg; n-are rost să mă prefac că aș înțelege. În orice caz, ai dovedit că nu te interesează averea.

– Nu m-a interesat niciodată.

Era ciudat cât de mult o duruse faptul că Wayne o judecase pe nedrept.

– Știu. Acum, povestește-mi despre Joshua.

Nu cred că pot să suport și să stau la Pinevale atâta timp cât este și el acolo.

– Pare să fie o persoană plăcută, spuse ea pe un ton ce spera să fie cât se poate de detașat.

– Consideră-l în continuare așa.

– De ce?!

– Ai spus despre mine tot felul de lucruri oribile, dar în același timp, ai recunoacut că mă dorești. Un singur lucru n-ai spus niciodată despre mine – că aș fi o persoană plăcută.

– Pentru că nici nu ești, Wayne North, răspunse ea provocator.

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Ai grijă, Teslyn, nu te-ndrăgosti de Joshua.

– Nici o șansă!

– Bine! Aș vrea să te țin aici toată noaptea, iubito și, într-o bună zi o voi face, indiferent de protestele tale. Dar acum se face întuneric și nu vreau să te-ntorci singură, noaptea.

– Ai dreptate; am să plec.

– Te conduc.

Dar, în aceeași clipă, brațele lui o cuprinseră din nou și sărutul lor, nesățios, aducând și dând bucurie în egală măsură, se transformă într-o adevărată sărbătoare a simțurilor dezlănțuite.

– Te duc eu mai târziu ...

– Nu, reuși ea să spună într-o străfulgerare de luciditate, deși niciodată nu simțise o dorință mai puternică de a se dărui.

– Teslyn, iubito, nu simți că este ceea ce trebuie să se întâmple?

– Nu, nu acum. Trebuie să plec.

– Atunci, fă-o cât mai repede, înainte să te duc în patul meu, indiferent de scrupulozitatea ta.

Joshua dădu semne că vrea să mai rămână în living cu Teslyn, după ce Mary și Jim merseră să se culce.

Pretextă că e obosită și se retrase și ea destul de devreme. În seara aceea, Joshua îi amintea de Alec mai mult ca oricând și nu suporta să fie singură cu el. Îi vorbi însă cu blândețe, astfel încât să nu aibă aerul că-l respinge.

Fără să vrea, se-ntrebă dacă nu cumva ar fi putut arăta uneori mai multă toleranță și față de Alec.

Ajunsă în camera ei, Teslyn constată că nu e deloc obosită. Călătoria de la Tinarua la Pinevale, alături de Wayne care insistase s-o însoțească, fusese ca întotdeauna plină de farmec, umplând-o de energie, așa că, în nici un caz nu simțea nevoia să se culce. Pentru prima dată, însă după ce era în brațele lui Wayne, gândul ei nu se concentra asupra lui, ci asupra lui Joshua. Ciudat era că nimeni nu comenta nimic asupra asemănării izbitoare. Sau, poate că părinții lui nici nu știau cum arăta el recent.

Deodată, își aminti de fotografie. Intenționase să le-o arate părinților lui la venirea lui Jim acasă de la spital, dar uitase. Va amâna până luna viitoare, când era ziua lui Mary – o va oferi cu acea ocazie.

Pentru prima dată de la venirea la Pinevale, simți nevoia să mai privească fotografia lui, așadar o scoase din buzunarul valizei.

Alec, cu trei ani în urmă, aproximativ la o lună după căsătoria lor. Avea chipul scăldat în soare și râdea. Bărbatul din fotografie nu semăna deloc cu adolescentul ale cărui poze i le arătase Mary, ci, cât se poate de clar, cu Joshua.

Cu degete tremurânde, puse fotografia de data aceasta în sertarul comodei, ca să nu mai uite s-o ofere lui Mary de ziua ei.

***

În scurt timp, Teslyn înțelese bine că Joshua o plăcea. Jim și Mary arătau o atitudine de deplină aprobare față de ceea ce părea să fie o afecțiune din ce în ce mai mare din partea lui Joshua.

– Ești foarte tânără, draga mea, spuse Mary într-o dimineață. Te vei recăsători.

– Poate.

– Îți place Joshua, nu-i așa?

– Da, sigur. Mary, doar nu sugerezi să mă căsătoresc cu el?!

– N-ar fi rău.

– E absurd! Dumnezeule, pui la cale căsătoria, când Joshua probabil că nici nu se gândește la așa ceva.

– Te place – chiar foarte mult, am impresia.

– E ridicol.

– O astfel de căsătorie ar fi un lucru bun.

– Pentru Pinevale?

Deodată, Teslyn avu pe deplin revelația raționamentului lui Mary.

– Da. Această împărțire a proprietății își are problemele ei.

– Îl uiți pe Alec.

– Nu, copila mea, nu uit nimic. Alec a fost fiul meu, cum pot să-l uit? Dar ai ținut destul doliu. Și el ar fi vrut să fii fericită.

Te-nșeli. Nu, n-am să mă recăsătoresc niciodată, nici cu Wayne pe care-l iubesc mai mult decât mi-am imaginat vreodată că pot iubi un bărbat, nici cu Joshua, care, fără nici o vină, îmi inspiră repulsie.

– Nu vreau să discut despre asta, spuse Teslyn încet.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te supăr.

Schimbară subiectul, dar expresia de pe chipul lui Mary lăsa clar să se înțeleagă că discuția nu era deloc încheiată. Teslyn se gândea cum poate pleca mai repede de la Pinevale fără să-i dezamăgească pe cei doi oameni la care ținea atât de mult.

Acest gând o frământa din ce în ce mai serios, când Joshua o invită la o plimbare. Acesta îi ocupa cea mai mare parte din timpul liber și, deși ar fi putut să-l refuze, nu o făcea. Joshua era foarte simpatic și plăcut și nu vroia să-l jignească. Și-apoi, amintindu-i în permanență de Alec, știa că nu va înțelege niciodată cât din atitudinea ei de respingere fusese cauzartă de comportamentul acestuia – mai ales acea respingere finală, al cărei deznodământ nu-l prevăzuse.

Mereu aceleași gânduri o chinuiau. Trecuse aproape un an de la moartea lui Alec și, când credea că ajunsese la o oarecare împăcare cu sine, coșmarul reîncepea cu aceeași intensitate.

Ar fi vrut să scape de casa lui Alec și de omul care-i amintea atât de mult de el, dar, de dragul lui Mary și al lui Jim, trebuia să mai suporte acea situație, măcar pentru un timp.

Capitolul 10

– La telefon, Teslyn, anunță Jim, într-o duminică dimineață.

– Pune-ți hainele de călărie, iubito, se auzi vocea lui Wayne la celălalt capăt al firului și Teslyn, care nu mai vorbise cu el de câteva zile, se simți deodată, nespus de fericită.

– De ce?

– Pentru că mergem la o plimbare călare. La întoarcere, luăm o gustare la Tinarua.

Și-apoi vom face dragoste; de data aceasta, s-ar putea să nu mai rezist, sau să nu mai vreau să rezist. Te doresc atât de mult, încât doar auzindu-ți vocea, sufletul mi se umple de-un chin dulce-amar.

– Nu pot, Wayne.

– Vin să te iau într-o jumătate de oră.

– Îmi pare rău, nu pot.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?!

Pentru prima dată, părea că-și pierde răbdarea. E duminică, nu lucrezi. Te-ai uitat, măcar, să vezi cum e afară? E o zi superbă.

Tocmai de aceea. Și-așa sunt prea multe complicații – o moștenire pe care nu o doresc, un bărbat care, prin înfățișarea lui, îmi aduce în prezent fantomele trecutului, un alt bărbat, pe care-l iubesc mai mult decât orice pe lume, dar alături de care nu poate exista nici un viitor.

– Sunt ocupată.

Se lăsă o tăcere grea, apoi se auzi din nou vocea lui Wayne, de data aceasta pe un ton dur.

– Ești speriată.

– Nu fi absurd.

– Să fie oare absurd?

– Sigur că da.

Strângea receptorul atât de tare, încât articulațiile degetelor i se albiseră.

– Crezi că vom sfârși prin a face dragoste.

– Suntem la un pas de așa ceva de fiecare dată când ne întâlnim.

– Și situația îți scapă de sub control.

– Wayne ...

– Ți-am promis să-ți las timp, iubito și asta și fac. Totuși ... nu foarte mult timp. Te doresc.

– Știu.

– Te doresc în patul, în casa, și în viața mea.

– Trebuie să închid acum, Wayne. La revedere.

Abia putuse să rostească ultimele cuvinte.

Fusese o prostie din partea ei să refuze invitația? În definitiv, câte zile mai avea de petrecut la Pinevale? Fiecare clipă în compania lui Wayne era extrem de prețioasă – avea să devină o amintire cu care să se hrănească toată viața. Putea să-i telefoneze, să-i spună că s-a răzgândit. Începuse deja să formeze numărul lui, apoi puse receptorul la loc în furcă.

Din bucătărie venea miros de clătite – în fiecare duminică dimineața, Mary îi răsfăța cu clătite la micul dejun – și se auzeau vocile vesele ale lui Mary, Jim și Joshua.

Teslyn trecu pe lângă ușa deschisă și ieși în grădină să se plimbe. Avea nevoie să fie singură, să-ncerce să-și pună ordine în gânduri.

Nici nu ajunse bine în grădină, că-l auzi pe Joshua strigând-o.

– Bună! îi răspunse ea, sttrăduindu-se să-i zâmbească.

– N-ai venit la micul dejun!

– Nu mi-a fost foame. Și-n plus, este atât de frumos afară!

– Tocmai de asta am venit – să te invit să mergem să ne plimbăm.

– Mulțumesc, Joshua, dar nu pot, am câteva treburi de rezolvat.

– În nici un caz astăzi. Jim a propus să mergem călare, iar Mary a promis că ne pregătește ceva de mâncare să luăm cu noi.

Parcă toți conspirau împotriva ei, împingând-o într-o situație fără ieșire.

"Ce prostie", se gândi ea imediat. "Nimeni nu mă poate forța să fac ceea ce nu vreau".

– Ce spui, Teslyn?

Joshua îi zâmbea. Era un bărbat atrăgător și se purta frumos cu ea. Nu era vina lui că-i provoca repulsie. Într-un moment de remușcare pentru că-l trata atât de nedrept, Teslyn cedă.

– Bine, dar vom face o plimbare scurtă.

– Minunat! Îmi voi lua și mapa pentru schițe. Vreau să-ți fac un portret și astăzi poate voi fi inspirat să fac niște crochiuri.

Drumul era același pe care-l făcuse de-atâtea ori, mereu cu aceeași bucurie, alături de Wayne. Acum, însă, nu numai că nu simțea nici o plăcere, dar suporta totul cu greu.

Ajungând în dreptul unui pârâu, Joshua propuse să se oprească, iar Teslyn descălecă repede, înainte ca el s-o ajute – avea oroare să-i simtă atingerea.

– Nu crezi că e un loc ideal? comentă Joshua, apropiindu-se de ea.

Era, într-adevăr, și Teslyn ar fi dorit din tot sufletul să fie acolo împreună cu Wayne. Ori, din moment ce nu putea împărtăși acele clipe cu el, pentru ea totul devenea lipsit de importanță. Regreta enorm că-l refuzase; ar fi trebuit să-și petreacă ziua alături de el și să se bucure din plin de fiecare clipă.

Joshua aduse pachetul pregătit de Mary și, în timp ce mâncară, povesti o mulțime de întâmplări de la Paris, astfel încât umplu cu ușurință golul lăsat de lipsa de participare a lui Teslyn. Apoi, aceasta îi poză pentru câteva crochiuri.

– Ești foarte frumoasă.

– Lingușitorule!

– Vorbesc serios.

Spui asta doar pentru că vrei să-ți pozez.

– Vreau mai mult decât atât.

Într-o clipă, aruncă hârtia și creionul și, cu o mișcare rapidă, o îmbrățișă.

– Hei, ce faci?!

Luată pe nepregătite, Teslyn nu avu timp să se ferească.

– Tu ce crezi?! Ești atât de minunată!

Își aplecase capul asupra ei și era clar că intenționa s-o sărute. Fiecare fibră din trupul ei protesta, îngrozită. Încercă să se smulgă din îmbrățișarea lui.

– Nu mă placi.

Până și cuvintele lui erau cele pe care le auzise de atâtea ori rostite de Alec: "Nu mă placi". "Nu mă iubești". Își acoperi ochii cu mâinile, simțind că nu mai suportă.

– Teslyn, te rog. Vreau doar să te sărut.

– Nu!

– Nu mă placi!

– Ba da, cum să nu! Numai că ...

Tăcu, neștiind ce să spună. De fapt, ce era de spus?

– Cred că m-am îndrăgostit de tine. Te rog lasă-mă să te sărut, Teslyn. Nu mă respinge.

Prețul de a-l fi respins pe Alec fusese mult prea mare. Nici nu-și mai putea urma firul gândurilor. Sărutul lui, pe care nu-l mai putu evita, făcea să-i zvâcnească tâmplele. Involuntar, își încleștă pumnii, gata să-l lovească, apoi se abținu – ar fi fost ca și cum l-ar fi respins din nou pe Alec.

Sărutul lui devenea tot mai pasional, iar mâinile încercau cu înfrigurare să-i descheie nasturii bluzei. Totuși, puterea ei de a

îndura avea o limită; n-avea să-l mai lase să continue, chiar dacă îl jignea respingându-l.

Tocmai atunci, cuvintele pline de indignare și furie auzite chiar lângă ei, îi făcură să tresară.

Călare, Wayne era chiar lângă ei.

Joshua se depărtă imediat, iar Teslyn își acoperi repede pieptul, unde acesta reușise să-i descheie nasturii.

– Așadar, Teslyn, ai avut dreptate când ai spus că vei fi ocupată.

– Ne deranjezi, interveni Joshua revenindu-și imediat. Te rog să pleci.

– Cu mare plăcere.

– Nu înțelegi, spuse Teslyn, disperată.

– Ba, cred că de data asta înțeleg. Văduva de care nu se poate nimeni apropia, este, de fapt, o văduvă veselă.

– Cum îndrăznești!

Contrariată, Teslyn se ridică, încă mai chinuindu-se să-și încheie nasturii.

– Ce prostie din partea mea să cred că ești o ingenuă!

– Ai grijă, North! se răsti Joshua.

Vorbești viitoarei mele soții.

– Te căsătorești? întrebă Wayne pe un ton glacial, fără ca figura lui să trădeze vreo emoție.

– Ce-ți pasă? ripostă Teslyn, plină de furie și durere din cauza atitudinii lui disprețuitoare.

În clipa aceea, în mintea ei era un singur gând: cum să fugă mai repede din locul acela.

Fără ca nimeni s-o mai poată opri, încălecă pe Toby și porni în galop. Auzi în spatele ei tropot de cal, de asemenea vocea lui Wayne, dar după umilința pe care o îndurase cu câteva clipe înainte, nu s-ar fi oprit pentru nimic în lume. Pe măsură ce-și dădea seama că urmăritorul ei putea s-o ajungă din urmă din clipă în clipă, Teslyn își îndemnă calul să alerge tot mai nebunește.

Bineînțeles că nu observă creanga joasă care i se agăță în păr, trântind-o la pământ, în timp ce calul își continua, singur, galopul.

***

Deschizând ochii, Teslyn văzu că se află în camera ei de la Pinevale. Încercă să se miște, dar durerea din umăr o țintui la loc, smulgându-i un geamăt.

– Teslyn!

Era Mary care, plină de îngrijorare, se aplecă deasupra ei.

– Ce s-a întâmplat? Ah, Mary, umărul ...

– Știu că doare, draga mea. Ai căzut de pe cal.

– Am căzut ...?

– Nu-ți amintești?

– Vag! ... Da ...

Sărutările greu de suportat ale lui Joshua; disprețul lui Wayne; galopul nebunesc.

– Te-ai lovit la cap și la umăr, apoi ai leșinat.

– Cum am ajuns aici?

– Te-a adus Wayne pe calul lui. Eu și Jim nu eram acasă. Când ne-am întors, erai deja în pat. Ne-am speriat îngrozitor.

– Ah, Mary, îmi pare rău. Wayne m-a așezat în pat?

Roși, dându-și seama că era îmbrăcată cu o cămașă de noapte.

– Da. Așteaptă să te vadă.

Teslyn întoarse capul. Privirea lui zăbovind pentru o clipă, plină de dispreț, asupra nasturilor descheiați de la bluza ei și cuvintele cu care o rănise erau mult prea vii în memorie.

– Nu vreau să-l văd.

– E în living. Stă acolo de când te-a adus.

– Spune-i să plece.

– Nu cred că mă va asculta, draga mea. E hotărât să discute cu tine. Știi ... când își pune ceva în minte ...

Da, Wayne era un om hotărât, neobișnuit să fie înfruntat. Trebuie să fi fost foarte greu pentru el să fie refuzat de o tânără încăpățânată care, în schimb, după toate aparențele, era foarte dispusă să se ofere altui bărbat.

– Bine, să vină.

Îi va asculta acuzațiile, apoi îi va spune că nu se vor mai vedea niciodată.

Abia intră Wayne în cameră și Teslyn simți că-și stăpânește din ce în ce mai greu bătăile inimii. Era inutil să-și spună că va veni o vreme când îl va uita, sau va înceta de a-l mai iubi.

– Mulțumesc. Mary mi-a spus că m-ai adus acasă.

– Nu te mai strădui să faci conversație politicoasă.

Și dacă-ți trece cumva prin minte să te jenezi pentru faptul că ți-am pus cămașa de noapte, amintește-ți că nu e deloc cazul!

– Ce dorești?

– O explicație.

– Ești furios pentru că te-am refuzat și am ieșit apoi cu Joshua; și pentru că m-a sărutat.

– Nu sunt numai furios, ci și dezgustat.

Ceva din tonul lui o surprinse.

– Când am căutat în lucrurile tale să găsesc cămașa de noapte, am găsit asta. Scoase din buzunar fotografia și o întinse spre ea. Alec?

– Da.

– Leit Joshua.

– Da ...

– Ce naiba faci, Teslyn?! Înțeleg că ți-ai iubit soțul, dar ești chiar atât de obsedată, încât să te arunci în brațele cuiva doar pentru că arată ca el?

Fără a se simți în stare să vorbească, Teslyn îl privea cu ochii mari, albaștri, plini de groază, parcă ar fi resimțit un șoc.

– Aveam ceva împreună, ceva bun ce s-ar fi transformat în ceva minunat, dacă ai fi lăsat ca lucrurile să-și urmeze cursul firesc.

– Nu înțelegi, șopti ea.

– Încă una din expresiile tale preferate. Bine, să admitem că nu înțeleg; explică-mi. Dar continuă, fără să-i lase răgazul s-o facă. – *Știu bine* că mă dorești și totuși, de fiecare dată a existat o reținere. Ai refuzat să te căsătorești cu mine și motivul a fost întotdeauna Alec. Apoi, a apărut Joshua. N-am știut că seamănă

perfect cu Alec. De fapt, mă îndoiesc că Mary și Jim sunt conștienți de lucrul acesta. Mary mi-a spus că nu l-a văzut niciodată pe fiul ei cu barbă. De ce această relație cu Joshua, Teslyn? L-ai văzut în el pe Alec?! Ai crezut că este ca și cum ar fi Alec din nou?! Dacă da, este o nebunie! Deja nu mai este ceva sănătos!

– Îți repet că nu înțelegi ...

– Îl vrei pe Joshua pentru că l-ai iubit atât de mult pe Alec.

– Pentru că l-am urât! Zăgazul oricărei precauții se rupse. L-am urât, Wayne!

Surprins, acesta făcu un pas înapoi.

– Bine ... și-atunci?

– L-am ucis. L-am ucis pe Alec.

Îl privi cu ochi plini de groază, apoi izbucni în hohote de plâns.

Wayne o cuprinse în brațe, așteptând răbdător să-și verse lacrimile ce închiseseră în ele atâta timp vina, teama și frustrarea.

– L-am ucis, repetă ea când se liniști din plâns.

– Povestește-mi.

La început, Teslyn ezită, apoi cuvintele se revărsară într-un torent imposibil de oprit, descătușate.

– Alec nu m-a iubit niciodată. S-a căsătorit cu mine pentru că altfel nu reușea să mă determine să fac dragoste cu el.

Wayne ascultă tăcut povestea acelei relații care n-ar fi trebuit să aibă niciodată loc. Între cei doi nu existase nici o afinitate. Teslyn fusese fermecată de frumusețea lui, de spiritul lui de aventură, iar el fusese captivat de candoarea ei.

Abia după căsătorie începuse nefericirea.

– Alec a început să mă urască. Probabil că se simțea prins într-o capcană.

– A obținut ce-a vrut.

– Nu ... În scurt timp, relația fizică a încetat, recunoscu ea, roșind sub privirea lui pătrunzătoare.

– Am simțit întotdeauna că ești aproape total lipsită de experiență, spuse Wayne tandru.

– Da, ai avut dreptate.

De data aceasta, Teslyn recunoscu fără nici o reținere, deși roșind și mai tare. Apoi, continuă să povestească.

În scurt timp, Alec își reluă obiceiurile dinainte de căsătorie, petrecându-și serile, până târziu, cu prietenii. Când venea acasă, beat, aproape impunându-i să facă dragoste, bineînțeles că ea îl respingea, dezgustată – ceea ce, însă, nu-l împiedica să insiste. De câteva ori, în primele luni, Teslyn îi cedase, ca apoi să regrete imediat: tânărul care o fermecase cu râsul lui vesel și felul galant de a se purta, se transformase într-un bărbat brutal, mergând până la cruzime.

– Te-a lovit?

Teslyn ezită. Până atunci, nu adusese nici o acuzație soțului care nu-și mai putea lua el însuși apărarea, dar acum cuvintele se revărsau parcă singure, scăpate de sub control.

– Da ... parcă îi făcea plăcere să mă rănească. Am început să-l resping.

Căsnicia lor nu mai avea nici o șansă. Furios pentru că era respins, Alec devenea din ce în ce mai brutal, simțind parcă o

plăcere sadică în a o umili de câte ori avea ocazia. Întreținea tot felul de ralații extraconjugale cu care se lăuda în fața ei. Nu acest fapt o deranja – era chiar mulțumită să fie scutită, astfel, de pretențiile lui de a-și exercita dreptul de soț – ci mila, sau bătaia de joc a cunoștințelor lor.

Se hotărâse să divorțeze cu mult timp înainte să își anunțe această intenție. Fusese învățată să considere căsnicia o legătură sfântă, așa că îndurase acel chin timp de trei ani, până când ajunsese la limita suportabilului. Abia atunci în spusese lui Alec că vrea să divorțeze.

– Cum a primit vestea?

– Nu i-a venit să creadă.

– De ce? Nu mai exista nimic între voi.

Era cel mai greu de vorbit despre partea aceasta, pentru că aici intervenea vina ei.

– Nu era vorba de dragoste, dar depindea în oarecare măsură de mine. Își făcuse pretutindeni dușmani. Îi veneau tot felul de idei de afaceri pe care nu era în stare să le realizeze; în schimb se împrumuta și cheltuia nebunește, fără să mai poată să acopere apoi datoriile. De aceea ne mutam tot timpul, pentru a-și șterge urma.

– Oamenii aveau încredere să-i împrumute bani?

– Era o persoană foarte carismatică; îl credeai foarte ușor.

– Înțeleg ... Așa te-a fermecat și pe tine.

– Nici n-a fost greu: eram foarte tânără, singură, naivă. Poate că, de fapt și eu căutam pe cineva pe care să-l iubesc.

– Spui că ajunsese să depindă de tine.

– Numai eu îi rămăsesem. Avea o mulțime de amici, dar toți erau la fel ca el – oameni pe care nu se putea baza.

Când era disperat, întotdeauna venea la mine.

– Ca să te brutalizeze.

– Și ca să discute. Când nu mai știa ce să facă, venea să-mi ceară sfatul.

– Nu se poate să nu fi știut ce simți pentru el.

– Eram totuși soția lui.

Ar fi putut acum să se oprească, să-i spună lui Wayne că e obosită, că vrea să doarmă. Știa, însă, că trebuie să continue, să meargă până la capăt.

– Într-o seară, a venit acasă foarte târziu – se întâmpla a patra oară într-o săptămână. I-am spus că vreau neapărat să divorțez.

– A refuzat să accepte?

– Da. Avusesem și înainte certuri îngrozitoare pe tema aceasta și de fiecare dată cedasem, sătulă de scandal. În seara aceea, n-am mai cedat. I-am spus că deja consultasem un avocat.

Teslyn tăcu; amintirea acelei nopți era încă vie, chiar dacă trecuse atâta timp de atunci. Revăzu chipul lui Alec și se înfioră.

– M-a rugat să-i mai dau o șansă, dar n-am vrut. A spus că e irațional ce fac, că sunt lipsită de sensibilitate, că voi regreta dacă mă încăpățânez în acea idee. I-am spus că nimic nu mă poate face să mă răzgândesc, indiferent de ce-ar zice sau ce-ar face.

Se opri din nou.

– Continua.

– A ieșit în fugă. În noaptea aceea ...

Vocea începu să-i tremure.

– Atunci s-a întâmplat accidentul?

– Era după miezul nopții când a venit poliția să mă anunțe.

– Și te-ai învinuit pentru asta.

– Nu există altă explicație. Este adevărat că Alec conducea întotdeauna cu viteză – îmi era îngrozitor de teamă când mergeam cu el cu mașina, dar niciodată până atunci nu se întâmplase nimic.

– Asta nu înseamnă nimic ...

– Era disperat când a plecat.

– Nu poți ști ...

– Nu pot fi sigură, dar este foarte probabil că s-a întâmplat așa.

– D -aceea nu mai vrei să te recăsătorești?

În sfârșit, înțelesese!

– Trebuia să-mi dau seama în ce stare se afla.

L-am respins de multe ori, dar de data aceea deznodământul a fost tragic.

Tăcerea care se lăsă între ei i se păru lui Teslyn nesfârșită.

– Acum, trebuie să știu în ceea ce-l privește pe Joshua. Te-ai gândit că, dacă te obligi să începi o relație cu el îți ispășești într-un fel vina pe care îți imaginezi că o ai?

– Nu suport să-l văd pe Joshua, șopti ea.

– Și-atunci, de ce te-ai dus cu el după ce m-ai refuzat pe mine?

– Știu că e o prostie, dar am simțit că, dacă l-aș fi refuzat, ar fi fost ca și când l-aș fi respins din nou pe Alec. Nu-l pot suporta pe Joshua și nu e vina lui; de aceea m-am gândit că trebuie să mă port frumos cu el.

– Chiar că e o prostie.

– Nu se va mai repeta. Wayne ... acum înțelegi de ce nu pot să primesc moștenirea?

– Sigur că da.

Wayne se ridică, se plimbă puțin prin cameră, încruntat și concentrat, apoi veni din nou lângă patul ei.

– Înțeleg multe lucruri. Acum plec, Teslyn. Încearcă să dormi, ești extenuată.

Se aplecă și o sărută pe frunte, însă fără pasiunea cu care Teslyn se obișnuise din partea lui până atunci.

Capitolul 11

În fiecare zi, Teslyn aștepta, sperând că Wayne va veni. Ar fi putut telefona la Tinarua; de câteva ori începuse chiar să formeze numărul, apoi renunțase. Era cât se poate de clar: Wayne nu mai voia s-o vadă.

Își amintea expresia de pe chipul lui când terminase de povestit. Atunci, avusese impresia că o înțelesese, sau cel puțin, își dădea seama de chinul prin care trecuse. Pe măsură ce zilele treceau fără să primească vreun semn de viață de la el, îi era tot mai clar că se înșelase.

Pesemne că Wayne ascultase cu oroare povestea ei, sau compasiunea lui se îndrepta spre bietul soț disperat căruia nu i se mai dăduse încă o șansă.

Oricum, îl dezamăgise și nu mai vroia să aibă nimic de-a face cu ea.

Poate că era mai bine așa, tot încerca Teslyn să-și spună, căci altfel, despărțirea de el prin plecarea ei de la Pinevale ar fi fost și mai dureroasă.

Singurul lucru încurajator era că Jim își revenise complet, mai repede decât îndrăzniseră ei să spere.

– De-acum, mă pot reîntoarce la muncă, îi spuse Jim într-o dimineață.

– Fără însă să mai riști cu mașinăria aceea, îi răspunse ea, zâmbindu-i. Jim, arăți minunat!

– Aș vrea să pot spune același lucru și despre tine, interveni Mary, privind-o cu îngrijorare.

– Nu mă mai doare atât de tare nici capul, nici umărul.

– Rănile trupului se vindecă repede, dacă nu e vorba de ceva foarte grav – și, slavă Domnului, la tine nu a fost cazul. Dar mă uit la ochii tăi, draga mea. Ești atât de tristă ...

– E timpul să plec.

– Prostii! protestă Jim.

Nu înseamnă că trebuie să pleci pentru că eu sunt complet sănătos. Știi că aici ești acasă.

Era momentul să fie fermă. Jim era restabilit, iar Mary nu mai avea motive de îngrijorare, așa că puteau suporta vestea mai ușor.

– Trebuie să plec.

– Bine, dar ... începu Jim.

– Te rog, Jim, nu face să-mi fie și mai greu decât îmi este.

Deja avea ochii aproape în lacrimi.

– E vorba de Wayne, nu-i așa? întrebă Mary.

Teslyn tresări, mirată.

– Este atât de evident? întrebă ea în cele din urmă, cu durere în glas.

– La început, nu a fost.

De fapt, sperasem ca tu și Joshua ... În sfârșit, ceva s-a întâmplat în ziua în care ai căzut de pe cal. Nu înțeleg ce, dar este în legătură cu Wayne, nu-i așa?

– Da. Vrea să ne căsătorim.

– N-am știut!

– Nu luați în seamă. Oricum, s-a răzgândit.

– Ți-a spus el asta?

– Nu era nevoie. Am avut o discuție și de atunci nu l-am mai văzut.

– Sigur că nu l-ai mai văzut, spuse Jim. E plecat.

O vagă speranță încolți în sufletul ei.

– E plecat de câteva zile.

– În cazul acesta ...

Nu-și mai termină fraza. În cazul acesta ... nimic. Licărul de speranță se stinse imediat. Ar fi putut să-i spună și ei despre planurile lui, să-și ia rămas-bun. Pe când așa, faptul că nu-i spusese nimic, era un indiciu clar.

– Voi pleca și eu în câteva zile.

-Atât de curând?

Jim părea neconsolat.

Era mai bine o despărțire bruscă, acum cât era hotărâtă; o amânare n-ar fi făcut decât să adauge la chinul despărțirii.

– Da, mă tem că da.

– S-ar putea ca Wayne să nu se întoarcă până atunci.

Chiar asta sper. Vreau să plec înainte ca el să se întoarcă. Nu vreau să fiu nevoită să-l văd, să-mi iau rămas-bun de la el. S-ar putea să nu-mi pot ascunde sentimentele și n-aș suporta mila lui.

– Nu are importanță, spuse ea cu voce tare. Mai era însă încă o problemă neplăcută de rezolvat și Teslyn își adună tot curajul de care era în stare. Mary, Jim, dragii mei, vă rog să nu vă supărați, dar nu vreau să-mi lăsați mie partea de proprietate ce vă revine.

– Numai pe tine te avem, zise Jim cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

– Este și Joshua. Se pare că se stabilește aici și-și concentrează întreaga atenție asupra fermei.

– E adevărat că muncește mult, încuviință Mary, dar am fi vrut să-ți lăsăm ție partea noastră.

– Aș fi fost un fermier nepriceput. Și-apoi, va fi bine și pentru Pinevale să aibă un singur stăpân. Ei, ați fost amândoi cum nu se poate mai buni cu mine. Și-apoi, nu e o despărțire definitivă, voi mai veni.

***

După două zile, în timp ce făcea o plimbare de bun-rămas prin pădure, Teslyn știe că despărțirea urma să fie definitivă. Deși ținea enorm la Mary și la Jim – de fapt, ei doi constituiau singura ei familie – nu avea să revină acolo, pentru că asta ar fi însemnat în mod inevitabil o nouă întâlnire cu Wayne și, prin urmare, o nouă suferință.

Învățase multe drumuri minunate, dar îi plăcea mai cu seamă cel ce ducea la un platou însorit.

Ziua următoare în zori urma să plece; o ducea Jim cu mașina la gară. Până atunci, vroia să mai vadă o dată locurile ce-i erau atât de dragi.

Ajunsă pe platou, Teslyn îl priponi pe Toby de un copac și, rezemată de o stâncă, se așeză în iarbă. Privind în zare, era greu de spus unde se termina Tinarua și unde începea Pinevale. Ar fi putut spune însă cu precizie unde era ferma lui Wayne – locul ce-ar fi putut deveni propria ei casă dacă și-ar fi tăinuit vina. Nu! Îi spusese lui Wayne adevărul și acum suporta consecințele, dar știa bine că n-ar fi putut proceda altfel. Încet, încet, zgomotul unui tropot de cal apropiindu-se îi întrerupse gândurile.

După o clipă de panică, își dădu seama că nu putea fi decât Joshua și se liniști.

Din ziua acelui incident, acesta nu numai că nu mai făcuse nici o încercare de a o cuceri, dar acceptă situația fără resentimente.

Din momentul acela încetă și repulsia ei față de el, ca și cum, după confesiunea făcută lui Wayne, ar fi înțeles în sfârșit că nu avea rost să vadă în el un nou Alec; Joshua era o persoană distinctă, un bărbat agreabil. Așadar, va discuta puțin cu el și se vor întoarce acasă împreună. Și totuși, dacă era Joshua, de ce simțea acea neliniște?

Mai întâi dintre copaci apăru capul calului – de-ajuns ca Teslyn să simtă că i se taie respirația. Apoi, apăru și călărețul: puternic, bronzat, înnebunitor de seducător. Rămase privindu-l ca paralizată. Părea furios.

– Așadar, tocmai făceai turul de bun-rămas.

– Știi? reuși ea să întrebe, deși parcă buzele îi erau amorțite.

– Că intenționai să pleci mâine? Da.

Întrebarea, așa cum o formulase el, ar fi putut să i se pară cam ciudată, dar întreaga ei atenție era concentrată asupra trăsăturilor lui, pe care vroia să le înregistreze în memorie până în cele mai amănunte ca să-i fie amintiri de neprețuit – doar era ultima dată când îl vedea.

– De unde ai știut că mă găsești aici?

– Știu atât de multe despre tine, Teslyn.

Doar n-a fost greu de imaginat că vei fi în unul din locurile tale preferate.

Faptul că amintise cât de mult știa despre ea, era probabil o aluzie la părerea lui că-și adusese soțul în pragul disperării. De când îi mărturisise totul, nu mai auzise nimic de el. Ce altă dovadă vroia a disprețului lui pentru ea sau a dezaprobării purtării ei?! Scutură din cap și, ridicându-se, porni spre Toby. Era inutil să mai rămână acolo.

Cu o mișcare rapidă, Wayne îngenunche și-i prinse încheietura mâinii.

– Nu mai încerca iar o cascadorie; nu-ți ajunge o căzătură? Și, fără să-i lase timp că răspundă, adăugă pe un ton blajin: Când ai de gând să încetezi să mai fugi de mine?

– Nu intenționam să fug.

– Oare?! N-aveai de gând s-aștepți să-ți iei rămas-bun de la mine. De ce?

– Nici tu n-ai considerat necesar să-mi spui "La revedere" când ai plecat. Ai fost plecat o săptămână. Cum crezi că m-am simțit când am aflat de la Jim că ești plecat?!

– Supărată?

– Furioasă, răspunse ea fără nici o precauție, nemaigândindu-se că astfel se trăda.

Wayne începu să râdă. Ah, râsul acela seducător și degetele care îi mângâiau brațul ...

– Excelent!

– Ești mulțumit! spuse ea după o clipă, nedumerită, înregistrând, undeva în subconștient, că privirea lui era plină de căldură.

– Încântat! Ești o femeie plină de pasiune, Teslyn, și știi să trăiești din plin fiecare emoție. Exact ceea ce-mi doresc de la soția mea.

– Soție?!

– Exact, draga mea. Ce te surprinde? Știi bine că ne vom căsători.

Teslyn începu să tremure. Se simți cuprinsă de panică, apoi de o bucurie fără seamăn.

– Te-ai răzgândit ...

– Eu?!

– Nu pentru asta ai plecat de la Tinarua fără să-mi spui? Ai fost dezamăgit de mine când ai aflat că din cauza mea a murit Alec.

– N-am fost niciodată dezamăgit, iar tu nu ești răspunzătoare pentru moartea nimănui.

– Bine, dar ți-am spus ...

– Știu foarte bine ce mi-ai spus. Acum, ascultă-mă, pentru că am și eu ceva să-ți spun. Încearcă să nu mă întrerupi până nu termin.

În primul rând, n-am putut să-mi iau rămas-bun de la tine, pentru că ar fi trebuit să-ți spun unde merg.

– Și unde ai mers?

– La Johannesburg. Nu demult, am petrecut mult timp urmărindu-te.

De data aceasta, am mers pe urmele lui Alec.

Cu puținul pe care-l aflase de la ea, Wayne petrecuse ore în șir discutând cu diverse persoane care-l cunoscuseră pe Alec, mergând în locurile pe care le frecventase. Ajunsese în cele din urmă în barul în care își petrecuse ultimele ore. Venise acolo cu fata în compania căreia obișnuia să vină foarte des. Băuseră amândoi foarte mult – atât de mult, încât, la plecare, barmanul încercase să-i avertizeze să fie atenți, mai ales că plouase și șoselele deveniseră foarte alunecoase. Mașina pornise în trombă, ca, numai la câteva minute după aceea, să se oprească într-un stâlp. Alec murise imediat, iar fata, în mod miraculos, scăpase doar cu câteva zgârieturi.

– Poliția n-a spus nimic despre ea ...

– Când poliția a ajuns la locul accidentului, plecase deja. După aceea, tu n-ai mai încercat să afli nimic, altminteri ai fi știut deja ce-ți spun eu acum.

– Nu știu dacă eu aș fi reușit.

Pe bună dreptate, Teslyn se îndoia că ar fi avut autoritatea lui Wayne pentru a-i determina pe cei ce-l cunoscuseră pe Alec să coopereze.

– Alec conducea *întotdeauna* nebunește, continuă ea.

De ce s-a întâmplat *tocmai în noaptea aceea,* Wayne, de ce?

– Numește-o coincidență, numește-o cum vrei; nu pot explica. Sigur că da, l-a afectat ceea ce i-ai spus tu, dar accidentul nu s-a produs imediat.

După cum spunea barmanul, Alec băuse din ce în ce mai mult și devenise din ce în ce mai irascibil. Se certase cu diverși indivizi în bar. La cât de ușor se derapa pe șosele după acele ore în șir de ploaie și având în vedere cât băuse Alec, accidentul era inevitabil.

– Nu vei putea ști niciodată sigur.

– Însă poți înceta de-a te mai învinui. Întrebarea este dacă o vei face. Ce spui, iubito?

Abia după câteva clipe Teslyn îl privi în ochi, hotărâtă.

– Da.

– Să stabilim data nunții, abia reuși el să spună, printre săruturi.

Teslyn era mai fericită decât își închipuise vreodată că ar putea să fie și totuși, mai rămânea o întrebare.

– Dacă n-ai fi aflat aceste lucruri, ai mai fi vrut să te căsătorești cu mine?

– Întotdeauna te-am dorit.

Am mers la Johannesburg doar pentru liniștea ta; știam că nu vei fi împăcată decât când vei alunga definitiv fantomele trecutului.

Cum de te îndoiai încă de acest lucru? Te iubesc – te iubesc cu toată ființa mea.

Cuvintele pe care dorise atât de mult să le audă!

– Și eu te iubesc enorm. Wayne, trebuie să le spunem lui Mary și lui Jim.

– Cred că deja știu. Iar noi nu ne mișcăm de aici până nu fixăm data nunții.

Ce spui de ... mâine?

– Ce-ar fi să amânăm pentru poimâine?

– Dacă trebuie să aștept atât de mult, este neapărat nevoie să te sărut acum.

Ideea li se păru cât se poate de bună amândurora.

Sfârșit